philip k. dick

timpul dezarticulat

un pulp fiction kafkian

Philip K. Dick

Timpul dezarticulat

- *Time Out of Joint* –
1959

Traducere din limba engleză
MIHAI MOROIU

CUPRINS

Capitolul 1

Victor Nelson apăru din depozitele plasate în spatele magazinului, împingând un cărucior încărcat de cartofi spre sectorul „legume”, din raionul de legume şi fructe. Începu să pună în coşul aproape gol cartofii de iarnă, cercetându-l cu grijă pe fiecare al zecelea, ca nu cumva să aibă coaja atinsă sau să fie stricat. Pe unul dintre cei mari îl scăpă pe jos; când se aplecă să-l ridice, aruncă o privire dincolo de şirul caselor de marcat şi de vitrinele cu ţigări de foi şi dulciuri, dincolo de uşile mari din sticlă. Pe trotuar se învârteau câţiva trecători; o rază de soare reflectată de bara unui Volkswagen ce ieşea din parcarea magazinului îi ajunse în ochi.

— Nu cumva era nevastă-mea? o întrebă pe Liz, o fată nemaipomenită, din Texas, care era de serviciu la casă în acel moment.

— Nu am idee, spuse Liz, marcând două cutii cu lapte şi o conservă cu carne de vită slabă, tocată.

Clientul mai vârstnic de la casă îşi vârî mâna în buzunarul interior al hainei, căutând portofelul.

— O aştept să treacă pe aici, îi zise Vic. Să mă anunţi când apare.

Margo urma să-l ducă pe Sammy, fiul lor în vârstă de zece ani, la dentist, pentru nişte radiografii. Se temea de rezultatele acestor analize, cu atât mai mult cu cât se aflau în aprilie – luna plăţii taxelor fiscale – iar contul său atinsese cote neobişnuit de scăzute.

Nemaiputând să îndure aşteptarea, se duse la telefonul public de lângă raftul cu supe la pachet, introduse o fisă în aparat şi formă numărul.

— Alo, se auzi vocea lui Margo.

— Ai rezolvat?

Margo îi răspunse agitată:

— A trebuit să-l sun pe doctorul Miles şi să amân. Mi-am adus aminte pe la prânz că azi e ziua când vorbisem să mă duc cu Anne Rubinstein la Departamentul Sănătăţii, ca să depunem petiţia; e musai să o înregistrăm chiar azi pentru că, din câte am aflat noi, urmează să se încheie contractele.

— Ce petiţie?

— Prin care forţăm primăria să cureţe terenul pe care au fost cele trei case dărâmate, spuse Margo. Acolo unde se joacă toţi copiii după ce vin de la şcoală. Sunt extrem de primejdioase. Tot felul de sârme ruginite şi stâlpi din beton rupţi şi…

— Nu puteaţi s-o trimiteţi prin poştă? o întrerupse el. De fapt se simţea uşurat. Dinţii lui Sammy nu păţeau nimic dacă mai aşteptau până luna viitoare; urgenţa nu era chiar aşa de mare. Şi cât stai acolo? Înseamnă că nu vii să mă iei acasă cu maşina?

— Pur şi simplu habar n-am. Ascultă-mă, dragă: sunt aşteptată în salon de mai multe doamne… punem la punct ultimele amănunte legate de prezentarea petiţiei. Dacă nu pot să vin, te sun în jur de ora 17:00. Bine?

După ce puse receptorul în furcă o porni spre casele de marcat. Niciun client nu se afla prin preajmă, iar Liz îşi aprinsese pe şest o ţigară. Îi zâmbi înţelegătoare, senzuală şi îl întrebă:

— Ce face băieţelul tău?

— E bine. Probabil i s-a luat o piatră de pe inimă că nu mai merge.

— Am un dentist bătrân şi foarte simpatic la care mă tratez, ciripi Liz. Cred că are aproape o sută de ani. Nu mă doare absolut deloc. Râcâie puţin şi gata.

Ţinându-şi buza cu degetul mare şi unghia dată cu ojă roşie, îi arătă o plombă din aur într-unul din molarii de sus. Când se aplecă să vadă, îl învălui un parfum de tutun şi scorţişoară.

— Vezi? Ditamai gaura şi nu m-a durut! Nu, chiar deloc!

Mă întreb ce părere ar avea Margo, se gândi el. Dacă ar intra acum pe uşile mari din sticlă, cu celulă fotoelectrică, ce se deschid automat când te apropii de ele, şi m-ar vedea holbându-mă în gura lui Liz, în toiul unui ritual erotic de ultimă oră, care nici nu a apucat să fie cuprins în rapoartele Kinsey!

Magazinul rămăsese pustiu aproape toată după-amiaza. De obicei, clienţii se perindau fără întrerupere prin faţa rafturilor, nu şi astăzi. Doar recesiunea e de vină, hotărî Vic. În februarie erau cinci milioane de şomeri. Asta nu se poate să nu afecteze şi afacerile noastre. Se duse la uşile din faţă, urmărind circulaţia de pe trotuar. Chestiunea era foarte limpede. Mai puţini trecători decât de obicei. Stau toţi pe la casele lor şi-şi numără banii strânşi la ciorap.

— Ne aşteaptă un an greu, îi aruncă el lui Liz.

— Şi ce-ţi pasă? Doar nu eşti proprietarul magazinului; pur şi simplu munceşti aici, ca noi toţi. Iar de spetit nu se speteşte

nimeni. O clientă începuse să pună tot felul de articole pe tejghea; Liz le înregistra pe rând, vorbindu-i în acelaşi timp lui Vic, peste umăr. Oricum, nu cred că va fi nicio criză, astea sunt prostii de-ale democraţilor. M-am săturat de toţi democraţii ăştia bătrâni, care vor să te facă să crezi că economia se va prăbuşi sau cam aşa ceva.

— Tu nu eşti democrată? Din sud?

— Nu mai sunt. Nu mai sunt de când m-am mutat aici. Mă aflu într-un stat republican, sunt deci şi eu republicană.

Maşina urui şi zornăi, iar sertarul cu bani se deschise brusc. Liz împacheta lucrurile într-o pungă de hârtie.

Firma lui American Diner Cafe de pe cealaltă parte a drumului îl făcu să se gândească la cafeluţa din acea după-amiază. Poate acum era momentul cel mai potrivit.

— Mă întorc peste zece minute, îi comunică el lui Liz. Crezi că vei rezista singură pe baricade?

— Sigur că da, îi răspunse Liz veselă, pregătind restul. Poţi să mergi chiar acum, ca s-o întind şi eu mai devreme, să fac nişte cumpărături. Haide, du-te.

Ieşi din magazin cu mâinile în buzunare, oprindu-se lângă bordură, aşteptând o pauză în trafic. Nu se ducea niciodată până la trecerea de pietoni; traversa prin mijlocul drumului, direct spre cafenea, chiar dacă trebuia să aştepte minute întregi momentul prielnic. Ajunsese aproape o chestiune de onoare şi de bărbăţie.

Se aşezase într-unul dintre separeurile cafenelei, amestecând alene zeama din ceaşcă.

— Zi slabă, i se adresă Jack Barnes, vânzătorul de pantofi de la Samuel’s Men’s Apparel, venind lângă el cu ceaşca sa de cafea. Ca de obicei, Jack arăta veştejit de-ai fi zis că s-a copt toată ziua în cămaşa de nylon şi în pantaloni. Probabil din cauza vremii. E suficient să vină câteva zile frumoase de primăvară şi se apucă toată lumea să cumpere rachete de tenis şi grătare pentru ieşit la iarbă verde.

Vic avea în buzunar ultima broşură a Clubului „Cartea acestei luni”. El şi Margo se înscriseseră în urmă cu mai mulţi ani, în momentul când începuseră să plătească rate pentru casă şi se mutaseră într-un cartier în care se punea mare preţ pe acest soi de lucruri. Scoase broşura şi o deschise pe masă, întorcând-o în aşa fel încât să o poată citi şi Jack. Vânzătorul de pantofi nu manifestă niciun pic de interes.

— Înscrie-te şi tu într-un club al cărţii, spuse Vic. Mobilează-ţi mintea.

— Citesc cărţi, îi răspunse Jack.

— Mda. Chestiile alea ieftine pe care ţi le cumperi de la Becker’s Drugs.

— Ţara noastră are nevoie de ştiinţă, nu de romane. Ştii şi tu prea bine că afurisitele de cluburi ale cărţii răspândesc romane erotice despre orăşele în care se petrec delicte sexuale, unde toată mizeria iese la suprafaţă. N-aş zice că treburile astea ajută ştiinţa americană.

— Tot Clubul „Cartea acestei luni” a difuzat şi Istoria lui Toynbee, spuse Vic. Cred că nu te-ar deranja să o citeşti.

Primise cartea în chip de premiu; deşi nu apucase să o termine, o considera deja o operă literară şi istorică majoră, pe care merita să o aibă în bibliotecă.

— Oricum, continuă el, indiferent cât de proaste ar fi unele dintre aceste cărţi, nici nu se pot compara cu filmele de amor între adolescenţi, filmele alea despre curse automobilistice în care joacă James Dean şi toţi ceilalţi.

Murmurând din buze, Jack desluşi titlul recomandat pentru luna respectivă.

— Un roman istoric, comentă el. Despre Sud. În perioada războiului civil. Exact genul de literatură pe care încearcă de obicei să ţi-l vâre pe gât. Oare doamnele acelea bătrâne care fac parte din club nu se plictisesc să citească tot timpul acelaşi lucru?

Vic nu reuşise încă să cerceteze broşura.

— Nu cumpăr tot ceea ce oferă, explică el.

Cartea cu pricina se intitula „Coliba unchiului Tom”. De o autoare de care nu auzise în viaţa lui: Harriet Beecher Stowe. Broşura lăuda cartea, afirmând că în ea este demascat cu îndrăzneală comerţul cu sclavi organizat în Kentucky, înainte de războiul civil. Un document sincer despre practicile revoltătoare şi mizerabile la care erau supuse nefericitele negrese tinere.

— Nemaipomenit, spuse Jack. Să ştii, cred că s-ar putea să-mi placă şi mie aşa ceva.

— Din reclamele astea nu rezultă nimic limpede, îi răspunse Vic. Toate cărţile scrise în zilele noastre sunt prezentate în felul acesta.

— Chiar aşa, spuse Jack. Pe lume nu mai există principii. E suficient să te gândeşti cum era înainte de al doilea război mondial şi să faci comparaţia. Diferenţa e ca de la cer la

pământ. Atunci nu existau necinstea, delincvenţa, obscenitatea şi drogul peste care acum dai la tot pasul. Puştii fac zob maşinile, pe urmă au apărut autostrăzile şi bombele cu hidrogen… şi preţurile sar tot mai sus. Cum ar fi preţul pe care îl cereţi voi, ăştia din alimentaţie, pentru cafea. E îngrozitor. În buzunarele cui intră prada?

Începură să se ciondănească pe această temă. După-amiaza se scurgea cu greu, târându-se somnolent: practic nu se petrecea nimic.

La ora 17:00, când Margo Nielson îşi luase în fugă haina şi cheile maşinii, ieşind apoi afară, Sammy nu se vedea pe nicăieri. Se juca pe undeva, fără îndoială. Dar ea nu avea timp să-l caute; dacă nu pleca acum să-l întâlnească pe soţul ei, Vic ar fi tras concluzia că nu avea de ce să o mai aştepte şi s-ar fi suit în autobuz.

Reintră grăbită în casă. Fratele ei, sorbind o bere la cutie, îşi ridică privirea şi murmură:

— Te-ai şi întors?

— Nici n-am plecat. Nu reuşesc să-l găsesc pe Sammy. N-ai vrea să fii atent cât timp lipsesc?

— Sigur că da, îi răspunse Ragle.

Figura lui trăda însă atâta extenuare încât ea uită imediat că se grăbea. Ochii lui umflaţi şi cu cearcăne roşii, o priveau cu insistenţă; îşi scosese cravata, îşi suflecase mânecile, iar când ridica berea braţul îi tremura. Hârtiile şi notele necesare muncii lui, răspândite peste tot în salon, formau un cerc din care nici măcar nu putea să iasă, pentru că fusese înconjurat în întregime.

— Nu uita că trebuie să ajung la poştă şi să expediez asta înainte de ora 18:00.

Dosarele formau înaintea lui o piramidă imensă şi nesigură. Aduna materiale de ani şi ani. Cărţi de referinţă, diagrame, grafice, precum şi toate participările la concurs pe care le expediase până atunci, timp de luni de zile… pe care reuşise să le sintetizeze, pentru a le putea studia mai uşor. În momentul respectiv, se folosea de ceea ce el denumea procedeul de baleiere „secvenţială”; era vorba de nişte modele opace ale răspunsurilor lui, prin care lumina nu pătrundea decât în anumite puncte, sub forma unor raze. Trecând foile în ordine prin faţa sursei de lumină, raza parcurgea o anumită mişcare. Punctul luminos apărea şi dispărea, dansa în sus şi în jos,

mişcarea respectivă căpătând pentru el un sens. Ei nu i se părea decât un haos, nimic mai mult. Acesta era însă şi motivul pentru care el câştiga. Margo participase de mai multe ori la concurs, dar nu se alese cu nimic.

— În ce stadiu te afli? se interesă ea.

— Păi, am reuşit să-l plasez în timp. Ora 4 după-amiaza. Acum nu mi-a mai rămas decât... să-l aşez şi în spaţiu, răspunse el chinuit.

Răspunsul din acea zi, scris pe formularul oficial din ziar, fusese prins pe bucata lungă de placaj. Sute de pătrăţele minuscule, perfect aliniate şi organizate pe principiul tablei de şah. Ragle marcase verticala, elementul timp. Era rândul 344, remarcă Margo acul cu gămălie roşie înfipt în punctul respectiv. Locul, în schimb, nu. Din câte înţelegea ea, era mai greu de stabilit.

— De ce nu renunţi pentru câteva zile, îl îndemnă ea. Odihneşte-te. Te-ai obosit prea mult cu lucrul acesta ultimele luni.

— Dacă renunţ, răspunse Ragle în timp ce ştergea ceva cu pixul, retrogradez foarte mult. Aş pierde... ridică din umeri. Aş pierde tot ceea ce am câştigat începând cu 15 ianuarie.

Folosindu-se de o riglă, trasă două linii ce se intersectau.

Fiecare răspuns trimis de el devenea o nouă piesă a dosarului. Astfel, şansele de a ghici corect creşteau mereu, după cum îi spusese el. Cu cât aduna mai multe date, cu atât avea să-i fie mai uşor. Ei, însă, i se părea că are tot mai multă bătaie de cap. „De ce?” îl întrebase ea într-o bună zi. „Pentru că nu-mi pot permite să pierd” îi explicase el. „Investiţiile mele cresc tot mai mult pe măsură ce adun răspunsuri corecte.” Concursul continua la nesfârşit. Nu era exclus să fi pierdut şirul propriilor „investiţii” şi al câştigurilor tot mai mari. El câştiga întotdeauna. Era un talent, de care ştiuse să profite. Însă acum devenise o povară nesănătoasă, o corvoadă zilnică începută ca o simplă glumă sau, în cel mai bun caz, ca o modalitate de a pune mâna pe câţiva dolari în schimbul unei dezlegări corecte. Dar nu mai putea ieşi din joc.

Cred că tocmai asta urmăresc şi ei, se gândi ea. Te antrenează în chestia asta şi pe urmă poate nu mai apuci să trăieşti suficient ca să mai şi câştigi. Însă fratele ei se alese cu ceva, *Gazette* îi plătea cu regularitate pentru răspunsurile corecte. Nu cunoştea suma exactă, probabil cam o sută de dolari pe săptămână. În orice caz, suficient pentru a se întreţine. În

schimb muncea la fel de mult – sau chiar mai mult – decât dacă ar fi avut o slujbă obişnuită. De la 8:00 de dimineaţă, când ziarul era aruncat pe verandă şi până la ora 8:00 sau 9:00 seara. Timp în care cerceta continuu. Îşi perfecţiona metodele din ce în ce mai mult. Şi, mai presus de orice, gândul obsedant că ar fi putut comite o eroare. Gândul că ar fi putut trimite un răspuns eronat, ceea ce ar fi atras după sine descalificarea.

Faptul avea să se petreacă, mai devreme sau mai târziu, amândoi erau conştienţi de acest lucru.

— Să-ţi aduc nişte cafea? îl întrebă Margo. Am să-ţi fac un sandviş înainte să plec. N-ai mâncat nimic la prânz.

Absent, îi răspunse printr-un semn din cap.

Lăsând deoparte haina şi poşeta, se duse în bucătărie şi începu să caute în frigider. În timp ce scotea mai multe farfurii pe masă, uşa din spate se dădu de perete; în încăpere se năpustiră Sammy şi un câine din vecini, amândoi zburliţi şi cu respiraţia tăiată.

— Ai auzit uşa frigiderului, n-am dreptate?

— Mi-e îngrozitor de foame, spuse Sammy, gâfâind. N-aş putea să iau un hamburger din aceia îngheţaţi? Nu-i nevoie să-l încălzeşti, îl mănânc aşa cum este. Îmi plac mai mult aşa... şi durează mai mult!

— Treci imediat în maşină. Îi fac un sandviş unchiului Ragle şi apoi pornim imediat spre magazin, ca să-l luăm pe tata. Iar câinele nu locuieşte aici, scoate-l afară.

— Foarte bine, spuse Sammy. Pun pariu că primesc ceva de mâncare la magazin.

Uşa din spate se trânti în urma lui şi a câinelui.

— L-am găsit, îi comunică ea lui Ragle întinzându-i sandvişul şi un pahar de cidru. Nu trebuie să-ţi mai baţi capul cu el, pentru că-l iau cu mine în centru.

Luând sandvişul, Ragle îi zise:

— Ştii, cred că m-aş fi descurcat mai bine dacă mă apucam de jocul cu ponei.

— N-ai fi câştigat nimic, râse ea.

— Poate că ai dreptate.

Începu să mănânce, dus pe gânduri. Dar nu se atinse de cidru; prefera berea caldă din cutie, din care sorbea de mai mult de o oră. Cum de putea să facă operaţiuni complicate de matematică şi să bea aşa ceva? se întrebă ea, recuperându-şi poşeta şi haina şi plecând în grabă spre maşină. În mod normal, ar fi trebuit să-l zăpăcească de creieri. Dar el e obişnuit. În timp

ce-şi făcea stagiul militar, căpătase deprinderea de a bea bere caldă cât era ziua de lungă. Timp de doi ani, el şi cu un coleg fuseseră consemnaţi pe un atol minuscul din Pacific, unde existau o staţie meteo şi un emiţător radio.

Circulaţia era aglomerată, ca de obicei la sfârşitul după-amiezii. Dar Volkswagen-ul se strecură uşor prin trafic şi ajunse destul de repede. Maşinile mari şi greoaie păreau însă înnămolite, aidoma unor broaşte ţestoase eşuate la ţărm.

Cea mai înţeleaptă investiţie a noastră, îşi zise ea. Cumpărarea unei maşini străine de mic litraj. Pe deasupra, se uzează foarte greu, germanii ăştia sunt foarte grijulii când construiesc ceva. Nu am avut decât o mică problemă cu ambreiajul şi asta după cincisprezece mii de mile… Însă nimic nu mai este perfect. Nicăieri în lume. În niciun caz în zilele şi în vremurile astea, cu bombe cu hidrogen, cu Rusia şi cu preţurile tot mai mari.

Cu faţa lipită de geam, Sammy întrebă:

— Noi de ce nu putem să avem un Mercury? De ce trebuie să mergem cu rabla asta care arată ca un gândac?

Dezgustul lui era mai mult decât evident.

Profund revoltată – având sentimentul că propriul său fiu este un trădător pe care îl creşte la piept – îi răspunse:

— Ascultă, tinere! Tu nu ştii nimic despre maşini. Nu tu eşti cel care trebuie să plătească ratele, să o întreţină sau să conducă prin traficul ăsta afurisit. Aşa că, ţine-ţi părerile pentru tine.

— Parcă e o maşină pentru copii, replică Sammy îmbufnat.

— Asta să i-o zici lui taică-tău, când ajungem la magazin.

— Mi-e frică, spuse Sammy.

Coti la stânga prin mijlocul circulaţiei, uitând să semnalizeze, iar un autobuz o claxonă. „Să le ia naiba de autobuze”, gândi ea. În faţă se afla intrarea în parcarea magazinului; trecu în viteza a doua şi traversă trotuarul, dincolo de imensa firmă cu neon pe care se putea citi:

LUCKY PENNY SUPERMARKET

— Am ajuns, îl anunţă ea pe Sammy. Sper să nu fi plecat mai devreme.

— Să intrăm şi noi, ţipă Sammy.

— Nu, îl aşteptăm aici.

Rămaseră în maşină. În interiorul magazinului, casieriţele

tocmai se ocupau de o coadă lungă formată din clienţi de cele mai diverse genuri; majoritatea împingeau coşurile din sârmă inox montate pe roţi. Uşile automate se deschideau şi se închideau, se deschideau apoi din nou şi iar se închideau. În parcare, motoarele maşinilor porneau rând pe rând.

Un Tucker minunat, roşu şi strălucitor, trecu maiestuos pe lângă Volkswagen. Atât ea cât şi Sammy îl urmăriră cu privirea.

— Chiar o invidiez pe femeia aceea, murmură Margo.

Tuckerul era o maşină la fel de ciudată ca şi VW-ul, în plus avea şi un stil nebun. Desigur, cu mult prea mare pentru ca să poată fi practică. Totuşi…

„Poate la anul”, se gândi ea. „Când putem oricum să dăm maşina asta înapoi la firmă, să ne luăm alta nouă. Însă un VW nu-l dai înapoi, îl păstrezi veşnic. Cel puţin pentru un VW se obţin bani mulţi. Măcar nu rămânem în pierdere.” Ajuns la stradă, Tuckerul roşu pătrunse în trafic.

— Uau! exclamă Sammy.

Femeia nu-i răspunse.

Capitolul 2

În aceeaşi seară, la ora 19:30, Ragle Gumm se uită pe fereastra salonului şi-i observă pe vecinii lor, perechea Black, bâjbâind pe potecă în întuneric, pregătindu-se, se vedea limpede, să le facă o vizită. Lumina străzii, bătând din spate, scotea în evidenţă un obiect purtat de Junie Black, o cutie sau un pachet. Ragle oftă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Margo.

În cealaltă parte a încăperii, ea şi cu Vic îl urmăreau pe Sid Caesar pe ecranul televizorului.

— Oaspeţi, răspunse Ragle şi se ridică în picioare.

În aceeaşi clipă se auzi şi clopoţelul de la uşă.

— Vecinii noştri. Presupun că nu ne putem preface că nu suntem aici.

— Poate vor renunţa când vor vedea că avem televizorul aprins, spuse Vic.

Nutrind ambiţia de a ajunge pe o treaptă superioară a scării sociale, familia Black se străduia să lase impresia că detestă televizorul, indiferent de programul ce apărea pe ecran, de la un spectacol cu clovni şi până la *Fidelio* de Beethoven, în interpretarea Operei din Viena. Vic spusese odată că dacă cea de-a doua venire a lui Iisus Cristos pe Pământ ar fi fost anunţată sub forma unui spot publicitar la televizor, familia Black nu ar fi fost interesată să ia parte în vreun fel la eveniment. Ragle replicase atunci că la izbucnirea celui de-al treilea război mondial, când vor începe să cadă bombele cu hidrogen, cele dintâi semnale de alarmă vor fi transmise tot prin intermediul micului ecran… iar perechea Black va reacţiona prin rânjete şi indiferenţă. Există o lege a supravieţuirii, spusese Ragle atunci. Cei ce refuzau să răspundă acestui nou stimul aveau să piară. Te adaptezi sau dispari… o nouă versiune a unei reguli eterne.

— Îi primesc eu, zise Margo, având în vedere că niciunul dintre voi nu sunteţi dispuşi să vă mişcaţi.

Ridicându-se de pe canapea, se grăbi să ajungă la uşa din faţă şi o deschise.

— Salut! o auzi Ragle exclamând. Ce-i asta? Ce-i înăuntru? Vai… e fierbinte.

— Lasagne, se auzi vocea sigură, tinerească a lui Bill Black.

Să punem nişte apă la încălzit…

— Fac eu nişte cafea espresso, zise Junie, trecând prin salon în drum spre bucătărie, cu un pachet conţinând mâncare italienească făcută din paste făinoase, sos de roşii, carne şi brânză.

„Fir-ar al dracului”, se gândea Ragle. „S-a terminat cu munca pentru seara asta. De ce naiba trebuie să dea buzna pe capul nostru ori de câte ori îi apucă o dambla nouă? Pe altcineva, oare, n-or mai cunoaşte?”

Săptămâna aceasta se pare că e vorba despre cafeaua espresso. În combinaţie cu pasiunea de săptămâna trecută: lasagne. În orice caz, se potrivesc împreună. Probabil aveau să fie chiar foarte gustoase… deşi încă nu se obişnuise cu aroma grea şi amară a cafelei italieneşti şi i se părea că este arsă.

Făcându-şi apariţia, Bill Black îi salută prietenos pe Ragle şi pe Vic. Era îmbrăcat cu hainele sport pe care le purta de obicei. Cămaşă deschisă la gât, pantaloni strâmţi… şi desigur frizura scurtă, lipsită de orice stil, care îi aducea prea bine aminte lui Ragle de armată. Poate tocmai aceasta era subtilitatea: dorinţa unor tineri sprinteri şi zeloşi, ca Bill Black, de a părea înregimentaţi, de a se crede o părticică a unei oarecare maşinării colosale. Şi, într-un fel, chiar aşa şi erau. Ei toţi erau angajaţi pe posturi mărunte de funcţionari în diverse organizaţii. Bill Black, persoana în cauză, lucra la municipalitate, în departamentul apelor. De câte ori vremea era frumoasă, pleca pe jos, nu cu maşina, păşind optimist în costumul său la un singur rând, aducând cu o prăjină, din cauză că atât haina cât şi pantalonii îi erau imposibil şi iraţional de strâmţi. „Şi”, gândea Ragle, „atât de demodaţi. O scurtă renaştere a unei mode arhaice a veşmintelor bărbăteşti…” încât atunci când Bill Black trecea pe lângă casa lor dimineaţa şi seara avea senzaţia că vede un film vechi. Iar paşii smuciţi şi prea repeziţi ai lui Black contribuiau şi ei la această impresie. „Până şi vocea”, îi trecu lui Ragle prin minte. „Prea rapidă. Prea acută. Stridentă chiar.”

„Dar va ajunge undeva”, înţelese el. „Ciudat este pe lumea asta că un tip avid de parvenire, *fără* nicio idee originală, care îi imită pe cei puternici până la ultimul amănunt, va fi întotdeauna remarcat. Va fi ales. Se va ridica. În bănci, societăţi de asigurare, mari firme de electricitate sau constructoare de rachete, ori poate chiar în universităţi”. Avusese ocazia să-i vadă, în chip de asistenţi universitari predând o materie obscură

oarecare – studiul sectelor creştine eretice din secolul al V-lea – croindu-şi în acelaşi timp calea spre înălţimi cu toată forţa şi convingerea. Capabili de orice, în afară de a-şi trimite nevasta în clădirea administraţiei, pe post de momeală…

Cu toate acestea, Ragle îl plăcea destul de mult pe Bill Black. Tânărul bărbat – lui i se părea tânăr, Ragle era în vârstă de patruzeci şi şase de ani, iar Black nu avea mai mult de douăzeci şi cinci – dovedea o concepţie raţională şi viabilă. Era capabil să înveţe, să înţeleagă lucrurile noi şi să le asimileze. Cu el se putea sta de vorbă, nu avea un set fix de precepte morale sau de adevăruri. Ceea ce se petrecea putea prin urmare să-l influenţeze.

„De exemplu”, raţiona Ragle, „dacă televiziunea ar fi fost acceptată de cercurile înalte, Bill Black şi-ar fi cumpărat un aparat color chiar a doua zi de dimineaţă. Acest lucru nu poate fi trecut pur şi simplu cu vederea. Nu poţi să-l consideri «inflexibil» pentru simplul motiv că refuză să se uite la Sid Caesar. Când or să înceapă să pice bombele cu hidrogen, televizorul nu ne va salva. Vom pieri cu toţii, fără deosebire.”

— Cum merge, Ragle? se interesă Black, aşezându-se degajat pe mânerul canapelei.

Margo dispăruse în bucătărie împreună cu Junie. Vic rămăsese încruntat lângă televizor, supărat din cauza întreruperii, încercând să prindă ultimele secvenţe ale emisiunii lui Caesar împreună cu Carl Reiner.

— Mă zgâiesc la cutia asta idioată, îi răspunse Ragle, încercând un soi de parodie la adresa lui Black, dar acesta înţelese cuvintele ca atare.

— Marea distracţie naţională, murmură el, întorcându-se în aşa fel încât să nu fie nevoit să se uite la ecran. După părerea mea, te încurcă în ceea ce faci.

— Mi-am terminat deja treaba, răspunse Ragle. Îşi expediase răspunsul înainte de ora 18:00.

Emisiunea lui Caesar se termină, iar în locul ei apăru o reclamă. Vic închise aparatul. Îşi revărsă ura pe cei din publicitate.

— Spoturile astea nenorocite, declară el. De ce-o fi volumul întotdeauna mai ridicat la reclame decât în timpul emisiunilor obişnuite? Mereu trebuie să îl dai mai încet.

— Reclamele sunt emise de obicei local, explică Ragle. Programele propriu-zise ne vin pe cablu coaxial, din Est.

— Asta explică totul, spuse Black.

— Black, de ce porţi pantalonii ăia atât de strâmţi şi de ridicoli? Arăţi în ei ca un marinar de apă dulce.

— Tu nu te uiţi niciodată prin *New Yorker?* spuse Black zâmbind. Ştii, nu i-am inventat eu. Şi nici nu ţin eu sub control moda masculină, aşa că nu trebuie să mă faci pe mine vinovat. Moda bărbătească a fost întotdeauna ridicolă.

— Da, dar asta nu înseamnă că trebuie să o încurajezi, îi replică Ragle.

— Atunci când eşti nevoit să dai ochii cu publicul, spuse Black, nu mai depinde de tine. Porţi ceea ce se poartă. N-am dreptate, Victor? Şi tu lucrezi cu publicul, probabil că eşti de acord cu mine.

— Eu port o cămaşă simplă albă, aşa cum am purtat de zece ani încoace şi o pereche de pantaloni obişnuiţi din lână, îi răspunse Vic. Pentru sectorul de vânzare cu amănuntul e suficient.

— Mai porţi şi un şorţ, spuse Black.

— Numai atunci când rup frunzele la salată, spuse Vic.

— Apropo, zise Black, cum stă indicele vânzării cu amănuntul luna asta? A coborât şi mai mult?

— Întrucâtva. Totuşi nu suficient ca să conteze. Ne aşteptăm să crească luna viitoare. Fenomenul este ciclic. Se schimbă odată cu anotimpurile.

Ragle percepu limpede schimbarea de ton a cumnatului său; de îndată ce venea vorba de afaceri – afacerile lui – răspunsurile căpătau un aer profesional, discret şi tactic. Afacerile nu mergeau niciodată prost, ci erau pe cale să se îmbunătăţească. Indiferent cât de tare scădea indicele la nivel naţional, afacerea personală şi individuală a unei persoane scăpa neinfluenţată. „Tot aşa cum se întâmplă când întrebi pe cineva ce mai face”, cugetă Ragle. „Trebuie neapărat să spună că se simte bine. Întreabă-l cum îi merg afacerile şi-ţi va răspunde automat fie că nemaipomenit, fie că sunt pe cale să se refacă. Niciunul din aceste răspunsuri nu înseamnă nimic, sunt doar nişte vorbe goale.”

— Cum stăm cu vânzările cu amănuntul ale apei? Piaţa rezistă bine la presiuni? i se adresă Ragle lui Black.

Black râse bucuros:

— Da, oamenii încă fac baie şi spală vase. Margo intră în salon şi întrebă:

— Ragle, vrei cafea espresso? Dar tu, dragul meu?

— Eu nu vreau, răspunse Ragle. Cafeaua băută la prânz mi-

este suficientă. Şi-aşa nu mă lasă să dorm.
— Eu beau o ceaşcă, interveni Vic.
— Lasagne? li se adresă Margo celor trei.
— Mulţumesc, nu, zise Ragle.
— Eu am să gust, spuse Vic, iar Bill Black făcu şi el semn afirmativ. Vrei să te ajut?
— Nu, spuse Margo şi ieşi.
— Să nu te înfrupţi prea tare din mâncarea asta italienească, îl sfătui Ragle pe Vic. E foarte săţioasă. Mult aluat şi mirodenii. Ştii tu cu ce te alegi de pe urma lor.
Black intră şi el în vorbă:
— Mda, ai cam pus osânză pe burtă, Victor.
— Ei, la ce te aştepţi de la cineva care lucrează într-un magazin alimentar? întrebă Ragle în glumă.
Chestia asta păru să-l irite pe Vic. Se holbă la Ragle şi murmură:
— Măcar e o slujbă adevărată.
— Adică ce vrei să spui? îl întrebă Ragle.
De fapt înţelegea foarte bine la ce făcea Vic aluzie. Cel puţin era o slujbă plătită cu un salariu, la care pleca în fiecare dimineaţă şi de la care se întorcea în fiecare seară. Nu un lucru pe care să-l faci în sufragerie. Nu o pierdere de vreme oarecare în legătură cu nişte chestii care apar într-un ziar… ca un copil, aşa cum îi zisese Vic odată, când se certau. Ca şi cum ar fi expediat prin poştă capacele cutiilor de *corn-flakes* sau zece cenţi în schimbul unei insigne de şerif.
— Mie nu mi-e ruşine că lucrez într-un magazin universal, îi replică Vic ridicând din umeri.
— Nu asta ai vrut să spui, răspunse Ragle.
Dintr-un motiv obscur, savura aceste insulte la adresa preocupărilor sale. Probabil din cauza sentimentului ascuns de vinovăţie că-şi iroseşte timpul şi energia, a dorinţei de a se vedea pedepsit. Pentru a putea să-şi vadă apoi de ale lui. Prefera să fie dojenit de altcineva, din afară, decât să suporte accesele chinuitoare ale îndoielii şi culpei, venite din propriile-i abisuri.
Pe de altă parte, simţea satisfacţie la gândul că răspunsurile pe care le expedia el zilnic îi asigurau un venit net mai ridicat decât câştiga Vic de pe urma slugăritului la magazinul universal. Şi nici nu trebuia să-şi piardă timpul mergând cu autobuzul până în centru.
Bill Black se apropie de el, îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Mă întreb dacă ai văzut chestia asta, Ragle.

Despături, ca şi cum ar fi dezvăluit un secret, numărul din acea zi al lui *Gazette.* Îl deschise la pagina paisprezece, aproape cu veneraţie. Chiar la început se vedea un şir de fotografii reprezentând bărbaţi şi femei. În mijloc apărea în poză chiar Ragle Gumm, iar sub imagine se putea citi:

Marele campion al tuturor timpurilor în concursul:

Unde-l găsim mâine pe omuleţul verde? – Ragle Gumm.

Campion naţional care s-a menţinut în fruntea clasamentului timp de doi ani, stabilind un record neegalat încă.

Celelalte persoane din fotografii erau stele mai mici. Concursul se desfăşura la scară naţională, ziarele organizându-se în mai multe reţele. Nicio gazetă locală nu-şi putea permite să plătească singură premiile. După cum făcuse el socoteala într-o zi, costurile erau mai mari decât pentru faimosul concurs Old Gold de la mijlocul deceniului al patrulea sau decât pentru nesfârşitele întreceri de genul „Eu mă spăl cu săpunul Oxydol PENTRU CĂ… (cel mult douăzeci şi cinci de cuvinte).” Avantajul evident era că tirajele creşteau şi asta în vremurile noastre când oamenii obişnuiţi citesc cărţi cu benzi desenate şi se uită la…

Am început să semăn cu Bill Black, îi trecu prin minte lui Ragle. Denigrez televiziunea. Denigrare ce a ajuns o distracţie cvasinaţională. E suficient să te gândeşti doar la toate căminele, la toţi oamenii care stau şi comentează: „Ce s-o fi întâmplat cu ţara asta? Unde a dispărut nivelul de educaţie? Moralitatea? De ce-or fi ascultând rock-and-roll în loc să le placă şi lor Jeanette Macdonald şi Nelson Eddy, după care ne dădeam noi în vânt când eram de vârsta lor?”

Aşezat foarte aproape de el, Bill Black ţinea strâns ziarul, împungând fotografia cu degetul. Se vedea limpede cât de impresionat era. Drace! Poza lu’ bătrânu’ Ragle Gumm răspândită prin toate ziarele, de la Atlantic la Pacific! Ce onoare! Să fii vecin cu o vedetă!

— Ascultă-mă, Ragle, îi zise Black, cred că iei o grămadă de bani de pe urma concursului ăsta cu „omuleţul verde”, este?

Nu-şi putea stăpâni invidia, care de altfel i se citea limpede pe faţă.

— Stai câteva ore şi câştigi salariul pe-o săptămână.

Ragle îi răspunse ironic:

— Un serviciu nemaipomenit de comod.

— Nu, ştiu că munceşti din greu, spuse Black. Dar e o muncă de creaţie şi eşti propriul tău stăpân. Nu poţi să numeşti asta „muncă”, aşa cum ar fi dacă ai lucra la un birou.

— Dar eu chiar asta fac, răspunse Ragle.

— Totuşi seamănă mai degrabă cu un hobby, insistă Black. N-aş vrea să crezi că o desconsider. Un om poate să lucreze mai tare când e vorba de un hobby decât la birou. Ştiu şi eu foarte bine lucrul ăsta: când mă duc în garaj şi mă pun să tai cu fierăstrăul electric, transpir teribil. Dar… există o diferenţă.

I se adresă lui Vic:

— Tu înţelegi la ce mă refer. Nu e o corvoadă. Exact cum spuneam, muncă de creaţie.

— Niciodată n-am considerat-o astfel, îi răspunse Vic.

— Nu eşti de părere că munca lui Ragle ţine de creaţie? se interesă Black.

— Nu, nu neapărat.

— Atunci cum numeşti tu când un om îşi pregăteşte viitorul prin eforturile lui proprii?

— Eu pur şi simplu sunt de părere că Ragle reuşeşte să ghicească de nenumărate ori corect, spuse Vic.

— Ghicit! exclamă Ragle jignit. Cum poţi tocmai tu să afirmi asta, când vezi cât studiez? Cum parcurg toate răspunsurile pe care le-am dat până acum?

Din punctul lui de vedere, „ghicit” era ultimul termen cu care ar fi descris ceea ce făcea. Dacă ar fi fost vorba de ghicit şi nimic mai mult, pur şi simplu s-ar aşeza în faţa formularului, ar închide ochii şi ar roti mâinile la întâmplare în jur, acoperind apoi cu un deget o singură căsuţă dreptunghiulară dintre toate celelalte. Apoi ar stabili coordonatele ei şi le-ar expedia prin poştă. Pe urmă ar aştepta rezultatul. „Lucrezi pe ghicite atunci când îţi completezi declaraţia de impozit pe venit?” Aceasta era analogia lui favorită când discuta despre participarea sa la concurs. „Tu nu trebuie să o întocmeşti decât o dată pe an; eu o fac zilnic.” Însă lui Bill Black îi răspunse astfel:

— Imaginează-ţi că trebuie să scrii câte o declaraţie de impozit în fiecare zi. E acelaşi lucru. Cercetezi iarăşi toate actele vechi, păstrezi arhive, tone întregi… În fiecare zi, repet. Şi nu ţine să ghiceşti. E o treabă precisă. Cifre. Adunări şi scăderi. Diagrame.

Se aşternu liniştea.

— Dar îţi face plăcere, este? spuse Black într-un târziu.

— Cred că da.

— N-ai vrea să mă înveţi şi pe mine? se interesă Black, încordat.

— Nu.

Black mai deschisese acest subiect şi cu alte prilejuri.

— Nu mă gândesc să-ţi fac concurenţă, completă el.

Ragle râse.

— Aş putea să mai împuşc şi eu câte un dolar, din când în când. De exemplu, aş vrea să construiesc un zid protector în spatele casei, ca să nu se mai scurgă, toată iarna, noroiul la noi în curte. Materialele m-ar costa cam şaizeci de dolari. Să presupunem că aş câştiga… de câte ori? De patru?

— De patru ori, spuse Ragle. Ai lua fix douăzeci de dolari. Iar numele tău ar apărea în clasament. Ai intra în competiţie.

— Şi ai intra astfel în întrecere cu aşii concursurilor de prin ziare, interveni Vic.

— Consider că mi-ai făcut un compliment, spuse Ragle. Ostilitatea celuilalt îl făcea însă să se simtă stingher.

Mâncarea italienească se termină rapid. Se repeziseră cu toţii asupra ei. Din cauza remarcilor lui Bill Black şi ale lui Ragle, Vic se simţi obligat să mănânce fără măsură. Soţia lui îl privi critic în timp ce tocmai termina.

— Niciodată nu ai atâta poftă când gătesc eu, zise Margo.

Regretând tardiv că mâncase atât de mult, spuse cu bravură:

— A fost bun.

— Poate i-ar face plăcere să locuiască la noi o vreme, chicoti Junie Black.

Figura ei obraznică, minionă, adoptă obişnuitul aer atotcunoscător, care avea să o enerveze cu siguranţă pe Margo. „Pentru o femeie cu ochelari, Junie reuşeşte să arate surprinzător de sexy”, gândi Vic. De fapt, era destul de atrăgătoare. Părul ei negru, în schimb, era împletit în două cozi groase, lăsate pe spate, lucru care nu-i plăcea. Sincer vorbind, nu se simţea câtuşi de puţin atras de ea. Nu se dădea în vânt după femeile mărunte, oacheşe şi active, mai ales după cele care chicoteau ţinându-se cu tot dinadinsul de capul bărbaţilor însuraţi şi asta numai după o singură înghiţitură de vişinată, aşa cum obişnuia Junie.

Din câte bârfea Margo, cumnatu-său era cel ce răspundea avansurilor lui Junie Black. Fiind acasă amândoi cât e ziulica de lungă, Ragle şi Junie aveau la dispoziţie timp liber berechet. O treabă urâtă, spunea Margo câteodată. Un bărbat care rămâne acasă toată ziua într-un cartier în care toţi ceilalţi soţi pleacă la

serviciu şi numai soţiile stau acasă. Mai mult sau mai puţin.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, Margo… interveni Bill Black, nu ea a gătit bunătatea asta. Am cumpărat-o în drum spre casă. De la un local de pe Plum Street.

Junie Black râse, fără supărare.

După ce femeile strânseră masa, Bill propuse o partidă de pocher. Se târguiră puţin, după care aduseră fisele şi pachetul de cărţi şi începură jocul; stabiliră ca fiecare fisă să aibă valoarea de un cent, indiferent de culoare. Acest gen de partide se repeta de câte două ori în fiecare săptămână. Nimeni nu-şi mai aducea aminte cu precizie cum începuse totul. Femeile iniţiaseră acest obicei, aproape cu siguranţă, deoarece atât Junie cât şi Margo iubeau jocul la nebunie.

În toiul pocherului apăru Sammy:

— Tăticule, pot să-ţi arăt ceva?

— Chiar mă întrebam cu ce te ocupi, îi răspunse Vic. În seara aceasta ai fost foarte liniştit. Fiind deja ieşit din joc la mâna respectivă, avea un moment liber. Ce s-a întâmplat?

Fiul lui avea probabil nevoie de un sfat.

— Nu care cumva să ţipi, îl avertiză Margo pe Sammy. Vezi bine că jucăm cărţi.

Privirea fixă şi tremurul vocii trădau că avea o carte destul de bună.

— Nu reuşesc să montez ca lumea antena asta, spuse Sammy.

Aşeză lângă grămada de fise a lui Vic un cadru metalic din care ieşeau sârme pe care se vedeau montate nişte piese electronice.

— Ce-i asta? îl întrebă Vic uimit.

— Aparatul cu galenă.

— Ce înseamnă aparat cu galenă?

— Eu i-am dat ideea să se apuce de asta, interveni Ragle. Într-o zi i-am povestit despre cel de-al doilea război mondial şi am adus vorba despre staţia radio de care ne ocupam noi.

— Hm, radio, spuse Margo, eşti sigur că nu-ţi face rău?

— Asta are el acolo, un radio? se interesă Junie Black.

— Un stadiu rudimentar, continuă Ragle. Cel dintâi.

— Nu există nicio primejdie să se electrocuteze, sper, spuse Margo.

— Absolut niciuna, răspunse Ragle. Nu este alimentat cu energie electrică de la reţea.

— Ia să vedem despre ce este vorba, interveni Vic.

Ridică plăcuţa din pertinax şi o examină; şi-ar fi dorit să aibă

cunoştinţele necesare pentru a-şi ajuta fiul. Adevărul gol-goluţ era că habar nu avea de electronică şi nici nu putea ascunde acest fapt.

— Păi, începu el precaut, ar fi posibil să ai un scurt-circuit pe undeva.

— V-aduceţi aminte de programele acelea de radio pe care le ascultam înainte de cel de-al doilea război mondial? întrebă Junie. „Drumul vieţii.” Serialele radiofonice. „Mary Martin”.

— „Mary Marlin”, o corectă Margo. Asta se petrecea… Doamne Dumnezeule. Acum douăzeci de ani! Simt că roşesc.

Fredonând *Sub clar de lună,* tema principală din „Mary Marlin”, Junie lansă ultima rundă a jocului, apoi zise:

— Câteodată mi-este dor de radio.

— Acum ai la dispoziţie radioul, plus imaginea, îi replică Bill Black. Radioul nu era decât un soi de televizor fără imagine.

— Şi ce crezi că ai să prinzi cu aparatul tău cu galenă? îl întrebă Vic pe fiul său. Mai există posturi care emit?

Impresia lui era că staţiile radio trăseseră obloanele cu mulţi ani în urmă.

— Probabil că va putea asculta semnalele emise de nave spre uscat şi instrucţiunile pe care le primesc avioanele înainte de aterizare.

— Şi convorbirile poliţiei, adăugă Sammy.

— Corect, spuse Ragle. Poliţia încă foloseşte radiourile pe maşinile ei. Întinzând mâna, luă aparatul cu galenă de la Vic. Verific eu circuitul mai târziu, Sammy. Dar acum sunt în mână prea bună. Mâine, ce zici?

— Poate reuşeşte să prindă farfurii zburătoare, fu de părere Junie.

— Chiar aşa, acceptă Margo. Spre ele ar trebui să ţinteşti.

— Nu există farfurii zburătoare, interveni Bill Black morocănos, făcându-şi de lucru cu cărţile.

— Ce zici? exclamă Junie. Nu te amăgi singur. Le-au văzut prea mulţi oameni ca să vii tu acum şi să-i contrazici. Sau nu vrei să accepţi mărturia lor, bazată pe dovezi certe?

— Nu-s altceva decât baloane meteorologice, spuse Bill Black.

Vic era înclinat să fie de acord cu el, când îl văzu şi pe Ragle aprobând din cap.

— Meteoriţi. Sau fenomene meteo.

— Absolut, comentă Ragle.

— Dar eu am citit că există oameni care au călătorit cu ele, spuse Margo.

Râse toată lumea, cu excepţia lui Junie.

— E adevărul adevărat, insistă Margo. Am auzit la televizor.

— Eu aş merge până acolo încât să admit că se petrec cu adevărat nişte chestii ciudate pe cer.

Îşi aduse aminte de o experienţă proprie. Cu o vară în urmă, în timpul unei excursii cu corturi, văzuse un obiect strălucitor, care străbătuse cerul cu asemenea viteză încât nu putea fi avion, nici măcar cu reacţie. Obiectul avea mai degrabă caracteristicile unui proiectil. Cât ai clipi din ochi, trecuse dincolo de orizont. Apoi noaptea, câteodată, se auzeau huruituri, de ai fi zis că nişte vehicule grele trec încet peste cer. Vibraseră şi ferestrele, deci nu era vorba de un zgomot din capul lui, aşa cum hotărâse Margo. Citise într-un articol dintr-o revistă de medicină pentru publicul larg că zgomotele din cap indică tensiune ridicată; după aceasta insistase să meargă la doctor să-şi facă un control.

Fiul lui îşi luă înapoi radioul pe jumătate construit şi începură din nou jocul; cărţile fuseseră deja împărţite şi îi venise rândul să plătească deschiderea.

— Aparatul acesta de radio va deveni echipamentul oficial al clubului nostru, îl informă Sammy. Va fi ţinut sub cheie la sediu şi nu îl va putea folosi nimeni în afară de persoanele autorizate.

În virtutea instinctului de turmă, copiii de prin vecini ridicaseră în curtea din spate o construcţie urâtă, dar solidă, din cartoane, plasă pentru coteţe de găini şi carton gudronat. De două ori pe săptămână se efectuau renovări ample.

— Minunat, zise Vic, studiindu-şi cărţile.

— De câte ori zice „minunat”, spuse Ragle, înseamnă că nu are nimic.

— Am observat şi eu, spuse Junie. Iar când îşi aruncă pe masă cărţile şi pleacă, înseamnă că are careu.

Simţea nevoia să părăsească jocul chiar în acel moment; mâncarea italienească şi cafeaua espresso nu-i căzuseră prea bine, iar această combinaţie – la care se adăuga şi cina – începuseră să-şi facă de cap prin măruntaiele lui.

— S-ar putea să am un careu chiar acum, sugeră el.

— Eşti palid, zise Margo, apoi i se adresă lui Ragle. Poate chiar i s-a întâmplat ceva.

— Probabil am luat gripă asiatică, spuse Vic, împingându-şi scaunul şi ridicându-se în picioare. Mă întorc imediat. Nu ies din joc. Iau ceva ca să mă calmez la stomac.

— Vai, sărmanul, spuse Junie. A mâncat cu adevărat prea

mult. Ai avut dreptate, Margo. Dacă moare, eu sunt de vină.

— Nu mor din atâta lucru, spuse Vic. Ce să iau? o întrebă el pe jumătatea sa, care, în calitate de stăpână a casei, se ocupa şi cu medicamentele.

— Există nişte Dramamină în dulapul cu medicamente, răspunse ea preocupată, decartând două cărţi. În baie.

— Cum o să ia un calmant pentru *indigestie?* exclamă Bill Black, în timp ce Vic ieşise din încăpere şi traversa holul. Chestia asta mi se pare cam exagerată.

— Dramamina nu e tranchilizant, răspunse Vic, mai mult pentru sine. E o pilulă împotriva spasmelor.

— E acelaşi lucru, auzi vocea lui Black de la distanţă, chiar când intra în baie.

— Pe dracu' acelaşi lucru, mormăi Vic, devenit ursuz din cauza indispoziţiei.

Pipăi deasupra capului, în căutarea cordonului cu întrerupător pentru lumină. O auzi pe Margo strigând:

— Grăbeşte-te să te-ntorci, dragă. De câte cărţi ai nevoie? Vrem să jucăm mai departe şi tu ne ţii în loc.

— Perfect, bolborosi el, încercând în continuare să descopere întrerupătorul. Vreau trei cărţi, strigă. Sunt primele trei din teanc.

— Nu, se auzi Ragle. Vii tu şi le dai singur. Altfel eşti în stare să susţii că am nimerit cărţile pe care vroiai tu să le decartezi.

Tot nu găsise încă firul cu întrerupător ce atârna undeva, în spaţiul obscur al băii. Simţi cum îi creşte greaţa şi enervarea şi începu să lovească orbeşte prin întuneric cu ambele braţe ridicate în sus şi cu degetele mari întinse, atingându-se între ele; îşi roti mâinile într-un cerc larg. Îşi izbi capul de dulapul cu medicamente şi înjură.

— E totul în regulă? strigă Margo. Ce s-a-ntâmplat?

— Nu reuşesc să găsesc lumina, răspunse el furios în acel moment. Nu dorea decât să-şi ia pastila şi să se întoarcă la joc. Obiectele au această tendinţă de a se evapora… apoi îşi adusese brusc aminte că nu exista niciun fir cu întrerupător. Era în schimb un comutator pe perete, la nivelul umărului, chiar lângă uşă. Îl descoperi imediat, aprinse lumina şi scoase sticluţa cu pilule din dulap. Într-o clipă îşi umplu un pahar cu apă, înghiţi medicamentul şi ieşi grăbit din baie.

„De ce mi-am adus aminte de un fir?" se întrebă el. „Un fir anume, atârnând la o anumită înălţime şi într-un loc anume. Nu orbecăiam la întâmplare. Aşa cum aş fi făcut într-o baie

necunoscută. Căutam un întrerupător pe care îl folosisem de nenumărate ori. De suficiente ori ca să se fi putut forma un reflex în sistemul meu nervos.”

— Vi s-a întâmplat vreodată un lucru ca ăsta? întrebă el când se aşeză la masă.

— Joacă, îi spuse Margo.

Ceru trei cărţi noi, intră cu banii, plăti ceea ce ceruseră ceilalţi, pierdu, apoi se lăsă pe spate în scaun, aprinzând o ţigară. Junie Black îşi adună câştigurile, zâmbind în stilul ei stupid.

— Să se întâmple vreodată ce? zise Bill Black.

— Să întind mâna după un comutator care nu există.

— De-asta ai întârziat atât de mult? spuse Margo, iritată pentru că pierduse.

— De unde aş fi putut să mă obişnuiesc cu un cordon pentru aprins lumina? i se adresă el.

— Nu ştiu, îi răspunse ea.

Recapitula în minte toate luminile de care-şi putea aduce aminte. La ei în casă, la magazin, în casele prietenilor. Peste tot erau comutatoare montate în perete.

— Practic, nu mai găseşti nicăieri genul acesta de întrerupătoare, spuse el cu voce tare. Asta te duce cu gândul la o lumină din acelea demodate, atârnată de un fir.

— Nu-i greu de explicat, spuse Junie. Când erai copil. Acum mulţi, foarte mulţi ani. Prin deceniul al patrulea, când toată lumea locuia în case demodate, pe care nimeni nu le considera încă demodate.

— Dar de ce să mi se arate tocmai azi?

— Foarte interesant, spuse Bill.

— Da, răspunse Vic.

Aparent, toată lumea era interesată acum.

— Ce părere aveţi de ideea asta? interveni Bill. El era preocupat de psihanaliză; jargonul freudian apărea în conversaţia lui la tot pasul, semn al faptului că era familiarizat cu tot felul de chestiuni culturale. O întoarcere spre copilărie, datorată stresului. Faptul că te simţi bolnav. Tensiunea impulsurilor subconştiente spre creierul tău te avertizează că, intern, ceva nu este în regulă. Mulţi adulţi se întorc în copilărie în timpul bolii.

— Ce tâmpenie, replică Vic.

— Sigur există un comutator pe care tu nu ţi-l aminteşti în mod conştient, fu de părere Junie. De exemplu, vreo staţie de

benzină unde te duceai când aveai Dodge-ul ăla vechi care consuma combustibil cu ghiotura, sau un loc în care ajungi de câteva ori pe săptămână, ani la rând, cum ar putea fi o spălătorie sau un bar, însă nu este unul din punctele importante, cum sunt casa şi magazinul.

— Nu-mi dă pace gândul ăsta, spuse el.

Nu avea chef să continue pocherul şi plecă de la masă.

— Cum te simţi cu burta? întrebă Margo.

— O să supravieţuiesc, răspunse el.

Interesul lor pentru experienţa prin care trecuse scăzuse acum. Toţi, cu excepţia lui Ragle, poate. El îl măsura cu ceea ce ar fi putut fi considerat curiozitate şi precauţie. Ca şi cum ar fi vrut să-l întrebe mai multe lucruri pe Vic, dar preferă să se abţină, din motive necunoscute.

— Să jucăm, îi îndemnă Junie. Cine dă cărţile?

Bill Black era la rând. Fisele se adunaseră în mijlocul mesei. În camera învecinată, din difuzorul televizorului se auzea muzică de dans; luminozitatea ecranului fusese redusă până la negru.

La etaj, în camera sa, Sammy se chinuia cu aparatul de radio.

În casă era cald şi plăcut.

„Ce s-a petrecut?” se întrebă Vic. „Peste ce-am dat, eu acolo, înăuntru? Unde am fost şi nu izbutesc să-mi aduc aminte?”

Capitolul 3

BUF!

Ragle Gumm, care se bărbierea în faţa oglinzii de la baie, auzi cum ziarul aterizează pe verandă. O crampă musculară îi scutură braţul, iar aparatul de ras îi ciupi puţin pielea de pe obraz. Respiră profund, închise ochii pentru o clipă, îi deschise din nou şi continuă să se bărbierească.

— Mai stai mult acolo? îi strigă sora lui prin uşa încuiată.

— Nu.

Se spălă pe faţă, folosi loţiunea după ras, îşi şterse gâtul şi braţele, apoi deschise uşa băii.

Margo apăru în halatul de baie şi se strecură imediat pe lângă el.

— Cred că ţi-am auzit ziarul, îi aruncă ea peste umăr, înainte de a închide uşa. Trebuie să-l conduc pe Vic la magazin; ai putea să ai grijă de Sammy ca să iasă la joacă? Acum este la bucătărie…

Vocea ei fu acoperită de sunetul apei ce curgea în chiuvetă. Intrând în dormitorul lui, Ragle termină de încheiat cămaşa. Îşi trecu în revistă colecţia de cravate, alegând una croşetată, de culoare verde-închis, o legă la gât, îşi îmbrăcă haina, apoi îşi zise:

„Şi acum ziarul.”

Înainte de a se duce să-l culeagă, începu să-şi aranjeze cărţile de referinţă, dosarele, graficele, diagramele, dispozitivul pentru baleiere. Ocupându-se mai întâi de accesorii, reuşise astăzi să întârzie unsprezece minute contactul cu ziarul. Îşi pregătise masa în salon – încăperea era răcoroasă şi umedă, după noaptea trecută, şi mirosea a tutun – apoi deschise uşa din faţă.

Acolo, pe veranda din beton, zăcea *Gazette.* Împăturit şi prins într-o banderolă de cauciuc.

Îl ridică şi-i scoase banda elastică. Cauciucul sări şi dispăru în tufişurile din preajma verandei.

Timp de câteva minute citi ştirile de pe prima pagină. Se informă despre sănătatea preşedintelui Eisenhower, află ce mai era cu datoria naţională şi noutăţi privitoare la mişcările viclenilor conducători din Orientul Apropiat. Apoi împături ziarul la loc şi citi pagina cu benzi desenate, după care se uită

peste scrisoarea către editor. Când ajunse aici, Sammy se strecură pe lângă el şi plecă.

— La revedere, îi strigă. Ne vedem după prânz.

— OK, spuse Ragle perfect absent.

Apoi apăru Margo; trecu pe lângă el şi se repezi spre trotuar, cu cheia întinsă. Descuind Volkswagen-ul, se strecură înăuntru şi porni motorul. În timp ce acesta se încălzea, şterse umezeala de pe parbriz. Aerul dimineţii era înviorător. Câţiva copii mergeau cu paşi mărunţi spre şcoală. Se auzeau pornind şi alte maşini.

— Am uitat de Sammy, spuse Ragle când apăru şi Vic din casă, rămânând pe verandă, lângă el. Dar a plecat şi singur.

— Ai grijă de tine, îi spuse Vic. Nu este cazul, să te oboseşti prea tare pentru concursul acela.

Coborî cu haina pe umeri treptele până la potecă. Câteva clipe mai târziu, Margo puse maşina în mişcare şi plecară spre strada principală, care îi ducea în centru.

„Cât erau de mici maşinile astea şi totuşi făceau un zgomot teribil”, se gândi Ragle. Rămase pe verandă, citind ziarul, cât mai mult timp cu putinţă; apoi nu mai rezistă aerului rece al dimineţii şi se întoarse în bucătărie.

Nu se uitase încă în pagina 16, unde apărea formularul de înscriere pentru jocul „Unde-l găsim mâine pe omuleţul verde?” Formularul ocupa practic întreaga pagină; în rest, nu mai existau decât instrucţiuni şi comentarii asupra concursului, informaţii despre câştigători. Clasamentul la zi: toţi cititorii care se mai aflau în competiţie erau menţionaţi cu cel mai mic corp de literă pe care îl putea folosi ziarul. Numele lui apărea, bineînţeles, cu litere uriaşe. Fără concurent. Într-o casetă separată. În fiecare zi îl vedea acolo. Sub care, alte nume aveau o existenţă efemeră, ce se oprea înaintea pragului de notorietate.

Ziarul prezenta o serie de indicii pentru concursul din fiecare zi, pe care trebuia să le citească înainte de a purcede la rezolvarea problemei propriu-zise, care consta, desigur, în alegerea căsuţei potrivite dintre cele 1.208 ale formularului. Indiciile nu îi foloseau, părerea lui era însă că de fapt conţineau date ascunse undeva la periferia lor, drept care îşi făcuse obiceiul să le memoreze, sperând ca mesajul să ajungă la el pe cale subconştientă, de vreme ce *ad litteram* nu-i spuneau nimic.

„O rândunică[1] este mare cât o milă.”

Poate îl ajuta dacă se lăsa purtat de şirul asociaţiilor mentale… permise deci ca mesajul criptic să-i invadeze mintea şi apoi încercă să-l descifreze strat după strat, punând stavilă eventualelor reţineri. „Swal-low” sugerează procesul de alimentaţie. Şi de zbor, desigur. Nu este zborul un simbol al relaţiei sexuale? Iar rândunicile se întorc la Gapistrano, adică în California. Restul propoziţiei îi aducea aminte de expresia „O ratare e tot atât de bună cât o milă.” Atunci de ce mare, în loc de bun? Mare sugerează balene… marile balene albe. Ah, aşa te poţi pierde în asocieri nesfârşite. Zbor peste ape, poate în direcţia Californiei. Apoi îi veni în minte Arca lui Noe şi porumbelul. Creanga de măslin. Grecia. Asta înseamnă gătitul mâncării… Grecii au o mulţime de restaurante. Din nou, alimentaţie! Avea sens… iar porumbeii sunt consideraţi de către gurmanzi o delicatesă.

„Clopotul a bătut tee-hee.”

Chestia asta i se cam oprea în gât. I se părea foarte nedesluşit. În orice caz, sugera homosexualitatea. Şi tee-hee, râsul efeminat al homosexualului, al frumoasei. Şi predica lui John Donne, deschisă de versul: „Pentru cine bat clopotele”. Cartea lui Hemingway, cu acelaşi titlu. Tee ar putea fi ceai. Sună clopoţelul şi se serveşte ceaiul. Un clopoţel mic, din argint. Misionari! Misiunea de la Capistrano, acolo unde se întorc rândunicile! Totul începea să capete un sens.

În timp ce sucea pe toate feţele indiciile oferite, auzi pe cineva apropiindu-se de intrarea principală. Lăsând ziarul jos, se duse în salon să vadă cine era.

Un bărbat înalt, subţire, de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum lăbărţat din tweed, care fuma o ţigară de foi. Avea o atitudine amabilă, asemănătoare cu a unui ministru sau a unuia care controlează canalizarea. Purta o mapă sub braţ. Ragle îl recunoscu imediat. Bărbatul era reprezentatul lui *Gazette;* îl mai vizitase până acum, câteodată pentru a-i aduce cecul – care de obicei se expedia prin poştă – sau ca să clarifice neînţelegeri în legătură cu soluţiile trimise de el. Ragle se simţea neliniştit: oare ce dorea Lowery?

Acesta se apropie fără grabă de veranda de la intrare, urcă scările şi atinse clopoţelul.

Clopotul, se gândi Ragle. Misionarul. Poate indiciile nu făceau

---

[1] În original swallow – rândunică, dar şi înghiţitură (n. tr.).

decât să-l prevină că Lowery avea să fie trimis de cei de la ziar să-i facă o vizită.

— Salutare, domnule Lowery, spuse el deschizând uşa.

— Bună ziua, domnule Gumm.

Lowery emana o bună dispoziţie şi linişte perfectă, ascunzând cu pricepere tot ce ar fi putut trăda că ar avea ştiri proaste sau că ar fi ceva în neregulă.

— Cărui fapt i se datorează vizita? întrebă Ragle, sacrificând bunele maniere în numele considerentelor practice.

Continuând să-şi mestece guma marca Dutch Master, Lowery îl măsură lung, apoi îi zise:

— V-am adus nişte cecuri... ziarul s-a gândit că vi le pot aduce personal, având în vedere că veneam oricum până aici. Se plimba încolo şi încoace prin salon. Mai trebuie să vă întreb şi câteva lucruri. Doar nişte simple amănunte de rutină. În legătură cu propunerile dumneavoastră de ieri.

— Am expediat şase.

— Da, le-am primit pe toate şase. Lowery îi făcu semn cu ochiul. Dar aţi uitat să ne indicaţi ordinea de preferinţă.

Deschizând mapa, scoase la iveală formularele de participare; fuseseră toate deja fotografiate şi reduse la o dimensiune mai convenabilă, întinzându-i un creion lui Ragle, Lowery îi zise:

— Ştiu că nu a fost decât o scăpare din partea dumneavoastră... dar noi avem nevoie de ele numerotate.

— Fir-ar să fie!

Cum de fusese atât de neatent şi de grăbit? Le marcă imediat în ordine, cu cifre de la unu la şase.

— Poftiţi, spuse el întinzându-i-le domnului Lowery.

Ce neglijenţă stupidă, care ar fi putut să-l coste pe loc pierderea întregului concurs!

Lowery se aşeză, alese soluţia numerotată 1 şi o studie neobişnuit de mult timp.

— Este corect? se interesă Ragle.

De fapt, ştia că Lowery nu avea cum să cunoască acest lucru; trebuia ca soluţiile să fie trimise la sediul jocului din New York sau din Chicago sau, mă rog, oriunde s-ar fi aflat.

— Ei bine, zise Lowery, timpul ne va spune acest lucru. În orice caz, *aceasta* este soluţia pe care o consideraţi cea mai probabilă. Cea mai importantă.

— Da, răspunse el.

Aşa era învoiala secretă dintre el şi cei ce organizau jocul: i se permitea să ofere mai mult de o soluţie pentru fiecare problemă.

Îi erau permise cel mult zece răspunsuri, cu condiţia să fie numerotate în ordinea preferinţelor. Dacă soluţia numărul unu se dovedea eronată, era distrusă – ca şi cum n-ar fi ajuns niciodată la ei – şi cea de a doua era luată în considerare şi aşa mai departe până la cea din urmă. De obicei, se simţea suficient de sigur pe variantele lui ca să se limiteze doar la trei sau patru. Organizatorii concursului aveau, desigur, cugetul cu atât mai împăcat cu cât limita mai mult numărul soluţiilor. Nimeni altcineva nu se mai bucura de acest privilegiu, din câte ştia el. Scopul lor era foarte simplu: acela de a-l menţine în concurs mai departe.

Ei fuseseră cei ce-i făcuseră propunerea, după ce greşise răspunsul corect doar cu câteva pătrăţele. Soluţiile lui se grupau, în general, în mai multe căsuţe învecinate, dar câteodată nu putea să se decidă între căsuţele aflate la distanţă destul de mare pe formularul concursului. În asemenea cazuri, trebuia să rişte, iar intuiţia lui se simţea vulnerabilă. Când simţea că soluţia se află într-un spaţiu bine conturat avea un sentiment de siguranţă. În cei doi ani şi jumătate de când lua parte la joc, nu greşise decât de opt ori. În zilele respective, niciuna dintre soluţiile lui nu se dovedise corectă. Dar organizatorii concursului îi permiseseră să continue. Exista o clauză în regulile stabilite între ei, conform căreia îi era permis să se „împrumute”, în virtutea răspunsurilor corecte de până atunci. La fiecare treizeci de răspunsuri corecte, avea dreptul la o greşeală. Lucru de care el profitase. Folosindu-se de portiţele ce-i fuseseră oferite, rămăsese în joc. Nimeni din afara concursului nu avea habar că el greşise: acesta era secretul lui şi al organizatorilor. Şi niciunul dintre ei nu avea interesul să-l dezvăluie în public.

El devenise valoros, evident, din punctul de vedere al publicităţii. Nu înţelegea de ce publicul îşi dorea ca să câştige mereu şi mereu aceeaşi persoană. Câştigul său se producea, bineînţeles, în dauna celorlalţi concurenţi. Dar aceasta este maniera în care funcţionează spiritul opiniei publice. Numele lui era pretutindeni cunoscut. Aşa cum i se explicase, publicului îi face plăcere, conform teoriei, să întâlnească nume pe care le poate identifica. Opune rezistenţă la schimbare. Intră în acţiune şi o lege a inerţiei: cât timp eşti în afară, publicul nici nu vrea să audă de tine; cum intri în centrul atenţiei… ajungi la un soi de autoperpetuare. Staza lucrează în favoarea lui. Vastele forţe reacţionare nu i se opuneau, ci mergeau în aceeaşi direcţie cu

el. „Se lăsa purtat de curent”, după cum s-ar fi exprimat Bill Black.

Lowery, care stătea picior peste picior, fuma şi clipea des, îl întrebă:

— V-aţi uitat la jocul de astăzi?

— Nu. M-am uitat doar la indicii. Au vreun sens?

— Nu direct.

— Asta am bănuit şi eu. Ceea ce vreau să ştiu este dacă au vreun sens prin forma sau prin aluziile lor? Sau pur şi simplu sunt un mod de a ne convinge că există cineva acolo sus care ştie răspunsul?

— Ce vrea să însemne asta? spuse Lowery, oarecum iritat.

— Eu am o teorie. Nu foarte serioasă, dar suficient de amuzantă. Poate că nici nu există un răspuns corect.

Lowery îşi înălţă o sprânceană.

— Şi atunci pe ce bază declarăm un anume răspuns câştigător şi pe toate celelalte incorecte?

— Poate că pur şi simplu citiţi soluţiile şi o alegeţi pe cea care vi se pare cea mai atrăgătoare. Estetic.

— Ne atribuiţi nouă propria dumneavoastră tehnică, îi răspunse Lowery.

— Tehnica mea? exclamă el cu adevărat surprins.

— Da, dumneavoastră folosiţi un punct de vedere estetic şi nu raţional. Mă refer la dispozitivul acela de baleiere pe care l-aţi construit. Dumneavoastră concepeţi un model coerent al spaţiului, un altul al timpului, apoi încercaţi să desăvârşiţi modelul. Să anticipaţi cum se va dezvolta el mai departe. Nu mi se pare raţional, nici intelectual. Aşa lucrează… cei ce modelează porţelanul. De fapt, eu nu am nimic împotriva metodei. Nu este treaba mea cum procedaţi. Mă îndoiesc totuşi că aţi rezolvat vreodată conţinutul indiciilor. De altfel, nici nu aţi fi întrebat, în acest caz.

Înţelese şi el că era adevărat. Nu dezlegase niciodată indiciile. Dacă se gândea, nici nu-şi imaginase că altcineva ar fi reuşit să le citească şi să extragă din ele înţelesuri concrete. De exemplu, să extragi fiecare primă literă a fiecărui al treilea cuvânt, să adaugi zece, obţinând astfel numărul căsuţei căutate. Ideea aceasta îi stârni rasul.

— De ce râdeţi? se interesă Lowery extrem de grav. Asta e o chestiune serioasă. E vorba de o grămadă de bani.

— Eu mă gândeam la Bill Black.

— Cine e el?

— Un vecin. Mă roagă să-l învăţ cum fac.

— Ei bine, dacă totul se petrece pe baze estetice, atunci…

— Atunci nu am cum, îi luă Ragle vorba din gură. Nu are noroc. De aceea râdeam. Va fi dezamăgit, vroia şi el să câştige nişte bani.

Lowery răspunse cu o urmă de indignare – morală – în glas:

— Îţi face plăcere faptul că talentul tău nu poate fi transmis altcuiva? Că nu este o tehnică în înţelesul obişnuit… ci mai degrabă…

Căută cuvântul potrivit.

— Dumnezeu ştie. Evident, norocul nu are niciun rol.

— Mă bucur să vă aud spunând acest lucru.

— Cum şi-ar putea imagina o persoană de bună-credinţă că puteţi *ghici* corect zi de zi? Mi se pare de-a dreptul ridicol. Şansele sunt incalculabile. Sau aproape. Da, de fapt noi le-am socotit. Există tot atâtea şanse cât are o oală de fasole să ajungă pe Betelgeuse.

— Ce este Betelgeuse?

— O stea de la mare depărtare. Am folosit numele ei ca metaforă, în orice caz, suntem perfect conştienţi că nu este vorba de ghicit… decât poate în ultima etapă. Atunci când trebuie să se hotărască între două sau trei căsuţe.

— Atunci aş putea la fel de bine să dau cu banul, confirmă Ragle.

— Când se pune problema să ghiceşti doar între două sau trei pătrăţele din cele peste o mie iniţiale, nu mai contează, spuse Lowery gânditor, frecându-şi bărbia şi clătinându-şi ţigara de foi în sus şi în jos. Oricare dintre noi putem ghici, în stadiul acesta.

Ragle se arătă de acord.

În garajul casei lor, Junie Black stătea ghemuită în faţa maşinii automate de spălat rufe, înghesuind haine în ea. Simţea răceala betonului sub picioarele goale; tremurând, se ridică, turnă nişte detergent din cutie şi porni maşina. Hainele din spatele uşiţei transparente începură să descrie un vârtej. Puse jos cutia, se uită la ceas şi se pregăti să iasă afară.

— Vai! exclamă ea, luată prin surprindere.

Pe drumeagul din faţa garajului apăruse Ragle.

— M-am gândit să-ţi fac o vizită, explică el. Soră-mea calcă rufe. Mirosul acela imposibil de scrobeală arsă se simte prin toată casa. Ca şi cum ai prăji pene de gâscă şi discuri de ebonită pe fundul unui bidon de ulei.

Junie băgă de seamă că o cerceta cu coada ochiului. Ragle îşi încrucişa braţele şi odată cu această mişcare umerii lui laţi se lăsară în jos, iar sprâncenele bogate, de culoarea paiului, se apropiară între ele. În soarele puternic al după-amiezii, pe pielea lui ieşea în evidenţă bronzul profund şi Junie se întrebă cum de reuşise. Ea nu putuse niciodată să se bronzeze atât de frumos, indiferent cât de mult se străduise.

— Cu ce eşti îmbrăcată? se interesă el.

— Cu blugi, răspunse ea.

— Pantaloni, deci. Acum câteva zile mă întrebam care-o fi motivul psihologic pentru care admir eu femeile îmbrăcate în pantaloni? Apoi mi-am zis, la naiba, de ce să nu?

— Presupun că trebuie să-ţi mulţumesc.

— Arăţi foarte bine. Mai ales cu picioarele goale. Eşti ca într-un film în care eroina păşeşte peste dune de nisip, cu braţele înălţate spre cer.

— Cum a mers concursul de astăzi?

Bărbatul ridică din umeri. Era limpede că nu-i făcea plăcere subiectul.

— Mi-am zis că aş putea să fac o plimbare, spuse el.

Se uita din nou la ea dintr-o parte. Deşi simţea că este un compliment implicit, se întrebă, aşa cum făcea întotdeauna, dacă nu cumva îi rămăsese vreun nasture desfăcut; nu rezistă şi aruncă o privire furişă în jos. Însă cu excepţia picioarelor şi a zonei diafragmei, era bine acoperită.

— Cu buricul gol, zise ea.

— Da, am văzut şi eu, răspunse Ragle.

— Şi nu-ţi place?

Ea considera acest gen de replici pline de umor. Ragle spuse atunci, aproape cu bruscheţe:

— Mi-am zis să văd dacă n-ai vrea să mergi să înotăm. Vremea e frumoasă, nu foarte rece.

— Am pe cap o groază de treburi prin casă.

Ideea însă era atrăgătoare; în parcul public din partea de nord a oraşului, acolo de unde începeau dealurile necultivate, existau un teren de joacă şi un bazin de înot. Copiii profitau, desigur, primii de aceste locuri, dar adulţii veneau şi ei, ca şi grupurile de adolescenţi. Junie se simţea întotdeauna bine acolo unde se aflau şi adolescenţi; terminase şcoala – adică liceul – doar cu puţini ani în urmă, iar perioada ei de tranziţie spre maturitate nu decursese perfect. În mintea ei, încă avea sentimentul că face parte din bandele care îşi fac apariţia în

bolizi de curse, din ale căror aparate de radio se revarsă melodii pop… fetele îmbrăcate în pulovere şi şosete, băieţii în blugi şi pulovere de caşmir.

— Ia-ţi şi costumul de baie, o îndemnă Ragle.

— OK, acceptă ea. Stăm doar o oră, pe urmă trebuie să mă întorc.

Continuă, ezitând:

— Nu cumva Margo… te-a văzut venind aici?

June descoperise că Margo se dădea în vânt să bârfească.

— Nu, răspunse el. Margo a plecat după…

Făcu un gest.

— E ocupată, calcă rufe, trase el concluzia. Are treabă, înţelegi.

Junie opri maşina de rufe, îşi luă costumul de baie şi un prosop; nu după multă vreme, ea şi Ragle traversau oraşul pe jos, în drum spre bazinul de înot.

Se simţea bine în apropierea lui Ragle. Întotdeauna îi plăcuseră bărbaţii mari, solizi şi puţin mai vârstnici. Considera că Ragle este chiar potrivit. Şi câte lucruri făcuse la viaţa lui, să luăm cariera militară din Pacific, de exemplu. Iar concursul din ziar îi adusese notorietate naţională. Îi plăcea figura osoasă, încruntată, crestată de cicatrice; figură de adevărat bărbat, fără urme de bărbie dublă sau de grăsime. Părul deosebit, alb şi cârlionţat, nu era vreodată pieptănat. Mereu fusese de părere că un bărbat care-şi piaptănă părul nu poate fi decât un fătălău. Bill îşi petrecea o jumătate de oră în fiecare dimineaţă, ocupându-se de frizură; cu toate că acum, după ce se tunsese perie, se ocupa mai puţin. Ura senzaţia pe care ţi-o dă atingerea părului scurt; perii cei scurţi îi aminteau de periuţa de dinţi. Iar lui Bill îi venea perfect haina lui strâmtă, cu umeri atât de înguşti… practic nici nu are umeri. Singurul sport pe care îl practica era tenisul, fapt care o scotea cu adevărat din fire. Un bărbat să poarte pantaloni scurţi şi albi, şosete albe şi pantofi de tenis! Cel mult dacă eşti student într-un colegiu… ceea ce Bill şi fusese, atunci când îl întâlnise.

— Nu te simţi singur câteodată? îl întrebă pe Ragle.

— Cum?

— Având în vedere că nu eşti căsătorit. Majoritatea puştilor pe care-i cunoscuse în liceu erau acum căsătoriţi, cu excepţia celor cu un caracter imposibil. Vreau să spun, e foarte bine că stai împreună cu sora şi cumnatul tău, dar nu ai prefera să ai o căsuţă a ta, pentru tine şi soţia ta?

Puse accent pe cuvântul *soţie.*

Ragle căzu puţin pe gânduri, apoi spuse:

— În cele din urmă o voi face şi pe asta. Adevărul adevărat este însă că sunt un vagabond.

— Un vagabond, repetă ea ca un ecou.

Se gândea la toţi banii pe care îi câştigase el de la ziar. Doar cerul ştia la cât se ridica întreaga sumă.

— Nu-mi plac lucrurile definitive, explică el. Probabil am adoptat, fără să-mi dau seama, o concepţie nomadă în timpul războiului… iar înainte de aceasta, familia mea s-a mutat de nenumărate ori. Ai mei erau divorţaţi. O anumită trăsătură a personalităţii mele se opune realmente ca eu să mă stabilesc undeva… să mă văd la casa mea, cu nevastă şi copii. Cu papuci de casă şi cu pipă.

— Şi ce-i rău în asta? Nu înseamnă decât siguranţă.

— Însă eu am îndoielile mele.

Continuă după câteva clipe:

— Aşa mi s-a întâmplat şi când am fost căsătorit prima oară.

— O! exclamă ea cu interes. Când a fost asta?

— Cu mulţi ani în urmă. Înainte de război. Aveam doar douăzeci şi ceva de ani. Am întâlnit o fată, era secretară la o firmă de transporturi. Extrem de drăguţă. Părinţii ei erau polonezi. Foarte inteligentă şi foarte activă. Dar prea ambiţioasă pentru mine. Şi îşi dorea, mai presus de orice, să se ridice pe treapta socială a celor care organizează petreceri în aer liber.

— Nu văd de ce te-ar deranja lucrul acesta, spuse Junie. E perfect normal să-ţi doreşti să trăieşti în eleganţă.

Găsise termenul respectiv în *Cămine şi grădini mai bune,* una dintre revistele la care se abonaseră ea şi cu Bill.

— Aşa cum ţi-am spus, însă, eu sunt un vagabond, mormăi Ragle, lăsând să se stingă acest subiect.

Terenul devenise deluros şi deja începuseră să urce. Casele aveau aici pajişti mai mari şi straturi de flori; vilele impunătoare aparţineau celor bogaţi. Străzile urmau o geometrie neregulată. Îşi făcură apariţia şi crângurile dese. Deasupra lor se vedea deja pădurea propriu-zisă, dincolo de ultima stradă, Olympus Drive.

— Nu m-aş da deloc în lături să locuiesc aici, zise Junie.

Cu mult mai bine decât în casele acelea cu un etaj, făcute din prefabricate şi fără fundaţii, care-şi pierd acoperişurile în prima zi când bate vântul mai serios. Iar dacă uiţi cumva robinetul de la furtun deschis toată noaptea, a doua zi îţi găseşti garajul plin de apă.

Un punct ce sclipea luminos se deplasă rapid printre norii de pe cer şi dispăru curând de pe firmament. Peste câteva momente ea şi Ragle auziră un huruit slab, absurd de îndepărtat.

— Un avion cu reacţie, comentă ea.

Ragle rămase nemişcat în mijlocul trotuarului, cu picioarele îndepărtate şi privind în sus, cu mâna ridicată streaşină la ochi.

— Ţi-o fi cumva teamă că e vreun avion rusesc? întrebă ea răutăcioasă.

— Aş vrea tare mult să aflu ce se întâmplă sus pe cer.

— Adică ce face Dumnezeu?

— Nu, nu-i vorba de Dumnezeu, ci de lucrurile astea care se perindă din când în când pe sus.

— Vic povestea ieri seară cum a bâjbâit pe întuneric după cordonul cu întrerupător din baie, ţi-aduci aminte?

— Da, răspunse el, în timp ce porniseră din nou să urce dealul.

— M-a pus pe gânduri. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată.

— Foarte bine, îi răspunse Ragle.

— Mi-am adus totuşi aminte de un lucru asemănător. Într-o zi eram pe trotuar şi măturam. Am auzit cum suna telefonul în casă. Asta se întâmpla cam acum un an. În orice caz, aşteptam un telefon cu adevărat important. Era de la un tânăr pe care îl ştia din şcoală, dar nu mai pomeni şi acest detaliu. Ei bine, am lăsat mătura din mână şi am fugit înăuntru. Cum ştii, avem două trepte care urcă spre veranda de la intrare.

— Da, spuse el, atent la cele ce-i relata.

— Le-am urcat în fugă. Dar am urcat trei. Adică, am gândit că este cu una mai mult. Nu, nu m-am gândit că este, în cuvinte. Nu am formulat în minte gândul că trebuie să urc trei trepte…

— Vrei să spui că ai urcat trei trepte fără să te gândeşti la lucrul ăsta?

— Chiar aşa.

— Şi ai căzut?

— Nu, e altceva decât atunci când sunt trei, iar tu crezi că sunt numai două. Atunci vii în nas şi-ţi rupi dinţii. Dar când sunt două şi tu crezi că sunt trei, e foarte ciudat. Încerci să urci încă o treaptă. Iar piciorul îţi coboară… buf! Nu rău, dar… e ca şi cum ai încerca să-ţi pui piciorul pe ceva care pur şi simplu nu se află acolo.

Rămase tăcută. Ori de câte ori încerca să explice un lucru teoretic se bloca în propria sa expunere.

— Mmm, mormăi Ragle.

— Asta i s-a întâmplat şi lui Vic, nu?

— Mmm, repetă el, iar ea nu mai insistă. Ragle nu părea dispus să discute despre asta.

Junie Black stătea întinsă pe spate lângă el, cu mâinile pe lângă corp şi cu ochii închişi, scăldată în lumina caldă a soarelui. Luase cu ea şi un soi de prosop cu dungi pe care stătea. Costumul ei de baie din două piese, confecţionat din lână, amintea de zile de demult, de maşini cu banchete spaţioase în spate, de meciuri de fotbal american şi de orchestra Glenn Miller. Aparatele vechi de radio „portabile”, din lemn, pe care le târau până pe plajă… Sticle de Coca-Cola înfipte în nisip, fete cu părul lung şi blond, întinse pe burtă şi sprijinindu-se într-un cot aidoma frumoaselor din reclame.

O contemplă până ce deschise ochii. Îşi lăsase ochelarii deoparte, aşa cum făcea ori de câte ori era cu el.

— Salut, îi spuse ea.

— Eşti o femeie extrem de atrăgătoare, June.

— Mulţumesc, îi răspunde ea, zâmbindu-i. Apoi îşi închise iarăşi ochii.

Atrăgătoare, chiar dacă era încă imatură. Nu proastă, cât mai degrabă retardată. Rămasă undeva în urmă, în timpul liceului… Ceva mai încolo, o ceată de copii se fugăreau prin iarbă, ţipând şi trăgându-şi pumni. În bazinul propriu-zis, tinerii stropeau în toate părţile, băieţi şi fete deopotrivă, uzi şi atât de amestecaţi încât erau greu de deosebit. Doar atunci când ieşeau pe marginea acoperită cu dale se vedea că fetele aveau costume din două piese, spre deosebire de băieţi, care nu purtau decât slip.

Pe drumul presărat cu pietriş dădea târcoale un vânzător de îngheţată, împingând căruţul lui acoperit cu email alb. Cântecul micilor clopoţei îi invita pe cei mici.

„Iarăşi clopote”, se gândi Ragle. „Poate chiar asta era poanta, că o să vin aici cu June Black… *June,* aşa cum o împinsese să-şi spună propriul ei gust pervertit.

Este oare posibil să mă îndrăgostesc de o fată neglijentă şi hlizită, care nici n-a ieşit bine de pe băncile şcolii, care s-a căsătorit cu maniacul ăla, care mai preferă încă şi la vârsta lui o îngheţată de banane cu frişcă unui pahar de vin bun sau de whisky sau chiar unui pahar de bere neagră?

„O minte superioară”, cugetă el, „se înclină atunci când se apropie de acest gen de creatură, care aparţine totuşi aceleiaşi

specii. Întâlnirea şi îngemănarea elementelor opuse. Yin şi yang. Este suficient ca bătrânul Doctor Faust să o vadă pe micuţa ţărancă măturând aleea şi duse sunt cărţile, ştiinţa şi filosofiile lui.”

„La început a fost cuvântul”, reflectă el.

Sau, la început a fost fapta. În cazul lui Faust.

„Ia să vedem”, îşi zise el. Aplecându-se peste fată, care părea să doarmă, îi spuse:

— *Im Anfang war die Tat*[2].

— Du-te la dracu’, murmură ea.

— Ştii ce înseamnă?

— Nu.

— Şi nu te deranjează?

Ridicându-se în coate, deschise ochii şi îi zise:

— Ştii doar că singura limbă străină pe care am învăţat-o timp de doi ani în liceu a fost spaniola. Aşa că te rog să mă scuteşti.

Supărată, se răsuci pe o parte şi se îndepărtă de el.

— Era un fragment dintr-o poezie, spuse el. Încercam să-ţi fac curte.

Răsucindu-se înapoi, se holbă la el.

— Vrei să ne iubim?

— Stai să mă gândesc, răspunse ea. Nu, n-ar ieşi nimic bun din asta. Bill sau Margo ar prinde de veste, apoi am avea o groază de necazuri şi supărări, s-ar putea chiar să ieşi din concursul tău.

— Nu-i nimic mai frumos pe lumea asta decât dragostea.

Se aplecă asupra ei, o apucă uşor de gât şi-o sărută. Gura ei era mică şi uscată şi încerca să scape; trebui să o apuce cu ambele mâini.

— Ajutor, scânci ea încet.

— Te iubesc.

Femeia îi aruncă o privire sălbatică, cu pupilele fierbinţi şi întunecate, ca şi cum ar fi gândit… cine ştie la ce se gândea. Probabil la nimic. Avea sentimentul că pusese mâna pe un animal mic şi cu braţele subţiri, scos din minţi acum. Poseda simţuri ascuţite şi reflexe rapide – se lupta acum sub el, iar unghiile i se înfipseseră în piele – în schimb nu raţiona, nu plănuia şi nu privea înainte. Dacă îi dădea drumul în acel moment, s-ar fi retras câţiva paşi mai încolo, şi-ar fi aranjat blana, apoi ar fi uitat totul. Odată ce dispărea ceea ce-i

[2] La început a fost fapta (germ.) (n. tr.).

producea teama, s-ar fi calmat de îndată. Şi nu şi-ar fi amintit nimic din cele întâmplate.

„Aş pune pariu că o cuprinde mirarea la fiecare întâi ale lunii, când vine băiatul cu ziarele să adune banii de abonament”, îi trecu prin minte. Care ziar? Care băiat? Care doi dolari şi cincizeci de cenţi?

— Vrei să ne dea afară din parc? îi şopti ea în ureche; figura ostilă şi zburlită se afla chiar sub el.

Câţiva oameni care trecuseră pe lângă ei îşi întorseseră privirile, rânjind.

„Are mintea unei virgine”, cugetă el. Ceva anume i se părea profund înduioşător… capacitatea de a uita o făcea de fiecare dată din nou inocentă. Indiferent cât de departe mergea cu un bărbat, presupuse el, rămânea probabil neatinsă din punct de vedere psihic. Mereu aceeaşi. Pulover şi botine. Chiar şi atunci când va avea treizeci, treizeci şi cinci, patruzeci de ani. Coafura i se va modifica odată cu trecerea anilor; va folosi mai mult fard, probabil va ţine cură de slăbire. Altfel, însă, va rămâne eternă.

— Tu nu bei, nu? o întrebă el.

Soarele fierbinte şi situaţia îl făceau să tânjească după o bere.

— Crezi că ai putea să te laşi convinsă să ne oprim undeva, la un bar?

— Nu, spuse ea. Vreau să stau la soare.

O lăsă liberă. Ea se ridică imediat, îşi aranja costumul de baie şi îşi curăţă fragmentele de iarbă de pe genunchi.

— Ce-ar zice Margo? se întrebă ea. Deja dă târcoale să vadă ce murdării mai poate scoate la iveală.

— Margo probabil că tocmai îşi prezintă petiţia. Ca să-i oblige pe cei de la primărie să cureţe ruinele rămase pe terenurile lor.

— Mi se pare un gest meritoriu. În orice caz, e cu mult mai bine decât să stea cu ochii pe altcineva.

Scoase din geantă o sticlă cu loţiune pentru bronzat şi începu să se frece pe umeri, ignorându-l cu ostentaţie.

Ştia bine că putea fi a lui într-o bună zi. Totul depindea de ceva circumstanţe favorabile şi de o anume stare de spirit; în orice caz, merita, hotărî el. Adică merita să organizeze micul scenariu necesar.

Mai era şi prostul acela de Black, se gândi el.

Departe, dincolo de parc, în direcţia oraşului, un petic neregulat, de culoare verde şi albă, îi aduse iarăşi aminte de Margo. Ruinele. Vizibile din punctul în care se găsea. Trei fundaţii de beton aparţinând municipalităţii, pe care buldozerele

nu le curăţaseră. Casele – sau clădirile din locul acela – fuseseră dărâmate cu mult timp în urmă. De ani şi ani, judecând după blocurile din beton deteriorate de intemperii, sparte şi îngălbenite. Văzute de aici, arătau frumos. Culorile erau plăcute.

Observă copiii care intrau şi ieşeau dintre dărâmături. Locul lor favorit de joacă… Şi Sammy se juca acolo din când în când. Pivniţele formau adevărate caverne. Galerii subterane. Margo avea probabil dreptate; nu era exclus ca un copil să se sufoce sau să se zgârie cu vreo sârmă ruginită şi să moară de tetanos.

„Iar noi stăm aici”, cugetă el. „Şi ne prăjim la soare. În timp ce Margo se războieşte la primărie ca să obţină binefaceri civile pentru noi toţi.”

— Poate ar fi bine să ne întoarcem, îi spuse lui Junie. Trebuie să dau forma finală răspunsului meu pentru ziar.

„Slujba mea”, se autoironiză el. „În timp ce Vic trage la jug în magazinul universal, iar Bill la uzina de apă, eu îmi petrec zilele trândăvind.”

Asta îl făcu să-şi dorească o bere mai mult ca oricând. Atât timp cât ţinea o bere în mână, îşi regăsea pacea. Neliniştea ce-l rodea de obicei era ţinută astfel la distanţă.

— Ştii ceva? îi spuse lui Junie, ridicându-se în picioare. Mă duc pe deal, până la chioşcul de băuturi răcoritoare, să văd dacă nu cumva au şi bere. S-ar putea să am noroc.

— Fă cum pofteşti.

— Nu vrei şi tu ceva? O limonadă? O cola?

— Mulţumesc, nu, îi răspunse ea pe ton oficial.

Urcând anevoie panta acoperită cu iarbă ce ducea spre chioşc, îi trecu prin minte că o să aibă de-a face cu Bill Black, mai devreme sau mai târziu. Se vor ciocni în luptă.

Era greu de presupus cum avea să reacţioneze dacă ar afla adevărul. O fi din specia celor care dau jos din cui arma de vânătoare şi, fără a scoate un cuvânt, doboară pe acela care a încălcat cel mai sacru domeniu al bărbatului, acea gură de rai unde doar domnul şi stăpânul îndrăzneşte a paşte?

Pentru simplul motiv că a atentat la căprioara regelui.

Ajunse la o potecă de ciment de-a lungul căreia creşteau bănci verzi de lemn pe care leneveau tot felul de oameni, majoritatea mai bătrâni, privind valea şi bazinul de înot. O doamnă masivă, în vârstă, îi zâmbi.

„O ştii ceva?” se întrebă el. „O fi înţeles că lucrurile ce se petrecuseră sub ochii ei nu erau câtuşi de puţin un joc

ştrengăresc al unor tineri cuprinşi de o nebunie primăvăratecă, ci reprezenta chiar un păcat? Aproape un adulter?”

— Bună ziua, o salută el voios.

Ea îi răspunse printr-un gest din cap, la fel de entuziast.

Căutându-se prin buzunare, găsi nişte mărunţiş. În faţa chioşcului, puştii formaseră o coadă; îşi cumpărau hot-dog, îngheţată la cornet, îngheţată Eskimo învelită în ciocolată şi suc de portocale. Se aşeză şi el în spatele lor.

Ce linişte domnea peste tot!

Asupra lui se abătu un val de imensă dezolare. Îşi irosise întreaga viaţă. Ajunsese la patruzeci şi şase de ani, iar unica lui ocupaţie era să se agite prin casă cu un concurs din ziar. Fără o ocupaţie productivă, general recunoscută şi onorabilă. Fără copii. Fără nevastă. Fără un cămin al lui. Făcându-şi de lucru cu soţia unui vecin.

O viaţă de nimic. Vic avea dreptate.

„Cel mai bine ar fi să renunţ”, hotărî el. „La concurs. La tot. Să plec în altă parte. Să mă apuc de altceva. Să năduşesc pe un teren petrolifer, cu o cască de tablă pe cap. Să adun frunze veştede. Să adun cifre la biroul unei firme de asigurări. Să mijlocesc tranzacţii imobiliare.

Orice altceva ar fi o dovadă de maturitate. De responsabilitate. Mă bălăcesc într-un soi de copilărie tărăgănată la nesfârşit…”

Puştiul din faţa lui îşi primi îngheţata şi plecă în fugă. Ragle puse moneda de cincizeci de cenţi pe tejghea.

— Ai cumva bere? întrebă el.

Vocea îi suna ciudat. Subţire, ca şi cum ar fi venit de la mare distanţă. Vânzătorul cu şorţ şi bonetă de culoare albă se holbă, se holbă la el fără să se mişte. Nu se întâmpla nimic. Niciun sunet, de nicăieri. Copiii, maşinile, vântul; totul se oprise în loc.

Moneda de cincizeci de cenţi căzu, se strecură printre crăpăturile lemnului şi dispăru.

„Mor”, se gândi Ragle. „Sau ceva de genul ăsta.”

Fu cuprins de teamă. Încercă să vorbească, dar buzele refuzară să-i asculte comenzile. Încremenit în tăcere.

„Mi se întâmplă din nou”, îi străfulgeră prin minte.

„Nu! Nu vreau să trec iarăşi prin asta!”

Chioşcul de răcoritoare se făcu bucăţi. Molecule. Remarcă moleculele, incolore, lipsite de orice atribut ce îl formau. Apoi observă prin chioşc spaţiul de dincolo de el, dealul din spate, copacii şi cerul. Văzu cum chioşcul îşi încetează existenţa,

împreună cu omul de la tejghea, casa de bani, marele recipient cu oranjadă, robinetele pentru cola şi limonada, răcitoarele cu sticle, oala cu hot dogs, borcanele cu muştar, poliţele pline de cornete, şirul de capace metalice rotunde şi grele sub care erau diversele tipuri de îngheţată.

În locul acela rămase o bucată de hârtie. Întinse mâna şi o ridică. Pe ea stătea scris, cu litere de tipar:

CHIOŞC DE BĂUTURI RĂCORITOARE

Întorcându-se cu spatele, se îndepărtă nesigur pe picioare, trecând de copiii care se jucau, de bănci şi de bătrâni. În timp ce mergea, vârî mâna în buzunar şi descoperi cutia metalică pusă la păstrare acolo.

Se opri, o deschise, se uită la bucăţile de hârtie ce se aflau deja înăuntru. Apoi o adăugă pe cea nouă. În total şase. De şase ori.

Picioarele îi şovăiră şi simţi cum i se aştern pe faţă particule reci. Gheaţa i se prelinse sub guler, pe lângă cravata lui verde, împletită.

Îşi croi drum coborând în vale, spre Junie.

Capitolul 4

La apusul soarelui, Sammy Nielson plecă să se mai joace o oră în preajma dărâmăturilor, împreună cu Bulch Cline şi Leo Tarski. Adunară o grămadă de şipci pentru acoperiş, construind din ele o poziţie de apărare cu adevărat nemaipomenită, chiar foarte rezistentă. Strânseră apoi bulgări de pământ şi înfipseră în ei fire lungi de iarbă, ca să-i poată arunca mai bine.

Sammy începu să simtă vântul rece al serii. Se ghemui în spatele redutei, tremurând de frig. Şanţul ar fi trebuit să fie mai adânc. Apucând o scândură ce ieşea parţial din pământ, o smuci puternic. Cărămizi, cenuşă, fragmente de lemn, buruieni şi murdărie se desprinseră şi se rostogoliră la picioarele lui. Între două grinzi din beton frânte se ghicea o deschizătură, pe unde se ajungea în vechiul subsol, sau poate nu era decât spărtura unei ţevi de scurgere.

N-aveai cum să-ţi dai seama cu exactitate ce puteai descoperi. Întinzându-se pe burtă, scoase mai mulţi pumni de mortar amestecat cu fragmente de plasă subţire din sârmă. Pe măsură ce lucra, era acoperit de fragmentele de mizerie.

Străduindu-se să vadă cât mai bine în penumbră, descoperi un teanc de foi galbene şi ude. O carte de telefon. Mai jos, nişte reviste pătrunse de apa ploilor.

Căută febril tot mai departe.

Vic se lungi pe canapeaua din salon, nu departe de cumnatul lui. Ragle îl rugase să-i acorde câteva minute. Dorea să stea de vorbă cu el. Văzând expresia tristă de pe chipul cumnatului, Vic spuse:

— Vrei să închid eu uşa?

Margo începuse deja să pună masa în sufragerie; zgomotul vaselor se suprapunea peste cel al ştirilor de la ora 18:00 ce veneau din difuzorul televizorului.

— Nu, răspunse Ragle.

— E ceva legat de concurs?

— Mă bate gândul să mă retrag de bună voie din competiţie. A început să mă depăşească. Tensiunea a crescut prea mult. Ascultă-mă, zise el aplecându-se spre Vic.

Ochii îi erau înconjuraţi de cercuri roşii.

— Vic, eu trec printr-o criză de nervi. Nu-i spune nimic lui Margo.

Vocea îi ezită şi coborî.

— Am simţit nevoia să discut cu tine despre asta.

Nu era uşor să găseşti o replică.

— Din cauza jocului tău? întrebă Vic într-un târziu.

— Probabil.

— De când?

— De nişte săptămâni. Vreo două luni. Am uitat.

Se lăsă tăcerea. Ragle se uita în podea, evitând privirile lui Vic.

— Le-ai zis celor de la ziar?

— Nu.

— Şi n-o să iasă scandal?

— Nu-mi pasă ce-o să iasă, răspunse Ragle. Nu mai pot continua. E posibil să fac o călătorie îndelungată pe undeva. Poate chiar să plec în străinătate.

— Doamne! comentă Vic.

— Sunt extenuat. Poate după ce mă odihnesc vreo şase luni, am să mă simt mai bine. E posibil să mă apuc de o muncă fizică. Pe o bandă de montaj. Sau în aer liber. În orice caz, aş vrea să limpezim împreună chestiunea financiară. Eu am contribuit în casă cam cu două sute cincizeci de dolari pe lună; asta este media pentru ultimul an.

— Da, spuse Vic. Trebuie să fie suma corectă.

— Puteţi voi doi, tu şi Margo, să vă descurcaţi fără ei? Cu ratele casei şi ale maşinii şi cu toate celelalte?

— Desigur. Cred că ne descurcăm.

— Vreau să vă las un cec în valoare de şase sute de dolari, spuse Ragle. Pentru orice eventualitate. Dacă aveţi nevoie, vă duceţi şi-l încasaţi. Dacă nu, nu. Cel mai bine ar fi să-i puneţi într-un cont… cecurile nu rămân valabile decât o lună, nu? Deschideţi un cont de economii, de pe urma căruia primiţi şi dobândă de patru la sută.

— Nu i-ai zis nimic lui Margo?

— Nu încă.

— Cina este aproape gata, se auzi Margo din uşă. De ce sunteţi aşa de solemni, dragii mei?

— Afaceri, îi răspunse Vic.

— Nu pot să stau şi eu să ascult?

— Nu, răspunseră ambii bărbaţi într-un glas.

Ea ieşi fără să scoată niciun cuvânt.

— Ca să continui, spuse Ragle, dacă nu te deranjează să mă asculţi. M-am gândit să mă internez în spitalul Asociaţiei Veteranilor… Mă pot folosi de statutul meu de veteran ca să-mi asigur asistenţa medicală. Dar mă cam îndoiesc de competenţa lor în domeniul care mă interesează pe mine. M-am gândit şi să profit de pe urma Legii Veteranilor, mergând la universitate, să fac nişte cursuri.

— Ce fel de cursuri?

— Ei, filosofie, să zicem.

Lui Vic i se păru o idee bizară şi întrebă:

— De ce?

— Nu constituie filosofia un refugiu şi o consolare?

— N-am ştiut chestia asta. Poate a fost odată. Impresia mea despre filosofie este că se ocupă cu teoriile realităţii absolute şi că se întreabă care este scopul vieţii.

— Şi ce vezi rău în asta? se interesă Ragle apatic.

— Nimic, dacă tu crezi că te va ajuta.

— Am citit câte ceva, la vremea mea, zise Ragle. Mă gândeam la Episcopul Berkeley. La idealişti. De exemplu… Făcu semn cu mâna în direcţia pianului din colţul salonului. De unde ştim noi că pianul acela există cu adevărat?

— Nu ştim, răspunse Vic.

— Poate că nici nu există.

— Îmi pare rău, însă eu unul consider treburile astea nişte cuvinte goale.

La auzul acestui lucru, Ragle îşi pierdu orice urmă de culoare. Gura i se deschise involuntar. Holbându-se la Vic, se îndreptă în scaun.

— Te simţi bine? îl întrebă Vic.

— Trebuie să mă gândesc, răspunse Ragle, făcând eforturi.

Se ridică în picioare.

— Te rog să mă scuzi. Stăm de vorbă şi mai târziu. Masa e gata… sau aproape.

Dispăru pe uşă, în direcţia sufrageriei.

„Bietul băiat”, se gândi Vic. „L-a pus la pământ. Stă toată ziua prin casă, singur, izolat şi îl apasă şi zădărnicia întregii chestii.”

— Te pot ajuta să pui masa? îşi întrebă soţia.

— Totu-i gata. Ragle trecuse pe lângă ea, mergând spre baie. Ce s-a întâmplat? se interesă ea. Ce-a păţit Ragle în această seară? E absolut la pământ… nu cumva a ieşit din competiţie? Ştiu că mi-ar fi spus şi mie, totuşi…

— Am să-ţi povestesc mai târziu.

Îşi puse un braţ în jurul ei şi o sărută; Margo se sprijini de el şi Vic simţi cum i se transmite căldura corpului ei.

„Dacă ar avea şi el parte de aşa ceva”, îi trecu prin minte, „poate s-ar simţi mai bine. O familie. Nu se compară nimic pe lumea asta cu o familie. Şi nimeni nu poate să ţi-o răpească.”

Se aflau cu toţii în jurul mesei şi mâncau; Ragle Gumm era profund adâncit în gânduri. Faţă în faţă cu el, Sammy povestea cât îl ţinea gura despre banda lui şi puternica lor maşinărie de război. Dar el nu asculta.

„Cuvinte”, gândea el.

„Problema centrală a filosofiei. Relaţia dintre cuvânt şi obiect… Ce este un cuvânt? Un semn arbitrar. Dar de fapt trăim prin cuvinte. Realitatea noastră se petrece între cuvinte, nu între lucruri. Oricum, lucrurile acestea pe care le numim aşa nici nu există: sunt doar o plăsmuire a minţii. Obiectualitate… senzaţia substanţială. Simple iluzii. Cuvântul este mai real decât obiectul pe care îl reprezintă.

Cuvântul nu reprezintă realitatea. Cuvântul este realitatea. Pentru noi, cel puţin. Poate că Dumnezeu ajunge până la obiecte. Noi, însă, nu.”

În haina lui ce atârna în dulapul de la intrare se afla cutia metalică, iar în ea erau cele şase hârtii.

CHIOŞC DE BĂUTURI RĂCORITOARE
UŞĂ
HANGAR DE UZINĂ
AUTOSTRADĂ
ŢÂŞNITOARE
VAZĂ DE FLORI

Vocea lui Margo îl trezi.

— Ţi-am zis să nu te joci acolo.

Vocea ei puternică şi stridentă îl făcu să-şi piardă şirul gândurilor.

— Să nu te mai joci acolo. Ţine minte ce-ţi spun eu, Sammy. Vorbesc extrem de serios.

— Cum a mers cu petiţia? dori să afle Vic.

— Am pătruns până la un funcţionăraş oarecare. Mi-a povestit ceva cum că oraşul nu ar avea fonduri la ora asta. Partea cea mai enervantă este că săptămâna trecută, când i-am sunat, au zis că tocmai se repartizează contractele şi lucrările vor începe

din zi în zi. Asta lămureşte cel mai bine cum stăm. Nu poţi să-i convingi să facă nimic. Nu ai nicio putere; o persoană singură nu are niciun fel de putere.

— Poate că Bill Black ar putea să inunde terenul, fu de părere Vic.

— Da, zise ea, dar atunci toţi copiii s-ar afla în primejdie de înec şi nu de cădere, aşa, ca să-şi spargă capetele.

După cină, în timp ce Margo spăla vasele la bucătărie iar Sammy stătea în salon, înaintea televizorului, el şi Vic îşi continuară discuţia.

— Cere-le organizatorilor concursului un concediu, îi sugeră Vic.

— Mă îndoiesc că ar accepta.

Cunoştea destul de bine regulile şi nu-şi aducea aminte de o asemenea posibilitate.

— Merită să încerci.

— Poate că da, răspunse el, zgâriind cu unghia o pată de pe masă.

— Întâmplarea aia de ieri seară a fost un adevărat şoc. Sper că nu ţi l-am transmis şi ţie, cumva. Sper să nu fiu eu vinovat de starea ta de deprimare.

— Nu. De vină nu poate fi decât concursul, eventual. Şi Junie Black.

— Ia ascultă-mă, spuse Vic. Ai putea găsi o persoană cu mult mai potrivită pentru tine decât Junie Black. Pe deasupra, ea nu este liberă.

— Te referi la neghiobul ăla?

— Asta nu contează. Este vorba de instituţie. Nu de individ.

— E foarte dificil şi te gândeşti la Bill şi Junie Black ca la o instituţie. Oricum, nu prea-mi arde să discut la ora asta despre instituţii.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, spuse Vic.

— Nimic.

— Spune-mi.

— Halucinaţii. Asta-i tot. Repetate.

— N-ai vrea să mi le descrii?

— Nu.

— Se apropie cumva de experienţa prin care am trecut eu ieri seară? N-aş vrea să crezi că-mi vâr nasul. Dar m-a zdruncinat. Cred că ceva este în neregulă.

— Ceva este în neregulă, repetă Ragle.

— Nu mă refer la tine sau la mine sau la oricare persoană în

special. Mă gândesc în general.

— Timpul s-a dezarticulat, zise Ragle.

— Cred că ar trebui să comparăm cele ce ni s-au întâmplat.

— Eu nu am de gând să-ţi povestesc ce am păţit. În seara asta ai da probabil din cap, cu toată gravitatea. Dar mâine sau poimâine, când o să fii pe la magazin, punând ţara la cale cu fetele de la casă… ai să intri în criză de subiecte şi ai să începi să vorbeşti despre mine. Toată lumea o să se prăpădească de râs cu un subiect atât de gras. Am avut parte de suficiente bârfe. Nu uita, eu sunt erou naţional.

— Procedezi cum vrei tu, îi răspunse Vic. Dar am putea… să ajungem undeva. Vorbesc serios. Sunt îngrijorat.

Ragle nu-i răspunse.

— Nu poţi să ţii ascuns, zise Vic. Eu mă simt responsabil faţă de soţia şi de fiul meu. Dacă nu vei mai fi în stare să te controlezi? Eşti conştient de lucrurile pe care ai putea să le faci, sau din contră, la care ai putea renunţa?

— N-am s-o iau razna. Sau cel puţin nu am niciun motiv să-mi închipui că se va întâmpla aşa.

— Noi trebuie să locuim cu toţii în aceeaşi casă, îi atrase Vic atenţia. Să presupunem că ţi-aş spune…

Ragle îl întrerupse:

— Dacă voi simţi că pot deveni primejdios, plec. Plec oricum, probabil peste câteva zile. Dacă poţi să mă suporţi până atunci, totul e-n regulă.

— Margo nu are să te lase.

Ragle răspunse râzând:

— Margo nu va avea de ales.

— Eşti sigur că nu e vorba decât de un sentiment de compasiune faţă de tine însuţi, pentru că viaţa ta amoroasă e un dezastru?

Ragle nu-i răspunse. Ridicându-se de la masă, se duse în salon, unde Sammy stătea întins şi se uita la un western, *Gunsmoke.* Se trânti şi el pe canapea, privind ecranul.

Înţelesese că nu avea cum să-i vorbească lui Vic.

Păcat. Mare păcat.

— Cum e filmul? îl întrebă pe Sammy în timpul unei reclame.

— Bun, îi răspunse băiatul.

Din buzunarul cămăşii lui Sammy ieşea o hârtie albă, boţită. Pe hârtie se distingeau pete, ca şi cum aceasta ar fi fost expusă intemperiilor; Ragle se aplecă să vadă mai bine. Sammy nu-l băgă în seamă.

— Ce-ai în buzunar?
— Ei, construiam nişte bastioane de apărare la dărâmături, răspunse Sammy. Am tras de o scândură şi am dat peste o grămadă de cărţi de telefon, reviste şi tot felul de alte vechituri.
Aplecându-se, Ragle trase hârtia din buzunarul băiatului. Aceasta se desfăcu în mâna lui în mai multe fâşii. Pe fiecare dintre bucăţile lipicioase se distingea câte un cuvânt scris cu litere de tipar, mânjit de ploaie şi de mizerie.

BENZINĂRIE
VACĂ
POD

— Ai făcut rost de astea de pe terenurile virane ale primăriei? întrebă Ragle, incapabil să gândească prea limpede. Le-ai scos din pământ?
— Da.
— Nu vrei să mi le dai mie?
— Nu.
Pe Ragle îl cuprinse o furie nebună.
— Foarte bine, zise el, stăpânindu-se cât mai mult cu putinţă. Am să-ţi ofer altceva în schimb. Sau ţi le cumpăr.
— Pentru ce ai nevoie de ele? se interesă Sammy, renunţând să se mai uite la televizor. Sunt cumva valoroase?
— Le colecţionez, răspunse el cinstit.
Mergând până la dulapul de la intrare, vârî mâna în buzunar, scoase cutia şi veni cu ea în salon. Aşezându-se lângă Sammy, o deschise şi-i arătă cele şase bucăţele pe care le strânsese deja.
— Câte zece cenţi de bucată, pretinse acesta.
Băiatul avea în total cinci bucăţi de hârtie, dar două erau atât de stricate, încât nu se mai puteau citi literele de pe ele. Îi plăti însă cincizeci de cenţi, le luă şi merse undeva unde putea fi singur, să se poată gândi în voie.
„Poate e o farsă”, îi trecu prin minte. „Sunt victima unei înscenări. Pentru că sunt un adevărat erou, cel mai grozav câştigător de concursuri.”
Ce înseamnă publicitatea prin ziar!
Aşa ceva nu avea niciun sens. Nici cel mai mic sens.
Nemaiînţelegând nimic, netezi cele cinci hârtii cât mai bine cu putinţă, apoi le adăugă la cele din cutie. Într-un fel, se simţea chiar mai rău decât înainte.

În aceeaşi seară, mai târziu, făcu rost de o lanternă. Îşi puse o haină groasă şi plecă în direcţia ruinelor.

Picioarele îl dureau deja după excursia făcută împreună cu Junie şi încă înainte să ajungă la terenurile virane, se întrebă dacă merită osteneala. La început nu văzu în lumina lanternei decât forma neregulată, frântă, a stâlpilor de susţinere din beton, gropi umplute pe jumătate cu apă de ploaie, grămezi de scânduri şi mortar. Se învârti o vreme fără rost, luminând la întâmplare diverse cotloane din jur. În fine, după ce se împiedică şi căzu peste o grămadă de sârmă încâlcită şi ruginită, dădu peste un adăpost nu prea fasonat din moloz, făcut, evident, de băieţi.

Coborând şi el acolo, cercetă atent zona din jur. Şi, ce să vezi! În pata de lumină străluci marginea unei hârtii îngălbenite. Îşi puse lanterna sub braţ şi, cu ambele mâini, făcu loc în jurul ei până ce reuşi să o degajeze. Se dovedi că era vorba de un pachet gros. Sammy avusese dreptate: părea să fie o carte de telefon, sau cel puţin un fragment dintr-una.

Mai reuşi să extragă şi rămăşiţele unor reviste de familie, mari şi elegante. După aceea însă lumina lui dezvălui mai jos o cisternă, sau poate un sistem de canalizare. „Era prea periculos”, hotărî el. „Mai bine aştept până a doua zi.”

Luând cu sine cartea de telefoane şi revistele, o porni spre casă.

„Ce loc dezolant”, se gândi. „Nu e de mirare că Margo se străduieşte să-i facă pe cei de la municipalitate să-l cureţe. Pesemne că aceştia nu sunt în toate minţile. Un singur braţ fracturat şi s-ar trezi cu un proces pe cap.”

Până şi casele din apropierea ruinelor păreau întunecate şi nelocuite. Iar trotuarul pe care călca era crăpat şi plin de gunoaie.

Un loc cum nu se poate mai nepotrivit pentru copii.

Când ajunse acasă, duse cartea de telefoane şi revistele în bucătărie. Vic şi Margo erau amândoi în salon şi niciunul dintre ei nu observă că adusese ceva. Sammy se culcase. Aşeză nişte hârtie de împachetat pe masa din bucătărie şi apoi puse cu grijă prada pe ea.

Revistele erau prea ude ca să le poată răsfoi. Le lasă lângă aerotermă să se usuce şi începu să examineze cartea.

Văzu de la bun început că nu avea coperţi şi nici primele şi ultimele pagini. Doar mijlocul.

Nu era un exemplar din cele cum fusese el obişnuit.

Tipăritura avea culoare mai închisă, iar litera era mai mare şi marginea mai lată. Ghici că era menită unei comunităţi mai mici.

Denumirile diverselor centrale nu îi erau familiare: Florian, Edwards, Lakeside, Walnut. Întorcea paginile, fără a căuta ceva anume: ce-ar fi putut căuta în ea? Orice, îi trecu prin minte. Ceva ieşit din comun. Ceva care i-ar fi sărit în ochi. De exemplu: nu putea spune cât de veche era. De anul trecut? De acum zece ani? De când existau de fapt cărţi de telefon?

Intrând în bucătărie, Vic îl întrebă:

— Ce ai acolo?

— O carte veche de telefon.

Vic se aplecă peste umărul lui, ca să vadă mai bine. Apoi se duse la frigider şi-i deschise uşa.

— Vrei nişte plăcintă?

— Mulţumesc, nu.

— Astea sunt ale tale? întrebă Vic arătând spre revistele puse la uscat.

— Da.

Vic dispăru din nou din bucătărie, luând cu el două bucăţi de plăcintă cu zmeură.

Ragle se duse şi el la telefonul din hol, luând cartea cu el. Se aşeză pe un scaun, alese un număr la întâmplare, ridică receptorul şi formă. După un moment, auzi o serie de zgomote şi apoi vocea centralistei.

— Ce număr aţi format?

Îi citi numărul:

— Bridgeland 3-4465.

Urmă o pauză, apoi se auzi vocea ascuţită a centralistei, sugerându-i parcă să nu se ţină de prostii:

— V-aş ruga să închideţi şi să formaţi numărul din nou!

Puse receptorul în furcă, aşteptă un moment şi formă iarăşi numărul. Circuitul se întrerupse de îndată.

— Ce număr formaţi? îi răsună în ureche vocea centralistei, alta decât cea dinainte.

— Bridgeland 3-4465.

— Un moment, domnule.

Aşteptă.

— Îmi pare rău, domnule. Nu vreţi să mai verificaţi o dată numărul?

— Pentru ce?

— Un moment, domnule, repetă ea.

În acel moment, legătura se întrerupse. Nimeni nu era la celălalt capăt al firului; simţea pur şi simplu absenţa materiei vii. Aşteptă, însă nu se petrecu nimic.

După o vreme închise şi formă numărul din nou.

De această dată auzi sunetul strident, ca al unei sirene, care îl asurzi, semnalându-i faptul că formase greşit.

Alese apoi alte numere. De fiecare dată îi răspunse sirena. Eroare. În cele din urmă, închise cartea şi, după o ezitare, sună centrala.

— Centrala.

— Încerc să vorbesc cu Bridgeland 3-4465, spuse el.

Nu realiză dacă era una dintre centralistele cu care vorbise mai devreme.

— Nu aţi vrea să mă ajutaţi să formez numărul? Tot ceea ce obţin eu este semnalul de greşeală.

— Da, domnule. Doar un moment, domnule.

O pauză lungă. Apoi:

— Vreţi să-mi mai daţi o dată numărul, domnule?

Îl repetă.

— Acest număr s-a desfiinţat, primi răspunsul.

— Sunteţi atât de amabilă să verificaţi şi alte numere? o rugă el.

— Da, domnule.

Îi citi în continuare de pe pagină. Toate avuseseră aceeaşi soartă.

Desigur. O carte veche de telefon. Evident. Era adevărat; probabil întreaga serie de numere de acolo fusese desfiinţată.

Îi mulţumi şi închise aparatul.

Cu alte cuvinte, nu reuşise să afle sau să demonstreze nimic.

Una dintre explicaţii putea fi că ele aparţinuseră mai multor oraşe din apropiere care fuseseră unificate, după care se instalase un nou sistem numeric. Poate recent, numai cu un an sau doi în urmă, când se făcuse trecerea la aparate telefonice cu disc.

Se întoarse în bucătărie cu sentimentul că se poartă ca un neghiob.

Revistele începuseră să se usuce; luă una dintre ele şi se aşeză. Întorcând prima pagină, se desprinseră mai multe fragmente. O revistă de familie, mai întâi un articol despre ţigări şi cancerul la plămâni… apoi un articol despre secretarul de stat Dulles şi Franţa. Apoi un articol despre un tip care călătorise spre izvoarele Amazonului împreună cu copiii lui. Apoi povestiri,

cu *cow-boys,* cu detectivi şi aventuri în Mările Sudului. Reclame, benzi desenate. Citi benzile desenate şi lăsă revista jos.

Următoarea revistă avea mai multe poze; ceva cam în genul lui *Life.* Hârtia însă nu era de aceeaşi calitate. Cu toate acestea, avea în faţă o revistă de prim rang. Coperta dispăruse, aşa că nu ştia exact ce era; din câte bănuia el, nu putea fi decât *Look,* sau o altă revistă, pe care o văzuse de câteva ori, care se chema *Ken.*

Primul reportaj fotografic descria un infernal accident feroviar din Pennsylvania. Următorul reportaj…

O fermecătoare actriţă blondă, cu trăsături scandinave. Ridică mâna şi reglă lampa să cadă mai multă lumină pe pagină.

Tânăra avea păr bogat, bine îngrijit şi destul de lung. Zâmbea într-un fel nemaipomenit de dulce, un zâmbet discret şi totuşi cald care îi trezi interesul. Rar îi fusese dat să vadă un chip mai frumos; în plus, avea gâtul şi bărbia pline, senzuale, nu aşa, comune, precum majoritatea starletelor, ci un gât adult, copt şi umeri minunaţi. Nici osos, dar nici prea plin: echilibrul era perfect. „Un amestec de rase”, hotărî el. Păr de nemţoaică. Umeri de elveţiancă sau de norvegiancă.

Dar ceea ce-l ţintui cu adevărat în scaun, într-o stare vecină cu neîncrederea, fu restul siluetei tinerei. „Dumnezeule mare!” îşi zise el. „Şi cât de nevinovată arăta! Cum de era aşa de dezvoltată?”

Pe deasupra, era fericită să pozeze. Tânăra stătea aplecată în faţă şi cea mai mare parte a sânilor era la vedere. I se păreau cei mai frumoşi, fermi şi fini sâni din lume. Chiar şi aşa, din poză, emanau multă căldură.

Numele tinerei îi era necunoscut. Se gândi însă, iată încarnarea perfectă a ideii de mamă. Ia te uită!

— Vic, spuse el, plecând cu revista în salon. Uită-te la poza asta.

— Ce este? întrebă Margo din celălalt capăt al încăperii.

— Pe tine te-ar plictisi, răspunse Vic, lăsând deoparte plăcinta cu zmeură. Sunt de-adevăratelea, nu? Da, se vede şi sub ei. Nu are sutien. Se ţin singuri, pur şi simplu.

— Se mai şi apleacă în faţă, comentă Ragle.

— O fată, nu? interveni Margo. Să văd şi eu, n-am să mă apuc să o critic.

Se apropie şi rămase lângă Ragle, studiind toţi trei poza color care ocupa întreaga pagină. Chiar dacă ploaia o pătase şi-i mai estompase din strălucire, nu încăpea niciun fel de îndoială:

femeia era cu adevărat unică.

— Are o figură atât de blândă, spuse Margo. Atât de rafinată şi de civilizată.

— Dar şi senzuală, completă Ragle.

Sub imagine se putea citi următoarea explicaţie:

MARILYN MONROE ÎN TIMPUL VIZITEI SALE
ÎN ANGLIA, CU PRILEJUL REALIZĂRII FILMULUI
ÎMPREUNĂ CU SIR LAURENCE OLIVIER.

— Aţi mai auzit de ea? se interesă Margo.

— Nu, spuse Ragle.

— O fi vreo starletă din Anglia, fu de părere Vic.

— Nu, replică Margo, aici spune că face o vizită în Anglia. Iar numele are o rezonanţă americană.

Căutară apoi articolul propriu-zis.

Citiră toţi trei ceea ce mai rămăsese din el.

— Vorbesc despre ea ca şi cum ar fi extrem de faimoasă, spuse Margo. În stradă au ieşit mulţime de oameni. S-au aliniat pe marginea trotuarelor.

— Acolo, la ei, spuse Vic. Poate în Anglia, dar nu şi în America.

— Nu, se zice ceva şi despre cluburile ei de fani din America.

— Unde ai găsit asta? se interesă Vic.

— Pe locul viran. Printre ruine. Cele pentru care faci tu intervenţie la primărie să fie înlăturate.

— Poate că este o revistă foarte veche, interveni Margo. Dar Laurence Olivier mai trăieşte încă… Mi-aduc aminte că am văzut la televiziune *Richard al III-lea,* chiar anul trecut.

Se uitară unul la altul.

— Nici acum nu vrei să-mi spui ce fel de halucinaţie ai avut? profita Vic de moment.

— Ce fel de halucinaţie? sări Margo imediat, privind pe rând la cei doi bărbaţi. Despre asta discutaţi voi mai devreme, când nu aţi vrut să mă lăsaţi să ascult?

După o pauză, Ragle îi răspunse:

— Am avut o halucinaţie, draga mea.

Încercă să schiţeze un zâmbet care să o îmbărbăteze pe sora lui, dar pe faţa ei îngrijorarea se citea în continuare.

— Te rog să nu fi speriată. Nu e chiar atât de rău.

— Ce s-a întâmplat? îi ceru ea o explicaţie.

— Am probleme cu cuvintele.

— Tulburări de vorbire? sări ea imediat. Vai, Doamne… aşa i s-a întâmplat şi preşedintelui Eisenhower după accidentul cerebral.

— Nu, o contrazise el. Nu asta am vrut sa spun.

Rămaseră amândoi în aşteptare, însă acum, când încercase să ofere o explicaţie, Ragle descoperise că acest lucru îi era, de fapt, imposibil.

— Ceea ce vreau să spun este că lucrurile nu sunt ceea ce par.

Apoi tăcu.

— Sună ca într-o scenetă comică, replică Margo.

— Asta e, mai bine de atât nu pot explica.

— Înseamnă că tu nu crezi că ţi-ai pierdut minţile, spuse Vic. Nu crezi că e ceva din tine, ci din afară. Ceva care se află chiar în lucruri. Exact cum mi s-a întâmplat mie cu întrerupătorul din baie.

Ezită mai întâi, însă în cele din urmă confirmă din cap.

— Presupun că aşa este, adăugă el.

Dintr-un motiv obscur, privea cu aversiune stabilirea unei legături între experienţa lui Vic şi a sa proprie. În mintea lui, nu i se păreau câtuşi de puţin asemănătoare.

„Probabil că nu este vorba decât de snobismul meu”, se gândi el.

— Crezi cumva că suntem amăgiţi? pronunţă Margo cu o voce înceată, de om înspăimântat.

— Cum de-ţi trece o asemenea idee prin cap? o întrebă el.

— Adică ce vrei să spui? sări şi Vic.

— Nu ştiu exact, răspunse Margo. Dar în *Consumer’s Digest* te sfătuiesc întotdeauna să fii cu ochii în patru şi să nu te laşi amăgit sau dus cu vorba de reclame ce te induc în eroare; ştiţi la ce se referă, reţete pentru slăbit şi aşa mai departe. Poate că întreaga revistă şi toată publicitatea pe care i-o fac lui Marilyn Monroe asta nu este decât un balon imens, umplut cu aer. Poate că încearcă să lanseze o starletă oarecare, pretinzând că toată lumea a auzit de ea, iar atunci când oamenii află pentru prima oară să zică, „oo, da, actriţa aceea faimoasă”. Personal, nu cred că e mare lucru de capul ei, dacă facem abstracţie de glande.

Se opri din vorbit, dar începu în schimb să se tragă de lobul urechii, ca şi cum ar fi avut un tic nervos. Fruntea i se acoperi cu riduri provocate de îngrijorare.

— Adică vrei să sugerezi că este o făcătură? exclamă Vic râzând.

— Amăgiţi, repetă Ragle.

Undeva, în profunzimile lui, se declanşa un sistem de avertizare. Cu mult sub nivelul verbal.

— Poate că nu mai plec, spuse el.

— Aveai de gând să pleci? interveni Margo. Nimeni nu se simte obligat să mă anunţe de nimic; presupun că aveai de gând să pleci mâine şi să nu te mai întorci niciodată. Să ne trimiţi o carte poştală din Alaska.

Amărăciunea ei îl făcu să se simtă stânjenit:

— Nu. Îmi pare rău, draga mea. Oricum, nu mai am de gând să plec. Aşa că să nu mai vorbim despre asta.

— Şi vroiai să ieşi din concurs?

— Încă nu luasem o hotărâre.

Vic nu scotea nicio vorbă. Ragle i se adresă lui Vic:

— Ce crezi că am putea face? Cum ne apucăm de… ceea ce avem de făcut?

— Mă depăşeşte, îi răspunse Vic. Tu eşti obişnuit cu cercetările. Dosare şi date şi grafice. De ce nu începi prin a înregistra toate aceste lucruri? Nu eşti tu omul care poate distinge modelul ascuns?

— Modelul ascuns, repetă el. Da, probabil că ai dreptate. Nu se gândise niciodată la talentul lui din acest punct de vedere. Poate că aşa este.

— Leagă-le pe toate între ele. Culege toate informaţiile şi notează-ţi-le negru pe alb… ce naiba, construieşte un aparat de baleiere cu care să poţi vedea cu ochii, cum faci tu.

— Asta-i imposibil, răspunse el. Nu avem niciun punct de referinţă din care să începem judecata.

— Putem porni de la contradicţiile simple, replică Vic. Revista aceasta conţine un articol despre o stea a cinematografului faimoasă în întreaga lume, despre care noi nu am auzit; asta este o contradicţie. Ar trebui să cercetăm toată revista, să citim fiecare cuvânt şi rând. Să vedem câte alte contradicţii există în comparaţie cu ceea ce cunoaştem noi.

— La fel şi cartea de telefon, completă el.

Secţiunea galbenă, unde se aflau numerele întreprinderilor. Nu era exclus ca la ruine să existe şi alte materiale. Punctul de referinţă. Ruinele.

Capitolul 5

Bill Black îşi parcă Ford-ul, model ’57, în spaţiul rezervat lui din parcarea angajaţilor BIGO – Biroul Întreprinderii de Gospodărire Orăşenească. Porni pe drumul sinuos ce urma aleea până la uşă, trecu de recepţie şi se îndreptă spre biroul lui.

Mai întâi deschise fereastra, apoi îşi scoase haina şi o atârnă în cuier. Aerul răcoros al dimineţii năvăli în încăpere. Trase aer în piept cu putere, îşi mişcă de câteva ori braţele, apoi se lăsă să cadă în scaunul turnant şi se răsuci odată cu el, aşezându-se cu faţa la birou. În coşul din sârmă se găseau două notiţe. Cea dintâi se dovedi a fi o glumă, o reţetă decupată dintr-o rubrică oarecare pentru gospodine, în care se descria cum să găteşti pui cu unt de arahide. Aruncă reţeta la gunoi şi luă cea de-a doua notă; o desfăcu cu un gest ostentativ şi o citi:

UN BĂRBAT A ÎNCERCAT SĂ SUNE DE LA CASA RESPECTIVĂ NUMERE DIN BRIDGELAND, SHERMAN, DEVONSHIRE, WALNUT Şi KENTFIELD.

„Nu-mi vine să cred”, cugetă Black. Vârî biletul în buzunar, se ridică, îşi luă haina din cuier, închise fereastra, ieşi din birou, străbătu coridorul şi trecu pe lângă recepţie; refăcu drumul pe alee, traversă apoi parcarea, până la maşina lui. Peste doar câteva secunde se afla în drum spre centru.

„Ei bine, pe lumea asta nu poate fi totul perfect”, îşi spuse el conducând prin traficul intens al dimineţii. „Mă întreb ce semnificaţie are această întâmplare, cum de s-a putut petrece aşa ceva?”

Un străin venit de pe stradă care a cerut permisiunea să folosească telefonul. Ei? Mai mare râsul.

„Renunţ”, îşi spuse el. „E unul dintre acele lucruri extraordinare, care sfidează orice analiză”. Nu a rămas nimic de făcut, trebuia să aştepte să vadă ce s-a petrecut. Cine a dat telefonul, de ce şi cum.

„Ce porcărie”, îşi zise el.

Parcă şi coborî din maşină vizavi de intrarea din spate a lui *Gazette,* puse o monedă de zece cenţi în aparatul de parcare şi

apoi urcă pe scările ce duceau spre birourile ziarului.

— Domnul Lowery este pe aici? o întrebă pe tânăra de la ghişeu.

— Nu cred, domnule, îi răspunse tânăra.

Se duse la tabloul de comandă al centralei.

— Dacă doriţi să aşteptaţi, am să sun să văd dacă nu poate fi găsit.

— Mulţumesc. Spune-i că sunt Bill Black.

Fata încercă diverse interioare, apoi îi comunică:

— Îmi pare rău, domnule Black. Mi-au spus că nu a apărut încă, dar vine curând. Vreţi să-l aşteptaţi?

— OK, îi răspunse el posomorât.

Se aruncă pe o banchetă, aprinse o ţigară şi rămase cu mâinile încrucişate.

După cincisprezece minute auzi voci pe coridor. Se deschise o uşă şi îşi făcu apariţia silueta înaltă, subţire, îmbrăcată în costum lăbărţat din tweed a lui Stuart Lowery.

— O, salut, domnule Black, îl întâmpină el în modul lui cumpătat.

— Ghiceşte ce mă aştepta la birou, îi spuse Bill Black.

Îi întinse biletul lui Lowery, care îl citi cu multă atenţie.

— Sunt surprins, zise Lowery.

— Un simplu accident bizar. O şansă dintr-un milion. Careva a alcătuit o listă de restaurante bune, şi-a pus-o la pălărie, pe urmă s-a urcat într-una dintre maşinile acelea care livrează marfă şi a mers cu ea, iar când s-a apucat să descarce marfa din camion, lista i-a căzut din pălărie. Îi veni o idee: descărcând varză, de exemplu. Iar când Vic Nielson a început să care varza în magazia de mărfuri, a văzut lista şi ce şi-a zis? Exact ceea ce-mi trebuia mie, o listă cu cele mai bune restaurante. A ridicat-o de jos, a luat-o acasă şi a lipit-o pe perete, lângă telefon.

Lowery zâmbi nesigur.

— Mă întreb dacă nu cumva cineva şi-a notat numerele pe care le-a format, spuse Black. Asta ar putea să fie important.

— Mi se pare că unul dintre noi va trebui să meargă până acolo, comentă Lowery. Eu plănuisem să nu mă duc până la sfârşitul săptămânii. Ai putea să faci tu o vizită, în această seară.

— Crezi că este posibil să existe un trădător în rândurile noastre, care să ne fi dat de gol?

— Îţi urez succes, spuse Lowery.

— Da.

— Să vedem dacă putem descoperi ceva.

— Trec pe la ei diseară, conchise Black. După cină. Am să iau ceva să le dăruiesc bărbaţilor. Până atunci o să fiu eu în stare să născocesc ceva.

Se pregăti să plece, se opri însă încă o dată în loc:

— Cum s-a descurcat cu răspunsurile de ieri?

— Perfect, din câte se pare.

— În orice caz, trece din nou prin frământări. Au reapărut toate semnele respective. Văd mai multe cutii goale de bere pe veranda din spate, o grămadă întreagă. Cum o putea să bea atâta şi să muncească, în acelaşi timp? De trei ani îl urmăresc cum face chestia asta şi încă nu am înţeles.

Lowery îi răspunse, cu figura imobilă:

— Aş pune pariu că acesta este secretul. Nu e vorba de Ragle, ci de bere.

Făcând semn de rămas bun, Black ieşi din clădirea ziarului.

Pe drumul de întoarcere spre BIGO, un gând nu-i dădea pace. Exista o singură posibilitate pe care nu putea să o înfrunte. Toate celelalte puteau fi ţinute sub control. Se puteau face tot soiul de aranjamente. Dar…

Dacă lui Ragle îi revenea judecata?

În seara respectivă, după ce plecă de la BIGO, se opri lângă o drogherie, căutând să cumpere ceva. În cele din urmă, atenţia îi fu atrasă de un şir de pixuri. Luă mai multe şi se pregăti să iasă din magazin.

— Hei, domnule! se auzi vocea indignată a vânzătorului.

— Îmi pare rău, se grăbi Black să-l asigure. Pur şi simplu am uitat.

Era foarte adevărat, timp de o clipă, toate automatismele ce trebuiau îndeplinite îi ieşiseră din minte. Scoase câteva bancnote din portmoneu, primi restul, apoi se grăbi să ajungă la maşină.

Planul lui era să apară în vizită cu pixurile, spunându-le bărbaţilor că fuseseră expediate prin poştă către uzina de apă în chip de mostre gratuite, dar angajaţilor municipalităţii nu le era permis să le accepte în dar. Nu cumva le vreţi voi? Făcea acum, în drum spre casă, repetiţii, pregătindu-se pentru momentul respectiv.

Cele mai bune metode erau întotdeauna cele simple.

Parcând în faţa casei, sări treptele ce urcau până la verandă şi intră. Junie cosea un nasture la o bluză, ghemuită pe canapea;

se opri imediat din lucru şi îl privi pe furiş, cu un freamăt atât de vinovat, încât înţelese imediat că se plimbase cu Ragle, ţinându-se de mână şi şoptindu-şi jurăminte.

— Bună, o salută el.

— Bună, îi răspunse Junie. Cum ţi-a mers la lucru?

— Ca de obicei.

— Ghiceşte ce mi s-a întâmplat astăzi.

— Ce ţi s-a întâmplat astăzi?

— Eram la spălătoria automată ca să-ţi iau hainele, când a apărut Bernice Wilks, am început să stăm de vorbă despre şcoală – noi două am urmat împreună Liceul Cortez – după care am mers cu maşina ei şi am mâncat de prânz, apoi ne-am dus la cinema. De-abia m-am întors. Prin urmare, cina va consta din patru plăcinte cu carne de porc, scoase de la congelator.

Îl cercetă cu teamă.

— Mă dau în vânt după plăcinte cu porc, îi spuse el.

Tânăra femeie se ridică de pe canapea. Era fermecătoare, în fusta ei lungă, cu bluza cu nasturi cât o medalie şi guler mare şi cu sandale în picioare. Îşi aranjase părul cu mare măiestrie, ridicându-l şi prinzându-l la spate într-un nod clasic.

— Eşti un dulce, spuse ea, uşurată. Am crezut că o să te superi şi o să începi să ţipi la mine.

— Ce mai face Ragle?

— Nu l-am văzut astăzi.

— Foarte bine, continuă el calm, ce mai făcea când l-ai văzut ultima oară?

— Încerc să-mi aduc aminte când l-am văzut ultima oară.

— Ieri l-ai văzut, o ajută el.

— Nu, spuse ea clipind din ochi.

— Aşa mi-ai zis ieri seară.

— Eşti sigur? se interesă ea, nu prea convinsă.

Asta era ceea ce îl scotea din sărite; nu legătura ei cu Ragle, ci faptul că inventa nişte poveşti dezlânate care nu aveau niciodată prea multă logică şi care nu creau decât şi mai multă confuzie. Mai ales acum, când îşi dorea mai mult decât orice să afle amănunte despre starea de spirit a lui Ragle.

Ce tâmpenie, să trăieşti cu o femeie aleasă în virtutea criteriului amabilităţii ei… Puteai fi sigur că va comite tot soiul de gafe. Dar când venea vremea să o întrebi ce se întâmplase, pornirea ei de a minţi pentru a-şi crea o proiecţie strica totul. Ar fi avut nevoie de o femeie în stare să comită un pas greşit, iar apoi să discute despre acest subiect. Acum era însă prea târziu

să ia totul de la capăt.

— Povesteşte-mi şi mie despre bătrânul Ragle Gumm.

— Ştiu că tu nutreşti propriile tale bănuieli înveninate, dar ele nu fac decât să reflecte rodul ficţiunii tale bolnave. Freud a arătat cum persoanele nevrotice au tot timpul această tendinţă.

— Nu te rog decât să-mi spui şi mie cum se simte Ragle. Nu-mi pasă de alte lucruri.

Mai mult nu a trebuit.

— Uite ce este, începu Junie, cu voce subţire, scăpată de sub control, care răsuna în toată casa. Ce anume ai vrea tu să fac, să recunosc că aş avea o legătură cu Ragle, asta ai vrea? Toată ziua am stat aici şi m-am gândit; ştii tu ce?

— Nu, recunoscu el.

— E posibil să te părăsesc, Bill. S-ar putea să plec undeva. Împreună cu Ragle.

— Numai voi doi? Sau îl luaţi şi pe Omuleţul Verde?

— Presupun că asta este o aluzie murdară la faptul că Ragle nu câştigă prea mult. Vrei să insinuezi că nu este în stare să câştige suficienţi bani pentru amândoi.

— S-o ia dracu' de treabă, spuse Bill Black şi plecă în cealaltă cameră.

Junie îl urmă imediat.

— Mă dispreţuieşti cu adevărat, pentru că nu am educaţia de care te-ai bucurat tu.

Obrajii ei pătaţi de lacrimi păreau mai umflaţi; îşi pierduse acum o parte a farmecului.

Înainte de a formula un răspuns, se auzi clopoţelul de la intrare.

— E cineva la uşă, spuse el.

Junie îl măsură cu privirea, apoi se întoarse şi ieşi din încăpere. Auzi cum se deschide uşa de la intrare, apoi vocea energică a soţiei lui, doar în parte stăpânită, apoi glasul unei alte femei.

Curiozitatea îl mână să se ducă şi el.

În uşă se vedea o femeie masivă, între două vârste, lăsând impresia de timiditate; era îmbrăcată cu o haină de stofă. Femeia ţinea în mână un dosar cu coperţi tari şi cu clamă, iar de braţ îi atârna o eşarfă cu emblemă. Îi turuia ceva lui Junie pe ton monoton, căutând în acelaşi timp prin dosar.

— Apărarea Civilă, îi spuse Junie peste umăr.

Văzând că este cu mult prea tulburată ca să facă faţă situaţiei, Black se apropie de intrare şi îi luă locul:

— Despre ce este vorba?

Timiditatea femeii ieşea acum şi mai mult la iveală; îşi drese vocea şi începu să-i spună cu glas slab:

— Îmi pare rău că vă deranjez în timpul cinei, dar sunt o vecină de-a dumneavoastră, locuiesc ceva mai încolo, pe aceeaşi stradă şi efectuez o campanie de promovare a Apărării Civile, mergând din uşă în uşă. Avem mare nevoie de voluntari şi ne întrebam dacă nu există cumva cineva acasă la dumneavoastră în timpul zilei, care să se ofere voluntar o oră sau două în cursul săptămânii, sacrificând din timpul lui liber…

— Cred că nu. Soţia mea este acasă, dar are alte obligaţii.

— Înţeleg, spuse femeia între două vârste.

Îşi notă câteva cuvinte în dosar, apoi îi zâmbi umil. Era limpede că i se întâmpla pentru prima oară să fie refuzată.

— Oricum, vă mulţumesc foarte mult.

Rămase în loc, neştiind prea bine cum să iasă din scenă şi zise:

— Numele meu este doamna Keitelbein, Kay Keitelbein. Locuiesc în casa de la colţ. Aceea cu două etaje, ceva mai veche.

— Da, răspunse el, începând încet să închidă uşa.

Junie se întoarse, ţinând de astă dată o batistă la obraz şi interveni cu voce nesigură:

— Este posibil să găsiţi un voluntar la vecinii noştri. Există cineva care rămâne acasă şi ziua. Domnul Gumm. Ragle Gumm.

— Vă mulţumesc, doamnă… spuse femeia cu recunoştinţă.

— Black, completă Bill Black. Bună seara, doamnă Keitelbein.

Închise uşa şi aprinse lumina verandei.

— Cât e ziua de lungă, începu Junie, comis-voiajori care vor să-ţi vândă căptuşeli exterioare pentru pereţi, perii, sisteme pentru renovarea caselor.

Se uita posomorâtă la el, strângând batista între degete.

— Îmi pare rău că ne-am certat, spuse el.

Însă nu scosese încă nimic de la ea. Intrigile ţesute în cartiere ca ale lor, în timpul zilei… cine să le mai descurce, nevestele sunt mai rele decât politicienii.

— Mă duc să văd ce se întâmplă cu plăcintele de porc, zise Junie, plecând spre bucătărie.

Cu mâinile în buzunare, Bill o urmă agale, hotărât să stoarcă de la ea ceva informaţii.

Coborând de pe trotuar pe aleea ce ducea spre casa de alături, Kay Keitelbein găsi cu greu drumul până la verandă şi

sună clopoţelul de la intrare.

Uşa se deschise şi fu întâmpinată de un bărbat durduliu şi prietenos, ce purta cămaşă albă şi o pereche de pantaloni necălcaţi.

— Sunteţi… domnul Gumm?

— Nu, eu sunt Victor Nielson. Dar şi Ragle este acasă. Vă rog să poftiţi. Îi deschise larg uşa şi femeia intră. Vă rog să vă aşezaţi. Îl chem imediat.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Nielson, spuse ea.

Se aşeză lângă uşă, pe un scaun cu spătarul drept, cu legătura şi cu hârtiile în poală. În casă unde era cald şi plăcut, mirosea a mâncare. „Nu era momentul cel mai potrivit pentru o asemenea vizită”, îşi spuse ea. „Prea aproape de ora cinei.” De unde se aşezase, putea să vadă masa din sufragerie: nu începuseră încă. O femeie atrăgătoare, cu păr castaniu, aşeza tacâmurile. Se uită spre ea întrebătoare. Doamna Keitelbein o salută printr-o înclinare a capului.

Tot atunci îşi făcu apariţia şi Ragle Gumm.

„O acţiune de binefacere”, stabili el de îndată ce o văzu. Îşi adună toate resursele de duritate şi i se adresă:

— Da?

Femeia cea posomorâtă se ridică cu hotărâre de pe scaun, spunându-i:

— Domnule Gumm, îmi pare rău să vă deranjez. Mă aflu aici din partea A.C., Apărarea Civilă.

— Înţeleg, îi răspunse el.

Îi explică şi lui că locuia pe aceeaşi stradă. Ascultând-o, se întrebă de ce îl alesese pe el şi nu pe Vic. Probabil din cauza faimei de care se bucura. Primise o sumă de propuneri prin poştă, prin care era îndemnat să contribuie cu o parte a câştigurilor lui pentru cauze ce aveau să dăinuie mai mult decât el.

— Sunt într-adevăr acasă în timpul zilei, recunoscu el, după ce ea terminase. Dar muncesc. Sunt propriul meu patron.

— Nu înseamnă decât o oră sau două pe săptămână, insistă doamna Keitelbein.

Într-adevăr, nu părea mare lucru.

— Şi ce ar trebui să fac? Nu am maşină, dacă vă gândiţi că aş putea ajuta cu transportul.

Crucea Roşie trecuse odată pe acolo, făcând apel la şoferi voluntari.

— Nu, domnule Gumm, e vorba de nişte cursuri de instruire

pentru situaţii de dezastru.

Era un lucru la care putea şi el face faţă.

— Mi se pare o idee foarte bună, spuse el.

— Nu am înţeles bine.

— Instruirea pentru dezastre, repetă el. Mi se pare corect. Aveţi în vedere un gen anume de dezastre?

— Apărarea Civilă intră în acţiune ori de câte ori apar inundaţii sau uragane. Desigur, noi toţi suntem în primul rând preocupaţi de bomba cu hidrogen, mai ales acum, când Uniunea Sovietică a construit noile rachete balistice intercontinentale. Ceea ce urmărim noi este să pregătim cetăţeni din toate colţurile oraşului care să ştie ce au de făcut în cazul unui dezastru. Să acorde primul ajutor, să contribuie la evacuarea rapidă, să ştie care hrană anume a fost probabil contaminată şi care nu. De exemplu, domnule Gumm, fiecare familie ar trebui să aibă pregătită hrană pentru şapte zile, inclusiv apa proaspătă necesară.

Şovăind încă, spuse:

— Păi, vă rog să-mi lăsaţi un număr de telefon, iar eu o să mă mai gândesc.

Doamna Keitelbein îşi scrise cu creionul numele, adresa şi numărul de telefon pe coperta unei broşuri.

— Vecina de alături, doamna Black, mi-a sugerat numele dumneavoastră.

— O, făcu el.

Îi trecu imediat prin minte că ea vedea în aceasta un mijloc de a se putea întâlni.

— Din câte înţeleg, există un număr de oameni de prin vecini care vor participa la cursuri.

— Da. Sau cel puţin aşa sperăm.

— Treceţi-mă şi pe mine. Sunt sigur că voi putea participa la o oră sau două pe săptămână.

Doamna Keitelbein îi mulţumi şi îşi luă rămas bun. Uşa se închise în spatele ei.

Isteaţă fată, Junie. Şi acum cina.

— Vrei să spui că te-ai înscris cu adevărat? îl întrebă Margo, în timp ce se aşezau la masă.

— De ce nu? E un gest de bun-simţ şi patriotic, pe deasupra.

— Dar tu eşti ocupat până peste cap cu concursul.

— Două ore pe săptămână nu înseamnă mare lucru.

— Îmi dai un sentiment de vinovăţie, oftă Margo. Eu nu am nimic de făcut toată ziua, tu în schimb ai. Eu sunt cea care ar

trebui să meargă. Poate chiar aşa voi proceda.

— Nu, răspunse el, dorind să scape de prezenţa ei, mai ales dacă acest curs avea să se dovedească un pretext pentru a o întâlni pe Junie. Tu nu ai fost invitată. Doar eu.

— Nu mi se pare corect, interveni Vic. Femeile nu pot fi şi ele patrioate?

— Şi eu sunt patriot, ţipă Sammy. Avem la clubul nostru cel mai bun tun atomic din Statele Unite, care bate până la Moscova.

Imită din gură zgomotele unor explozii.

— Aparatul cu galenă cum merge? se interesă Ragle.

— Minunat, l-am terminat, spuse Sammy.

— Şi ce-ai prins cu el?

— Până acum nimic, dar am să ascult la el în curând.

— Ne anunţi şi pe noi când se întâmplă chestia asta, îl îndemnă Vic.

— Nu mai trebuie să fac decât câteva reglaje, promise Sammy.

După ce Margo strânse tacâmurile şi aduse desertul, Vic îl întrebă pe Ragle:

— Ai reuşit să faci vreun progres astăzi?

— Am trimis răspunsul la şase. Ca de obicei.

— Mă gândeam la cealaltă afacere.

Făcuse foarte puţin. Lucrul pentru concursul lui îi luase prea mult timp.

— Am început să listez elementele din reviste, pe categorii diverse. Trebuie să parcurg totul şi să alcătuiesc listele, până atunci nu pot spune mare lucru. Alcătuise douăsprezece categorii: politică, economie, film, artă, delicte, modă, ştiinţă etc. Am reuşit să mă uit la diversele firme pentru vânzări de maşini din secţiunea albă a cărţii de telefon, ordonate după mărcile în care s-au specializat. Chevrolet, Plymouth, Desoto. Apar toate listate, cu o excepţie.

— Ce excepţie? întrebă Vic.

— Tucker.

— Foarte ciudat, comentă Vic.

— Poate că proprietarul are un titlu al lui personal, continuă Ragle. De exemplu, „Norman G. Selkirk, Reprezentanţa Tucker.” Oricum, îţi comunic ce am descoperit; fără să ştiu sigur dacă are vreo valoare.

— De ce ai folosit numele „Selkirk”? zise Margo.

— Habar n-am. A fost ales la întâmplare.

— Nimic nu este la întâmplare, spuse Margo. Freud ne învaţă că există întotdeauna un motiv psihologic. Gândeşte-te la numele „Selkirk”. Ce îţi sugerează el ţie?

Ragle căzu pe gânduri.

— Poate că l-am văzut când m-am uitat pe cartea de telefon.

„Asociaţiile astea afurisite”, se gândi el. La fel ca şi indiciile pentru jocul lui. Indiferent cât de mult te străduiai, nu puteai să le dai de cap. Sensul lor rămânea ascuns.

— Am găsit, exclamă el într-un târziu. Este marinarul după a cărui poveste a fost scris romanul *Robinson Crusoe.* Alexander Selkirk.

— Nu am ştiut că pleca de la ceva real, spuse Vic.

— Ba da. A existat un naufragiu asemănător.

— Mă întreb de ce te-ai gândit tocmai la asta, spuse Margo. Un bărbat care a trăit singur pe o insulă minusculă şi a creat acolo propria societate, propria lui lume. Toate uneltele, hainele sale…

— Pentru că am petrecut câţiva ani pe o asemenea insulă şi eu, în timpul celui de-al doilea război mondial, răspunse Ragle.

— Ai ajuns cumva la vreo teorie? întrebă Vic.

— Despre cele întâmplate?

Ragle făcu un semn spre Sammy, care asculta conversaţia.

— E-n regulă, spuse Vic. El ştie exact cum stă toată povestea. Nu-i aşa, băiete?

— Da, confirmă Sammy.

Făcându-i cu ochiul lui Ragle, Vic se adresă fiului său:

— Atunci spune-ne şi nouă ce crezi despre ceea ce s-a întâmplat?

— Încearcă să ne amăgească, răspunse Sammy.

— M-a auzit pe mine spunând asta, zise Margo.

— Cine urmăreşte să ne amăgească? continuă Vic.

— Păi… inamicii, răspunse Sammy după o ezitare.

— Care inamici? îl chestionă Ragle.

Sammy căzu pe gânduri, apoi răspunse:

— Inamicii care se află peste tot în jurul nostru. Nu le cunosc numele. Dar ei se află peste tot. Bănuiala mea este că sunt Roşii.

— Şi în ce fel ne amăgesc? se interesă Ragle.

Sammy îi răspunse plin de încredere:

— Ei îşi ţin puştile cu amăgiri aţintite drept spre noi.

Izbucniră cu toţii în râs.

Sammy se îmbujoră şi începu să se joace cu farfuria de desert, care era goală.

— Arme atomice de amăgire? spuse Vic.

— Am uitat dacă sunt sau nu atomice, mormăi Sammy.

— Au luat-o cu mult înaintea noastră, zise Ragle.

După cină, Sammy se duse la el în cameră. Margo începu să spele vasele în bucătărie, iar cei doi bărbaţi se mutară în salon. Clopotul de la intrare sună chiar atunci.

— Poate că s-a întors prietena ta, doamna Keitelbein, comentă Vic, mergând spre uşă.

În uşă se afla Bill Black.

— Salut, le spuse el, intrând în casă. Am ceva pentru voi, domnilor. Aruncă spre Ragle câteva obiecte, pe care acesta le prinse din zbor. Pixuri, şi bune, după cum arătau. Am şi pentru tine, îi spuse lui Vic. O firmă din nord ni le-a expediat prin poştă, dar nu le putem păstra. E împotriva unei reglementări municipale în legătură cu darurile. Trebuie să mănânci, să fumezi sau să bei ceea ce primeşti în ziua respectivă, altfel nu ai voie să păstrezi.

— În schimb ni le poţi da nouă, spuse Vic, cercetând pixurile. Mulţumesc, Black. Chiar aveam nevoie de aşa ceva, la mine la magazin.

„E bine să-i spunem şi lui Black?” se întreba Ragle. Reuşi să aibă un schimb de priviri cu Vic, în ochii căruia crezu că distinge o aprobare.

— Ai un minut liber? îl întrebă pe Black.

— Sigur că da.

— Am vrea să-ţi arătăm ceva, zise Vic.

— Sigur că da. Să vedem despre ce e vorba.

Vic se ridică să meargă după reviste, dar Ragle interveni brusc:

— Stai puţin. Se întoarse apoi spre Black. Ai auzit de o persoană numită Marilyn Monroe?

În acel moment, pe figura lui Black apăru ceva ciudat şi ascuns.

— Ce-i cu asta? pronunţă el tărăgănat.

— Ai auzit sau nu?

— Sigur că am auzit.

— E un mincinos, spuse Vic. Îşi închipuie că e o poantă şi nu vrea să iasă păcălit.

— Dă-ne un răspuns cinstit, îl rugă Ragle. Nu-i o glumă.

— Sigur că am auzit de ea, spuse Black.

— Atunci, cine este?

— Este… Black se uită în cealaltă cameră, ca să vadă dacă

Margo sau Sammy puteau auzi. Este o actriţă de la Hollywood.

Să mă bată Dumnezeu, cugetă Ragle.

— Stai aici, spuse Vic.

Plecă şi se întoarse cu revista respectivă. Ţinând-o în aşa fel încât Black să nu o vadă, îl întrebă:

— Care dintre filmele ei se spune că ar fi cel mai bun?

— Asta depinde de opinia fiecăruia, răspunse Black.

— Atunci pur şi simplu numeşte un titlu oarecare.

— *Îmblânzirea scorpiei,* spuse Black.

Ragle şi Vic cercetară articolul, însă nicăieri nu era menţionat faptul că jucase în comedia lui Shakespeare.

— Numeşte alt titlu, îl îndemnă Vic. Acesta nu este menţionat.

Black făcu un gest enervat.

— Ce mai e şi cu asta? Eu nu prea mă duc la cinematograf.

— Potrivit articolului, este măritată cu un dramaturg important. Cum îl cheamă? se interesă Ragle.

— Arthur Miller, răspunse Black fără ezitare.

„Cu asta ne-am lămurit”, gândi Ragle.

— Atunci noi de ce nu am auzit de ea? se interesă el.

Pufnind dispreţuitor, Black le răspunse:

— Nu sunt eu de vină.

— E faimoasă de multă vreme?

— Nu. Nu de prea multă vreme. O ştiţi pe Jane Russell. S-a făcut multă vâlvă în jurul filmului *Proscrisul.*

— Nu, spuse Vic.

Ragle clătină şi el din cap.

— În orice caz, continuă Black, vizibil tulburat, încercând totuşi să nu se observe, maşinăria a fost pusă în funcţiune. Vor face din ea o stea peste noapte.

Se opri din vorbit apropiindu-se să vadă revista.

— Ce-i asta? Pot să mă uit şi eu la ea, sau e secret?

— Dă-i şi lui să vadă, spuse Ragle.

Black studie revista, iar după o vreme spuse:

— Au trecut câţiva ani buni de atunci. Poate că deja nu se mai bucură de atâta atenţie. Dar în perioada în care ieşeam împreună cu Junie, înainte de căsătorie, obişnuiam să mergem la cinematografele unde poţi intra cu maşina. Mi-aduc aminte că am văzut atunci *Gentlemenii preferă blondele,* pe care îl pomeneşte articolul.

Vic începu să strige spre bucătărie:

— Hei, dragă… Bill Black a auzit de ea.

Margo apăru ştergând o farfurie albastră, ce avea un model

cu frunze de salcie.

— A auzit? Atunci cred că asta limpezeşte totul.

— Ce să limpezească? se interesă Black.

— Aveam noi o teorie pe care vroiam să o verificăm, spuse Margo.

— Ce teorie?

— Concluzia pe care am tras-o noi trei a fost că lucrurile au luat-o puţin razna, îi zise Ragle.

— Unde? Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

Nimeni nu mai răspunse nimic.

— Ce altceva aveţi să-mi arătaţi? insistă Black.

— Nimic, spuse Ragle.

— Au găsit o carte de telefon, interveni Margo. Împreună cu revistele. O parte dintr-o carte de telefon.

— Unde?

— Ce naiba te interesează pe tine chestia asta?

— De fapt, nu-mi pasă, zise. Pur şi simplu consider că v-aţi ieşit din minţi.

Părea din ce în ce mai supărat.

— Haide să ne uităm şi la cartea de telefon.

Vic aduse cartea şi i-o întinse. Black se aşeză şi o răsfoi, cu aceeaşi expresie furioasă pe chip.

— Ce mai este şi cu asta? E de prin nordul statului. Acum nu mai folosesc genul ăsta de numere.

O închise cu o pocnitură aruncând-o pe masă de unde aceasta începu să alunece, iar Vic o salvă înainte să ajungă pe podea.

— Mă mir de voi, continuă Black, şi mai ales de tine, Margo.

Întinzând braţul, apucă volumul şi i-l luă din mână lui Vic, se ridică în picioare şi porni spre ieşire.

— Am să v-o aduc înapoi peste o zi sau două. Vreau să o studiez şi să văd dacă nu găsesc în ea foşti colegi de-ai lui Junie de la Liceul Cortez. Sunt foarte mulţi din cei pe care nu reuşeşte să-i descopere. Probabil că între timp s-au căsătorit. E vorba mai ales de fete.

Deschise uşa şi dispăru în noapte.

— S-a enervat foarte rău, spuse Margo după o vreme.

— Este foarte greu să poţi interpreta aşa ceva, îi răspunse Vic.

Ragle se întrebă dacă merita să meargă după Bill Black să-şi recupereze cartea. Din câte înţelesese, însă, nu avea nicio valoare. Prin urmare, nu se mai deranjă.

Alergând nebuneşte, Bill Black trânti de perete uşa de la intrare şi, trecând pe lângă soţia lui, se năpusti ca o vijelie spre telefon.

— Ce-i cu tine? îl întrebă ea. Te-ai certat cu el? Cu Ragle?

Se apropie mult de el, în timp ce forma numărul lui Lowery.

— Spune-mi ce s-a petrecut. Ai avut o explicaţie cu Ragle? Vreau să ştiu ce a zis. Dacă a afirmat cumva că a fost vreodată ceva între noi, e un mincinos.

— Te rog să-mi dai pace. Te rog, Junie. Pentru numele lui Dumnezeu. E vorba de afaceri, acum.

O privi ţintă până ce renunţă şi plecă de lângă el.

— Alo, se auzi vocea lui Lowery în urechea lui.

Black se lăsă pe vine, ţinând receptorul aproape de gură, ca să nu-l audă Junie.

— Am fost la ei. Au pus mâna pe o carte de telefon, aflată încă în circulaţie sau dezafectată de curând. Acum este la mine. Am reuşit să le-o smulg, nici acum nu ştiu exact cum de-am reuşit.

— Ai aflat de unde o au?

— Nu, recunoscu el. Mi-am ieşit din fire şi am plecat. Pur şi simplu n-am mai putut răbda, am intrat la ei şi m-am trezit că mă întreabă: „Ascultă, Black... ai auzit de o femeie pe care o cheamă Marilyn Monroe?”, după care au scos un teanc de reviste vechi, boţite, distruse de intemperii şi mi le-au azvârlit în faţă. Au fost nişte momente infernale.

Încă mai tremura şi îl treceau năduşelile; ţinând receptorul cu umărul, reuşi să-şi scoată din buzunar ţigările şi bricheta. Aceasta din urmă îi alunecă din mână şi se rostogoli departe, într-un loc unde nu o mai putea ajunge; aruncă o privire resemnată după ea.

— Aşa, am înţeles, spuse Lowery. Ei nu au habar de Marilyn Monroe. Informaţia s-a pierdut pe drum.

— Nu, răspunse el.

— Dacă am înţeles bine, revistele şi cartea de telefon erau cam terfelite.

— Da, foarte.

— Atunci probabil le-or fi găsit prin vreun garaj sau chiar sub cerul liber. Sau în arsenalul acela vechi, care aparţinea districtului. Molozul a rămas tot acolo. N-aţi avut grijă să curăţaţi locul.

— Nu avem cum! exclamă Black. Terenul aparţine districtului, aşa că ei trebuie să ia o decizie. Oricum, acolo nu mai există nimic. Doar blocuri de ciment şi sistemul de

canalizare pe unde se scurgeau reziduurile armatei.

— Fă bine şi trimite un camion al municipalităţii cu câţiva oameni să paveze terenurile acelea. Să ridice şi un gard.

— Am încercat să obţinem aprobarea districtului. Oricum, nu cred că au găsit acolo lucrurile acelea. Dar dacă aşa a fost – şi spun *dacă* – asta s-a întâmplat numai din cauză că s-a găsit cineva care să pună sare pe acel loc.

— L-a îmbogăţit, vrei să spui.

— Da, a aruncat nişte pepite de aur.

— Poate chiar aşa s-a întâmplat.

— Prin urmare, dacă pavăm terenurile, cei care au făcut-o vor acţiona ceva mai aproape de casă. Şi ce i-ar fi împins pe Vic, pe Margo sau pe Ragle să cotrobăiască acolo? Sunt la distanţă de peste o milă, traversând tot oraşul, iar… Atunci îşi aduse aminte de petiţia lui Margo. Asta putea fi explicaţia! Nu-i exclus să ai dreptate, spuse el. Haide să o lăsăm baltă.

Sau poate băiatul, Sammy. Oricum, nu conta foarte mult. Puseseră mâna pe cartea de telefon.

— Nu crezi că s-au uitat prin ea cât timp s-a aflat la ei, ce zici? se interesă Lowery. Adică în afară de numerele la care au încercat să sune.

Black înţelese ce dorea să spună.

— Nimeni nu se uită la propriul lui număr, răspunse el. Acela este locul unde nimeni nu caută niciodată, propriul număr.

— Ai cartea la îndemână?

— Da.

— Citeşte-mi ce ar fi găsit.

Ţinând iar telefonul cu umărul, Bill Black răsfoi paginile zdrenţuite şi boţite ale cărţii de telefon până ce ajunse la litera R. Numele se afla, bineînţeles, la locul lui.

Ragle Gumm Inc., Sucursala	Kentwood	6	0457
Între orele 17:00 şi 8	Walnut	4	3965
Departamentul expediţii	Roosevelt	2	1181
Etajul I	Bridgefield	8	4290
Etajul II	Bridgefield	8	4291
Etajul III	Bridgefield	8	4292
Biroul recepție	Walnut	4	3882
Urgenţe	Shemian	1	9000

— Mă întreb ce ar fi făcut dacă ar fi dat peste asta, se întrebă Black.

— Dumnezeu ştie. Probabil ar fi intrat în comă catatonică.

Black încercă să-şi imagineze conversaţia, în cazul în care Ragle Gumm ar fi descoperit aşa ceva şi ar fi încercat să sune la oricare dintre numerele înregistrate la capitolul Ragle Gumm Inc., Sucursala 25. Ar fi ieşit o conversaţie nemaipomenit de caraghioasă. Aproape inimaginabilă.

Capitolul 6

Ziua următoare, după ce se întoarse de la şcoală, Sammy Nielson îşi luă de acasă aparatul de radio cu galenă şi plecă, prin grădina din spate, spre club.

Deasupra intrării era arborată o inscripţie pe care i-o adusese taică-său, de la magazin. Omul care scria diversele lucruri pentru magazin o confecţionase.

NU ESTE PERMIS ACCESUL FASCIŞTILOR,
NAZIŞTILOR, COMUNIŞTILOR, FALANGIŞTILOR,
ADEPŢILOR LUI HLINKA ŞI/SAU BELA KUN

Atât tatăl, cât şi unchiul său susţinuseră că aceasta este extrem de inspirată, încât el o prinsese în cuie la vedere.

Deschise cu cheia lacătul de la uşă şi duse radioul înăuntru. Odată intrat, trase zăvorul şi aprinse cu un chibrit lampa de gaz. Apoi eliberă orificiile special făcute în pereţi şi urmări o vreme, să se asigure că nu era pândit de niciun inamic.

Nu se vedea nimeni. Doar curtea din spate, absolut pustie. Rufe atârnând de frânghia vecinilor. Fum cenuşiu şi gros ieşind dintr-un crematoriu.

Se aşeză la masă, îşi puse căştile la urechi şi începu să atingă galena cu un ac de contact legat de bobină. De fiecare dată auzi doar paraziţi. Repetă operaţiunea de nenumărate ori, până când auzi – sau îşi imagină, cel puţin – nişte voci subţiri şi nesigure. Lăsă arcul în poziţia în care se găsea şi începu să mişte încet butonul de reglare al condensatorului variabil. O voce se distinse printre celelalte: era a unui bărbat, însă se auzea prea slab pentru a putea înţelege cuvintele.

„Poate am nevoie de o antenă mai lungă”, se gândi el. „Mai multă sârmă.”

Plecă de la club – lăsându-l încuiat – şi începu să se uite prin curte după nişte sârmă. Intră şi în garaj. La capătul opus se afla bancul de lucru al tatălui său. Nu-i trebui mult să găsească acolo un colac de sârmă fără izolaţie, probabil din oţel, care putea servi la atârnarea tablourilor, sau poate ca frânghie de rufe, dacă taică-său ar fi ajuns vreodată să se ocupe de aşa ceva.

Nu o să se supere nimeni, se gândi el.

Luă sârma pentru tablouri, se căţără pe o latură a clubului până pe acoperiş şi o legă de antena ce era conectată la aparatul lui de radio. Din cele două sârme făcu o antenă uriaşă, care ocupa aproape toată curtea.

„Poate nu-i strică dacă o ridic mai sus”, îşi făcu el socoteala.

Găsi un piron greu din metal, legă de el capătul liber şi apoi îl azvârli cu măiestrie pe acoperişul casei. Antena căzu iarăşi la pământ. „Nu merge aşa”, gândi el. „Trebuie să stea întinsă.”

Se întoarse în casă şi se urcă până la ultimul etaj. Deschise o fereastră în partea în care acoperişul era plat şi ieşi afară.

Maică-sa îi strigă, de la parter:

— Sammy, nu cumva să-ţi treacă prin cap să ieşi pe acoperiş!

— Nu, strigă el.

„Deja *sunt* afară”, îşi zise, ceea ce era cu totul altceva. Pironul de care era prinsă antena ajunsese pe zona înclinată a acoperişului, dar, întinzându-se pe burtă şi apropiindu-se cu mare precauţie, reuşi să pună mâna pe el. Unde să o lege, acum?

Singurul loc potrivit era antena de televiziune.

Îi prinse capătul de stâlpul metalic şi cu asta basta. Se strecură repede în casă, tot prin fereastră, coborî scările în fugă, ieşi în curte şi intră din nou în club.

Se aşeză la masă în faţa aparatului şi începu să regleze iarăşi lungimea de undă.

De această dată, glasul bărbatului acela se auzea limpede în căşti. Peste el se interpuneau însă multe alte voci; cu mâinile tremurând de emoţie, reuşi să le separe, alegând-o pe cea mai puternică.

Înţelese că era vorba de o conversaţie în plină desfăşurare.

— … din acelea lungi, care arată ca nişte cornuri de pâine. Practic îţi rup dinţii din faţă, dacă vrei să le muşti. Nu ştiu la ce sunt bune. Poate pentru nunţi, unde există o groază de oameni pe care nu-i cunoşti şi atunci vrei ca răcoritoarele să ţină cât mai mult…

Bărbatul vorbea foarte pe îndelete, lăsând spaţii mari între cuvinte.

— … nu din cauza durităţii, ci a anasonului. Îl găseşti în toate, până şi în cele cu ciocolată. Există una albă, cu nuci. Întotdeauna îmi aduce aminte de craniile albite, pe care le găseşti prin deşert… cranii de şerpi cu clopoţei, de iepuri… de mamifere mici. Ce senzaţie, nu? Că-ţi înfigi dinţii într-un craniu de şarpe cu clopoţei vechi de cincizeci de ani… Bărbatul râse în

tihnă, auzeai aproape distinct ha-ha-ha-ha. Cam asta-i totul, Leon. Stai, încă ceva. Ţii minte ce spunea Jim, că furnicile merg mai repede în zilele fierbinţi? M-am uitat, dar nu am descoperit nimic despre asta. Să-l întrebi tu dacă e sigur, pentru că am fost în spate şi am urmărit furnici vreme de mai multe ore, de când am stat de vorbă cu tine ultima oară, iar când s-a făcut suficient de cald, mi s-a părut că se deplasează cam cu aceeaşi viteză.

„Nu înţeleg nimic”, gândi Sammy.

Reglă butonul până se auzi o altă voce, mult mai sprintenă.

— … CQ, chem CQ; aici W3840-Y şi chem CQ; chem CQ; aici W3840-Y şi întreb dacă există CQ; există CQ; W3840-Y caută CQ; CQ; CQ; aici W3840-Y şi chem CQ; CQ; recepţie CQ; există CQ; aici W3840-Y şi chem CQ; CQ…

Continua mereu, fără nicio variaţiune. Căută altceva.

Următoarea voce pronunţa atât de rar, încât renunţă foarte repede.

— … nu… nu… din nou… cum? … la… nu, nu cred asta…

Mare porcărie, se gândi el total dezamăgit. Oricum, important era că reuşise să-l pună în funcţiune.

Încercă în continuare.

Un grup de şuierături şi fluierături îl făcu să tresară. Apoi un şir turbat de semnale sonore. Un cod, ştia bine. Codul Morse. Probabil de la un vapor pe cale să se scufunde în Atlantic, în timp ce echipajul încerca să vâslească prin ţiţeiul cuprins de flăcări.

Data următoare avu noroc.

— … exact la 15:36. Preiau eu urmărirea. (Tăcere îndelungată.) Da, preiau eu urmărirea, din partea aceasta. Tu să fii doar pe fază. (Tăcere.) Da, rămâi pe fază. Ai înţeles? (Tăcere.) Bine, aşteaptă. Cum? (Tăcere foarte îndelungată.) Nu mai mult de 2, 8. 2, 8. Ai înţeles? Nord-est. OK. OK. Corect.

Se uită la ceasul lui care avea pe el figura lui Mickey Mouse. Ora era aproximativ 15:36; nu putea fi foarte sigur, deoarece ştia că o mai lua razna câteodată.

În acelaşi moment, un huruit slab care venea de undeva din înălţimi, chiar de deasupra casei, îl făcu să se cutremure. Simultan, auzi iarăşi vocea din căşti:

— Ai reuşit intercepţia? Da, văd că schimbă direcţia. OK asta-i tot pentru această după-amiază. Acum, cu toată viteza înainte. Da. OK. Terminat.

Vocea pieri definitiv.

„Servus!” spuse Sammy în gând. „De-abia aştept să povestesc

lui tata şi unchiului Ragle.”

Scoţându-şi căştile, porni în fugă spre casă.

— Mamă! strigă el. Unde-i unchiul Ragle? Lucrează cumva în salon?

Maică-sa era la bucătărie şi curăţa chiuveta.

— Ragle s-a dus la poştă, să expedieze răspunsul lui de astăzi. A terminat devreme.

— Fir-ar să fie! exclamă băiatul, distrus.

— Care-i problema, tinere?

— Vai, murmură el. Am prins o rachetă sau ceva de genul ăsta cu aparatul meu de radio şi vroiam să audă şi el.

Se învârti în loc, neştiind ce să facă.

— Nu ai vrea să ascult eu?

— OK, îi răspunse el nu prea încântat. Ieşi din bucătărie, urmat de maică-sa.

— Nu pot să ascult decât câteva minute, îi spuse ea. Pe urmă trebuie să mă întorc, mai am o groază de făcut până la prânz.

Ragle Gumm expedie plicul cu răspunsuri la ora 16.00, de la oficiul central al poştei. Cu două ceasuri înainte de termenul limită, îşi zise el. De unde se vede că pot şi mai repede, atunci când e musai.

Luă un taxi până acasă, dar coborî la colţul străzii, în faţa clădirii destul de vechi, cu două etaje. Era zugrăvită în cenuşiu, cu o verandă înclinată în faţă.

„Este exclus ca Margo să dea din întâmplare peste noi”, cugetă el, „nu se va aventura niciodată atât de departe.”

Urcând scările abrupte spre verandă, sună la unul dintre cele trei butoane din alamă. Departe, dincolo de perdelele din dantelă de la uşă şi de coridorul lung şi înalt se auzi un clinchet.

O umbră se apropie. Uşa se deschise.

— O, domnul Gumm, îl întâmpină doamna Keitelbein. Am uitat să vă spun în care zile se întâlneşte grupul din care faceţi parte.

— Aşa este. Eram în trecere pe aici şi mi-am zis să urc şi să vă întreb.

— Cursurile se ţin de două ori pe săptămână, îi comunică doamna Keitelbein. Marţi la 14. 00 şi miercuri la 15. 00. E uşor de ţinut minte.

O întrebă cu precauţie:

— Cum au mers înscrierile?

— Nu prea grozav, răspunse ea cu un zâmbet strâmb.

De această dată, nu părea atât de obosită; purta un halat albastru-cenuşiu, papuci de casă şi nu mai lăsa acea impresie de fragilitate, nu avea aerul de fată bătrână care îngrijeşte un motan castrat şi citeşte romane poliţiste. Astăzi îi amintea mai degrabă de enoriaşele active, care se ocupă cu organizarea tombolelor de caritate. Dimensiunea casei, numărul soneriilor şi al cutiilor de scrisori sugerau că măcar o parte a veniturilor ei provenea din închirieri. Din câte se părea, îşi împărţise casa cea veche în mai multe apartamente separate.

— Vă aduceţi cumva aminte de vreo persoană pe care să o ştiu, eventual, care s-a înscris la cursuri? se interesă el. Aş căpăta mai multă încredere dacă aş cunoaşte şi alţi colegi.

— Trebuie să mă uit în caiet. Poftiţi înăuntru şi aşteptaţi-mă puţin.

— Mulţumesc.

Doamna Keitelbein străbătu coridorul şi dispăru în ultima cameră. Văzând că nu mai apare, o urmă.

Încăperea era goală şi surprinzător de mare, în forma unei săli de conferinţă, bântuită de curent, cu un cămin ce fusese transformat în sobă cu gaze, cu candelabru, cu un grup de scaune împinse într-o parte, cu numeroase uşi vopsite în galben pe un perete şi ferestre pe cel opus. Doamna Keitelbein stătea lângă un raft de cărţi, ţinând un registru de felul celor pe care le folosesc de obicei contabilii.

— Nu reuşesc să găsesc, spuse ea dezarmată, închizând registrul. Am notat undeva, însă în toată dezordinea…

Făcu un gest larg.

— Încercăm să o pregătim pentru prima întâlnire. Scaunele, de exemplu. Nu sunt suficiente. Avem nevoie şi de o tablă… ni s-a promis una de la şcoala generală.

Pe neaşteptate, îl prinse de braţ.

— Vă rog să mă ascultaţi, domnule Gumm, spuse ea. Am un birou greu, din stejar, pe care vreau să-l aduc aici, din subsol. Toată ziua am încercat să chem pe cineva care să-l ajute pe Walter – fiul meu – să-l aducă la etaj. Credeţi că aţi putea dumneavoastră? Walter susţine că doi bărbaţi ar reuşi să-l urce în câteva minute. Am încercat şi eu să-l ridic de la un capăt, dar nu am fost în stare.

— Cu toată plăcerea, răspunse el.

Îşi scoase haina şi o aşeză pe spătarul unui scaun. Un adolescent stângaci intră în cameră zâmbind; era îmbrăcat într-un pulover sport, în blugi şi avea botine negre, lucioase.

— Bună ziua, salută el timid.

După ce le făcu cunoştinţă, doamna Keitelbein îi mână pe o scară deprimant de abruptă şi îngustă într-o pivniţă mărginită de pereţi umezi din beton străbătuţi de cabluri; borcane goale acoperite de pânze de păianjen, mobile şi saltele ieşite din uz, o cadă demodată de baie zăceau în cea mai mare neorânduială.

Biroul de stejar fusese tras până aproape de scară.

— E un birou vechi şi minunat, spuse doamna Keitelbein, învârtindu-se grav în jurul lor. Vreau să mă aşez la el atunci când nu mă aflu la tablă. A aparţinut tatălui meu, bunicul lui Walter.

Se auzi acum croncănitul de tenor al adolescentului:

— Cântăreşte cam cincizeci de kilograme. Distribuite destul de egal, cred totuşi că spatele este ceva mai greu. Probabil ar fi mai bine dacă l-am înclina, să evităm pragul de sus. Va fi uşor dacă îl prindem de jos; mai întâi îl apuc eu, cu spatele spre el, apoi, după ce-l ridic de la pământ, puteţi să îl luaţi de dedesubt. Bine?

Se lăsă deja în genunchi şi întinse mâinile spre spate, pentru a sălta mobila.

După îndelungaţii ani de viaţă militară, Ragle se mândrea cu agilitatea lui fizică. Însă în momentul când reuşi să ridice partea lui până la înălţimea taliei, era deja roşu la faţă şi gâfâia. Biroul se clătină când Walter îl apucă mai bine. Tânărul porni imediat să urce scările, iar Ragle avu mereu senzaţia aceea neplăcută că obiectul e pe cale să-i scape.

De trei ori au trebuit să-l sprijine de trepte, o dată ca Ragle să se odihnească şi de două ori pentru că biroul nu trecea de pragul de sus, trebuind să fie apucat altfel. În cele din urmă ajunseră cu el în încăperea imensă unde trăgea curentul; degetele lor înţepenite de efort lăsară obiectul să cadă cu o bufnitură pe podea.

— Vă sunt extrem de recunoscătoare pentru osteneala dumneavoastră, îi spuse doamna Keitelbein, ieşind din subsol şi stingând lumina pe scări. Sper că nu vi s-a întâmplat nimic rău. A fost mai greu decât mi-am imaginat.

Fiul ei îl cerceta la fel de timid ca şi mai devreme.

— Sunteţi cumva acel domn Gumm, care se află în fruntea câştigătorilor concursului? se interesă el.

— Da.

Blândul adolescent se fâstâcise foarte tare.

— Poate nu ar trebui să vă pun această întrebare, dar mi-am

dorit întotdeauna să am prilejul de a afla de la un tip care câştigă o grămadă de bani de pe urma unui concurs… consideraţi acest lucru un noroc, sau ca şi cum aţi primi un onorariu foarte ridicat, precum un avocat care are în minte lucruri numai de el cunoscute? Sau vă simţiţi ca un pictor ale cărui pânze valorează milioane şi milioane?

— E vorba de multă muncă grea, zise Ragle. Aşa privesc eu situaţia. Lucrez opt până la zece ore în fiecare zi.

— Da, da. Înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Cum aţi început? îl întrebă doamna Keitelbein.

— Nu ştiu precis. Am văzut concursul în ziar şi am trimis o soluţie. Asta s-a întâmplat acum aproape trei ani. A fost o pură întâmplare. Soluţiile mele au fost câştigătoare de la bun început.

— Ale mele nu, spuse Walter. Nu am câştigat nici măcar o dată. De participat, am participat cam de cincisprezece ori.

— Domnule Gumm, înainte de a pleca, aş vrea să vă dăruiesc ceva, îi spuse doamna Keitelbein. Pentru că m-aţi ajutat. Vă rog să mă aşteptaţi aici.

Dispăru într-una dintre camerele laterale.

„Probabil nişte fursecuri”, se gândi Ragle.

Când se întoarse constată că ţinea în mână un abţibild viu colorat.

— Pentru maşina dumneavoastră, îi spuse ea, întinzându-i-l. Se poate pune pe lunetă. E vorba de publicitate pentru Apărarea Civilă. Se înmoaie în apă caldă, hârtia se desprinde şi atunci emblema se poate lipi.

Doamna Keitelbein radia de fericire.

— Nu am maşină în acest moment, spuse el.

Pe figura ei se putu citi consternarea.

Walter izbucni într-un soi de nechezat, altfel deloc răutăcios:

— Hei, ştii ceva, poate că ar putea să şi-o lipească pe spatele hainei!

— Îmi pare foarte rău, spuse doamna Keitelbein, neştiind cum să iasă din încurcătură. Oricum, ţin să vă mulţumesc. Aş fi dorit să vă răsplătesc cumva, însă nu-mi vine în minte cum. Voi încerca să ţin ore cât mai interesante cu putinţă, ce părere aveţi?

— Minunat.

Luându-şi haina, porni spre ieşire.

— Trebuie să plec. Atunci, ne vedem marţi. La 14:00.

Într-un colţ al camerei, pe un scaun de la fereastră, cineva

construise o machetă. Ragle se opri să o cerceteze mai de aproape.

— Ne vom folosi de ceea ce vedeţi acolo, îi comunică doamna Keitelbein.

— Ce reprezintă?

Din câte înţelegea, era modelul unui fort militar: un careu înconjurat de ziduri unde soldaţi minusculi îşi vedeau de datoria lor. Totul era pictat în verde-maroniu şi în cenuşiu. Atingând o ţeavă de tun miniatural de la partea de sus a construcţiei, constată că lucrarea era din lemn cioplit.

— Arată ca în realitate, comentă el.

— Am construit o mulţime de lucrări ca asta. Grupele mai vechi, vreau să spun. În timpul cursurilor de Apărare Civilă de anul trecut, când locuiam la Cleveland. Mama le-a adus cu noi. Consider că altcineva nici nu şi le dorea.

Necheză iarăşi. Era mai degrabă un râs nervos decât lipsit de bunăvoinţă.

— Aceasta este o replică a Fortului Mormon, îi explică doamna Keitelbein.

— Să fiu al naibii! exclamă Ragle. Chestia asta chiar mă interesează. Ştiţi, am luptat în al doilea război mondial. Am fost în Pacific.

— Am senzaţia că am citit acest amănunt, spuse doamna Keitelbein. Vă bucuraţi de o asemenea celebritate… din când în când întâlnesc mici articole despre dumneavoastră prin reviste. Nu sunteţi deţinătorul recordului de menţinere în fruntea unui concurs de presă sau de televiziune?

— Aşa s-ar zice.

— Aţi fost martor al luptelor grele din Pacific? îl întrebă Walter.

— Nu, răspunse el sincer. Am fost aruncat împreună cu un alt băiat pe un petic de ţărână, unde nu existau decât câţiva palmieri şi o baracă din tablă ondulată, un emiţător radio şi aparatură meteorologică. El măsura datele meteo, iar eu transmiteam informaţiile unei baze a marinei aflate la câteva sute de mile sud faţă de noi. Toată ziua mi-o petreceam încercând să prevăd cum va fi vremea. Asta era treaba noastră; noi le trimiteam datele, iar buletinul meteorologic îl alcătuiau ei. Dar am ajuns să mă descurc foarte bine. Dacă cercetam cerul şi mă uitam la date, îmi era suficient să dau prognoze care de cele mai multe ori se dovedeau corecte.

— Îmi imaginez că situaţia meteorologică avea foarte mare

importanţă pentru marină şi armata de uscat, spuse doamna Keitelbein.

— O furtună putea da peste cap o operaţiune de debarcare, sau să împrăştie un convoi de aprovizionare. În ultimă instanţă, putea schimba soarta războiului, comentă Ragle.

— Acesta a fost poate cel mai bun antrenament al dumneavoastră, spuse Walter. Pentru concurs, vreau să spun. Făcând pariuri în legătură cu vremea.

Ragle începu să râdă.

— Da, chiar asta făceam. Eu ziceam că va ploua la ora 10:00, iar el paria cu mine că nu se va întâmpla aşa. Asta ne-a ajutat să petrecem mai uşor doi ani. Şi berea. Când ne aduceau proviziile, o dată pe lună, ne lăsau şi raţia de bere, cea cuvenită pentru un pluton întreg, ne făceam noi socoteala. Singura problemă era că nu aveam cum să o răcim. Bere caldă, cât era ziua de lungă.

Se lăsase purtat de amintiri. Cât timp trecuse… doisprezece sau treisprezece ani. Pe atunci avea treizeci şi trei de ani. Lucra într-o spălătorie cu aburi, când se trezise într-o bună zi cu ordinul de încorporare în cutia de scrisori.

— Ascultă-mă, mamă, exclamă Walter agitat, am o idee foarte bună. Ce-ar fi ca domnul Gumm să vorbească elevilor despre experienţa lui militară? El ar putea să le insufle senzaţia de participare directă; înţelegi ce vreau să spun, iminenţa primejdiei şi aşa mai departe. Bănuiesc că îşi aminteşte antrenamentele pe care le făceau în cadrul trupei, exerciţiile de salvare şi pentru pregătirea capacităţii de a reacţiona sub foc şi în situaţii critice.

— Experienţa mea se limitează la aceste simple exerciţii, pe care ţi le poţi şi tu imagina pe cale logică, îi răspunse Ragle.

— Dar trebuie să vă aduceţi aminte de povestiri pe care le schimbau între ei ceilalţi soldaţi, despre raiduri aeriene şi bombardamente, insistă Walter. Nu e neapărată nevoie să fi trecut personal prin ele.

„Toţi copiii sunt cam la fel”, trase Ragle concluzia. Băiatul acesta nu spune lucruri foarte deosebite, în comparaţie cu Sammy. Sammy are zece ani, iar el în jur de şaisprezece. Cu toate acestea, îi plăcea mult pe amândoi. Iar modul lor de a se purta cu el îl percepea ca pe un compliment.

„Faima”, îi trecu prin minte.

„Aceasta este răsplata mea pentru a fi cel mai mare – sau cel mai perseverent – câştigător din istoria concursurilor de dezlegări. Băieţii care au între zece şi şaisprezece ani mă

consideră cineva."

Acest fapt îl amuza şi îi spuse lui Walter:

— Marţi am să apar în ţinuta mea de general.

Ochii băiatului se măriră, apoi încercă să pară calm, chiar blazat:

— Nu glumiţi? General în toată regula? Cu patru stele?

— Absolut, spuse el cât mai solemn cu putinţă.

Doamna Keitelbein zâmbea, iar el îi răspunse la zâmbet.

La ora 17:30, după ce magazinul fusese închis şi încuiat, Vic Nielson îi chemă în jurul lui pe cei trei sau patru angajaţi de la casele de marcat.

— Ascultaţi-mă, începu el.

Îşi plănuise întreaga zi această scenă. Jaluzelele vitrinelor fuseseră trase, clienţii plecaseră. Unul dintre directorii adjuncţi ai magazinului începuse să numere banii din case şi să pregătească benzile de înregistrare pentru ziua următoare.

— Am să vă rog să-mi faceţi un serviciu. Este vorba de un experiment psihologic. Nu durează decât treizeci de secunde. Bine?

Apelul i se adresa în primul rând Lizei, ea era adevărata conducătoare a casierilor, iar dacă se arăta de acord, probabil ar fi urmat-o şi ceilalţi.

— Nu ar putea rămâne pe mâine? exclamă Liz.

Deja se îmbrăcase cu haina şi schimbase pantofii pe care îi purta la magazin cu cei cu tocuri înalte. În ţinuta ei majestuoasă de acum te făcea să te gândeşti la o splendidă reclamă – tridimensională – pentru suc de ananas.

— Nevastă-mea mă aşteaptă în maşină, chiar în parcarea noastră, insistă Vic. Dacă nu ies în cel mult două minute, începe să claxoneze. Aşa că nici nu are cum să dureze prea mult.

Ceilalţi vânzători, nişte bărbaţi mici de statură, urmăreau care va fi reacţia Lizei. Încă nu-şi scoseseră halatele albe şi nici creioanele ţinute după ureche.

— Foarte bine, spuse ea.

Făcându-i semn de ameninţare cu degetul, continuă:

— Dar dacă ai cumva de gând să ne duci cu vorba, mai bine ne spui de pe acum, să putem pleca.

Vic se duse la raionul de zarzavaturi şi fructe, extrase o pungă de hârtie dintr-unul din coşuri şi începu să o umfle. Liz şi ceilalţi îl priveau plictisiţi.

— Uite ce aş vrea să faceţi, spuse el, ţinând strâns punga

umplută cu aer. Voi sparge această pungă, după care am să strig o comandă. Vă rog să faceţi exact ceea ce vă spun eu; nu vă gândiţi, pur şi simplu executaţi atunci când am să vă comand. Vreau să reacţionaţi fără să staţi pe gânduri. Aţi înţeles ce vă cer?

Mestecând o gumă pe care o şterpelise de la raionul de dulciuri, Liz spuse:

— Da, am înţeles. Dă-i bice, sparge punga şi ţipă.

— Staţi cu faţa la mine, le ceru el.

Cei patru stăteau acum cu spatele la uşa mare din sticlă. Era singura prin care ei intrau şi ieşeau din magazin.

— OK, îi atenţionă el. Şi, ridicând punga, ţipă: Fugiţi!

După care pocni şi punga. Atunci când le dăduse ordinul, cei patru tresăriseră uşor. Când pocnise punga, în schimb – iar bubuitura ei în magazinul gol fusese teribilă – ţâşniseră ca nişte iepuri.

Niciunul nu o apucase spre uşă. Plecaseră cu toţii spre stânga, în direcţia unui stâlp vertical de susţinere. Şase, şapte, opt paşi în direcţia respectivă… apoi se opriseră, respirând din greu şi deconcertaţi.

— Ce-a mai fost şi asta? întrebă Liz. Ai zis că mai întâi pocneşti punga şi de fapt mai întâi ai ţipat.

— Mulţumesc, Liz, îi răspunse el. Totul e-n regulă. Poţi să te duci la întâlnirea cu prietenul tău.

Pe când ieşeau în şir indian din magazin, casierii îi aruncară priviri pline de dispreţ.

Directorul adjunct, care continua să numere bani şi să aşeze benzi de hârtie, îi spuse:

— Experimentul îmi era destinat şi mie?

— Nu, spuse el atent doar pe jumătate, pentru că se gândea la cele petrecute.

— M-am pomenit că mă fac mic şi încerc să mă vâr sub tejghea, îi explică bărbatul.

— Mulţumesc, îi răspunse.

Ieşind din magazin, închise uşa în urma lui şi traversă parcarea, spre Volkswagen.

Dar în Volkswagen se afla un solid câine ciobănesc german, care ciuli urechile văzând că se apropie cineva. Bara din faţă avea pe suprafaţă o urmă adâncă de lovitură. Şi toată maşina era foarte murdară.

„Ce ţi-e şi cu experimentele astea psihologice”, îşi zise el. Nu era maşina lui. Nu era Margo. Apăruse în parcare cam la ora la

care venea ea de obicei să-l ia. Restul fusese îndeplinit de propriul său creier.

Se întoarse spre magazin. Când se apropie, uşa din sticlă se deschise, iar directorul adjunct scoase capul şi-i zise:

— Victor, la telefon este soţia ta. Vrea să vorbească cu tine.

— Mulţumesc, spuse el prinzând uşa, apoi se strecură şi merse spre telefonul din perete.

— Dragul meu, se auzi vocea ei, după ce pronunţase „Alo”. Îmi pare rău că nu am venit să te aştept, preferi să plec acum spre tine, sau iei autobuzul?

— Voi lua autobuzul.

— Am fost la clubul lui Sammy, îi explică Margo, am ascultat la aparatul lui de radio. E de-a dreptul fascinant!

— Foarte bine, spuse el, pregătindu-se să închidă. Pe curând!

— Am auzit tot felul de emisiuni, să ştii!

După ce îi ură o seară plăcută directorului adjunct, se duse la colţ şi se urcă într-un autobuz. Merse spre casă, împreună cu slujbaşi şi cumpărători, cu doamne în vârstă însoţind copii de şcoală.

O ordonanţă municipală interzisese fumatul în transportul public, dar se simţea atât de tulburat, încât aprinse o ţigară. Deschise fereastra din dreptul lui, ca fumul să nu-i vină în faţă doamnei de lângă el.

„Experimentul a fost nemaipomenit”, îşi zise el. „A ieşit chiar mai bine decât aş fi dorit.”

Pornise de la prezumţia că oamenii se vor răspândi în diverse direcţii, unul spre uşă, altul spre perete, un altul în direcţia opusă uşii. Astfel s-ar fi verificat teoria lui, potrivit căreia această situaţie, în care se găseau ei, era întrucâtva întâmplătoare. Că o bună parte a vieţilor lor fuseseră petrecute altundeva, iar de acele locuri nu-şi mai amintea niciunul dintre ei.

Dar asta ar fi presupus ca fiecare să posede reflexele sale proprii. Diferite pentru cele patru persoane. Ei se repeziseră cu toţii în aceeaşi direcţie. Fusese o direcţie greşită, dar identică pentru toţi. Ei acţionaseră ca un grup, nu ca nişte indivizi separaţi.

Aceasta însemna, pur şi simplu, că experienţele anterioare esenţiale prin care trecuseră cei patru fuseseră similare.

Cum era posibil aşa ceva?

Teoria lui nu putea oferi o explicaţie.

Şi, gândea el trăgând din ţigară şi având grijă ca fumul să

iasă pe fereastră, nu putea concepe pe loc o altă teorie.

Decât o explicaţie mediocră oarecare: de exemplu, cei patru vânzători îndepliniseră împreună o activitate sau ceva de genul acesta. Era posibil să fi locuit în aceeaşi pensiune, sau să fi luat masa în acelaşi local, timp de mai mulţi ani, sau să fi mers la şcoală împreună...

„Realitatea noastră nu posedă câtuşi de puţin calitatea de a fi etanşă”, gândi el. „Un strop se scurge pe aici, câţiva stropi pe dincolo, în colţ. Pe tavan se formează o pată de umezeală. Dar încotro se duce? Şi ce sens are?”

Îşi impuse să restabilească ordinea raţională a lucrurilor. „Ia să vedem cum mi s-a întâmplat”, începu el. „Am mâncat prea multe paste italieneşti şi m-am grăbit să plec de la masa de pocher, într-un moment când aveam o carte nici prea proastă, nici prea bună, pentru a lua o pilulă din baie, unde era întuneric.”

Şi înainte de asta nu s-a întâmplat nimic?

„Nu”, hotărî el. „Înainte de asta nu a existat decât un univers însorit. Copiii se zbenguiau, vacile mugeau, câinii dădeau din coadă. Bărbaţii tăiau gazonul duminica după-amiază, ascultând transmisia în direct a meciului la televizor. Am fi putut să mergem aşa la infinit. Fără să sesizăm absolut nimic. Cu excepţia halucinaţiilor lui Ragle”, îşi aminti el.

„Şi de fapt cum era halucinaţia aceea”, se întrebă. Ragle nu ajunsese niciodată să-i spună şi lui.

„În orice caz, probabil că se repetă în linii mari experienţa pe care am trăit-o şi eu”, îşi zise. Cumva, într-un fel sau altul, Ragle se trezea că vede prin realitate. Căscând şi mai mult gaura. Sau fiind martorul momentului când se produce spărtura, sau acea imensă rană.

Înţelese atunci că nu i-ar fi ajutat prea mult să-şi comunice, fiecare, ceea ce ştiau, pentru că nu le-ar fi spus decât atât: ceva nu este în regulă. Lucru pe care îl ştiam de la bun început. Reperele ce ni se oferă nu ne dau o soluţie; nu fac decât să ne arate cât de răspândit este răul.

„Totuşi, consider că am făcut o greşeală atunci când i-am permis lui Bill Black să ia cu el cartea de telefon”, gândi el.

„Iar acum ce ne rămâne de făcut? Să facem noi experimente psihologice?” se întrebă el.

Nu. Unul fusese suficient. Cel pe care îl făcuse, involuntar, în baie. Până şi acesta, din urmă, făcuse mai mult rău decât bine, aducând cu sine mai degrabă confuzie decât confirmarea

aşteptată.

„Nu are niciun rost să mă tot zăpăcesc”, se gândi el. „Sunt destul de tulburat acum ca să-mi ajungă pentru tot restul vieţii. Ce anume ştiu sigur? Poate că Ragle are dreptate: nu ne-ar strica să punem mâna pe cărţile alea barosane de filosofie şi să ne apucăm să tocim pe Episcopul Berkeley şi pe toţi ceilalţi, cine-or fi ei” – nu-şi aducea suficient de bine aminte de niciun alt filosof pentru a se putea aventura dând nume.

„Poate dacă mi-aş ţine ochii aproape închişi”, gândi el, „să nu mai văd decât o geană de lumină şi m-aş concentra cât aş putea eu de tare asupra acestui autobuz, asupra bătrânelor grase şi obosite ce se întorc de la cumpărături cu plasele încărcate şi asupra şcolăriţelor care flecăresc şi asupra slujbaşilor care-şi citesc ziarul de seară şi asupra şoferului cu gâtul roşu, poate o să dispară cu toţii. Scaunul care scârţâie sub mine. Fumul puturos care se strecoară de câte ori porneşte autobuzul. Zdruncinăturile. Balansul. Reclamele lipite pe ferestre. Poate pur şi simplu vor dispărea…” Strângându-şi ochii, încercă să facă să înceteze prezenţa autobuzului şi a pasagerilor. Se strădui timp de zece minute. Mintea îi fu cuprinsă de o stare de letargie. „Buricul”, îşi aminti el, cu ochii împăienjeniţi. „Concentrarea asupra unui punct”. Alese butonul de sonerie aflat în dreptul lui, pe peretele opus al autobuzului. Butonul rotund şi alb. „Du-te”, gândi el. „Să dispari.

Dispari.

Dispa

Di

D

…”

Tresări şi se trezi. Se lăsase purtat de curent. Autohipnoză, stabili el. Moţăise, ca şi ceilalţi pasageri din jurul lui. Capete ce se clătinau la unison, în ritmul mişcărilor autobuzului. Stânga, dreapta. În faţă. Lateral. Dreapta. Stânga. Autobuzul se opri la un stop. Capetele rămaseră la acelaşi unghi.

În spate, când autobuzul porni de pe loc.

Înainte, când autobuzul se opri.

„Să dispari.

Dispari

Di…”

Şi atunci, prin ochii pe jumătate închişi, văzu cum pasagerii dispar.

Şi deodată… „minune!” gândi el. „Cât de minunat era!”

Nu. Nu dispăreau câtuşi de puţin. Autobuzul şi pasagerii nu dispăruseră deloc. Se instalase doar o schimbare profundă, dar, ca şi în cazul experimentului lui din magazin, ceva nu se potrivea; nu era ceea ce-şi dorea el.

„Să te ia naiba”, gândi el. „Dispari!”

Părţile laterale ale autobuzului deveniră transparente. Putea să vadă în stradă, trotuarele şi magazinele. Elemente subţiri de montaj, scheletul unui autobuz. Cingători din metal, o cutie goală, găunoasă. Fără scaune. Doar o fâşie, o bucată de podea în care fuseseră rezemate nişte forme drepte, lipsite de trăsături, asemănătoare sperietorilor de ciori. În ele nu exista viaţă. Se înclinau înainte, înapoi, înainte. Înapoi. Undeva în faţa lui îl văzu pe şofer; şoferul nu se schimbase. Gâtul roşu. Spate lat şi puternic. Conducând un autobuz gol, găunos.

„Oamenii goi”[3], se gândi el. „Ar fi trebuit să consultăm şi poezia.”

El era singura persoană de acolo, în afara şoferului. Autobuzul se deplasa cu adevărat. Se deplasa prin oraş, din cartierul comercial spre cel rezidenţial. Şoferul îl ducea spre casă. Când îşi deschise din nou ochii larg, toţi oamenii aceia care clătinau din cap se întorseseră la locul lor. Cei ce făcuseră cumpărături. Slujbaşii. Elevii. Zgomotul, mirosurile şi flecăreala.

Nimic nu funcţionează ca lumea.

Autobuzul claxona o maşină care ieşea dintr-un loc de parcare. Totul reintrase în normal.

„Experimentele astea”, cugetă el. „Dacă mi se întâmpla să cad prin podea, pe pavajul străzii?” Şi mai gândi, cu teamă: „Dacă se întâmpla să încetez să mai exist?”

„Oare asta a văzut şi Ragle?”

---

[3] Aluzie la poemul Hollow Men (Oamenii goi) al lui T.S. Eliot (n. tr.).

Capitolul 7

Când ajunse acasă, lui Vic îi fu imposibil să găsească pe undeva vreun suflet.

Pentru o clipă, se lăsă copleşit de panică. *„Nu!”,* gândi el.

— Margo! strigă el.

Toate camerele erau pustii. Porni să caute în toate părţile, încercând să-şi păstreze calmul.

Într-un târziu, observă că uşa din spate era deschisă.

Ieşi în curte şi privi în jur. Nici urmă de ei. Ragle, Margo sau Sammy, nici măcar unul din ei.

O luă pe potecă, trecu de frânghia de rufe, de tufele de trandafiri şi ajunse la clubul lui Sammy, clădire lipită de gardul din spate.

Bătu la uşă şi de îndată fu cercetat de fiul său printr-una dintre fantele speciale practicate în lemn.

— O, salut, tăticule, îi spuse Sammy.

Băiatul descuie şi-i deschise imediat uşa.

În interiorul clubului, Ragle stătea la masă cu căştile la urechi. Margo stătea lângă el, cu un teanc mare de foi în faţă. Se vedea că scriseseră amândoi, strângând o mulţime de notiţe luate în fugă.

— Ce se întâmplă? se interesă Vic.

— Suntem în plină urmărire, îi răspunse Margo.

— Asta văd şi eu, dar cu ce soi de pradă vă alegeţi?

Fără să-şi fi scos căştile de la urechi, Ragle se întoarse spre el, cu o lumină licărindu-i în ochi:

— Îi alegem pe cei mai importanţi dintre ei.

— Cine? dori să ştie Vic. Cine sunt „ei”?

— Ragle afirmă că s-ar putea să dureze ani întregi ca să poţi afla, îi răspunse Margo, cu figura însufleţită şi ochi plini de strălucire.

Sammy rămăsese absolut nemişcat, cuprins de extaz; cei trei se aflau într-o stare unică, aşa cum Vic nu-i mai văzuse vreodată.

— Dar acum avem un mijloc de a-i asculta, continuă ea. Şi am început deja să luăm note. Uite.

Îi întinse teancul de hârtii.

— Tot ceea ce spun, notăm absolut totul.

— Radioamatori? întrebă Vic.

— Da, îi confirmă Ragle. Şi comunicări între nave şi punctul lor de comandă; punctul lor de comandă este, evident, foarte aproape.

— Nave? repetă Vic. Nave oceanice, vrei să spui?

Ragle îi făcu semn spre cer.

„Cristoase”, gândi Vic. Şi atunci simţi şi el aceeaşi tensiune şi dezlănţuire frenetică.

— Când trec pe deasupra noastră, îi explică Margo, se aud foarte tare şi clar. Timp de aproximativ un minut. După care, încet, dispar. Îi auzi cum vorbesc, nu numai semnale, ci conversaţii în toată regula. Fac o groază de glume.

— Sunt foarte comici, completă Ragle. Aruncă poante tot timpul.

— Vreau să aud şi eu, spuse Vic.

După ce se aşeză la masă, Ragle îi dădu căştile şi îl ajută să şi le aşeze pe cap.

— Ţi-l reglez eu? Să potrivesc postul, tu doar ascultă. Când prinzi un semnal ca lumea, îmi zici, ca să mă opresc.

Semnalul nu se lăsă aşteptat prea mult. Un bărbat care prezenta nişte informaţii despre un proces industrial. Vic ascultă o vreme, apoi întrebă:

— Ce-aţi reuşit să aflaţi? Ce puteţi să-mi spuneţi?

— Deocamdată, nimic, îi răspunse Ragle, cu entuziasm maxim. Dar nu-ţi dai seama? Ştim că sunt acolo.

— Asta o ştiam deja, spuse Vic. Ori de câte ori zburau pe deasupra noastră.

Atât Ragle cât şi Margo – şi Sammy, de altfel – păreau puţin descumpăniţi. După o pauză, Margo se uită întrebătoare spre fratele ei.

— E o noţiune greu de explicat, zise acesta.

De undeva, din afara clubului se auzi o voce:

— … hei, băieţi! Pe unde sunteţi?

Margo îşi ridică mâna, în semn de avertisment. Ascultau toţi cu mare atenţie.

Cineva îi căuta prin curte. Vocea se auzi din nou. De această dată, mai aproape:

— Oameni buni!

— E Bill Black, şopti Margo.

Sammy se uită printr-una dintre fantele lui speciale de observaţie, apoi confirmă şi el:

— Mda. E domnul Black.

Vic îi luă locul fiului său, se aplecă şi se uită prin gaură. Bill Black stătea în mijlocul aleii, fiind, evident, pornit în căutarea lor. Se vedea limpede că este mirat şi enervat. Intrase în casă, fără îndoială, văzând că nu-i răspunde nimeni, uşa nefiind încuiată.

— Mă întreb ce vrea, spuse Margo. Dacă stăm liniştiţi, poate îi vine ideea să plece. Probabil ne invită să luăm cina cu ei, sau să ieşim pe undeva împreună.

Rămaseră în aşteptare.

Bill Black se învârtea peste tot fără rost, lovind cu piciorul în iarbă.

— Hei, băieţi! strigă el. Unde naiba sunteţi?

Tăcere.

— M-aş simţi penibil dacă ne-ar prinde ascunzându-ne aici, spuse Margo, râzând nervos. De parcă am fi nişte copii. Să ştii că arată foarte caraghios cum stă şi-şi întinde gâtul în toate părţile, doar-doar ne-o vedea pe undeva. Ca şi cum şi-ar închipui că ne-am ascuns în iarba aceea mai înaltă.

Pe peretele clubului fusese fixată o armă de jucărie pe care Vic i-o făcuse cadou lui Sammy cu prilejul unui Crăciun. Pe ea erau montate tot felul de aripioare şi bobine, iar pe cutia în care fusese cumpărată scria „Aruncător pentru rachete robot din secolul al XXIII-lea, capabil să distrugă munţi”. Sammy alergase cu ea câteva săptămâni, după care arcul trăgaciului se stricase, iar arma fusese urcată pe zid, ca un trofeu, impunând respect prin simpla ei prezenţă.

Vic o coborî acum de unde era pusă, descuie uşa clubului, o deschise şi păşi afară.

Stând cu spatele la ei, Bill Black striga:

— Hei, oameni buni! Unde sunteţi?

Vic se lăsă pe vine şi ridică arma, îndreptând-o spre Black:

— Eşti un om mort, spuse el.

Întorcându-se cu faţa spre el, Black se trezi sub ameninţarea puştii. Se albi şi chiar ridică braţele pe jumătate. Apoi observă clubul, pe Ragle, Margo şi Sammy care se uitau la el, şi aripioarele şi bobinele viu colorate de pe armă. Lasă braţele în jos şi zise:

— Ha-ha.

— Ha-ha, îi răspunse şi Vic.

— Ce făceaţi aici? se interesă Black.

Din interiorul casei familiei Nielson îşi făcu apariţia şi Junie Black. Coborî încet treptele verandei şi se duse lângă soţul ei.

Erau amândoi posomorâţi. Junie îl prinse pe Bill de talie. Bill se abţinu atunci să mai zică ceva.

— Bună, salută Junie.

Margo ieşi din clădirea clubului.

— Voi ce căutaţi acolo? o luă ea la rost pe Junie, cu o voce care ar fi făcut-o pe orice altă femeie să bată în retragere. Cumva vă făceaţi cuibul la noi în casă?

Cei doi Black se mulţumiră să se uite la ei.

— Haide, haide, spuse Margo, cu mâinile în şolduri. Simţiţi-vă ca acasă.

— Stai uşor, interveni Vic.

Margo nu se lăsă însă şi continuă:

— Da, pur şi simplu au intrat în casă, fără să ceară voie nimănui. Îmi imaginez că nu le-a scăpat nicio cameră. Cum ţi s-a părut? o întrebă pe Junie. Paturile erau făcute cum se cuvine? Ai găsit praf pe perdele? Ţi-a plăcut vreun lucru anume?

Ragle şi Sammy ieşiră şi ei din club, alăturându-li-se lui Vic şi consoartei lui. Cei patru stăteau acum faţă în faţă cu Bill şi cu Junie Black.

Bărbatul sparse tăcerea în cele din urmă:

— Îmi cer scuze pentru că v-am violat proprietatea. De fapt, doream să vă întrebăm dacă nu doriţi să ieşiţi împreună cu noi la o partidă de bowling în această seară.

Junie zâmbea prosteşte lângă bărbatul ei. Lui Vic îi era puţin milă de ea. Era limpede că nu-şi făcuse nici cea mai mică problemă că ar putea să supere pe cineva; probabil nu fusese conştientă nici măcar de comiterea unei infracţiuni. Îmbrăcată în pulover şi în pantaloni albaştri din bumbac, cu părul legat cu o panglică, era încântătoare şi copilăroasă.

— Îmi pare rău, spuse Margo. Dar nu trebuie să dai buzna în casele altor oameni, să ţii minte chestia asta.

Junie se trase înapoi, speriată şi tulburată.

— Eu… murmură ea.

— Am spus deja că îmi cer scuze, interveni Black. Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai vreţi?

Şi el lăsa impresia că este la fel de afectat.

Vic îi întinse mana. Furtuna trecuse acum cu bine.

— Dacă vrei, poţi să rămâi tu aici, îi spuse Vic lui Ragle, arătând spre club. Noi intrăm în casă şi pregătim cina.

— Ce aveţi înăuntru? întrebă Black. Desigur, numai dacă mi-este permisă această curiozitate. În orice caz, judecând după feţele voastre, e o chestie al naibii de serioasă.

Atunci luă cuvântul Sammy:
— Nu puteţi intra în club.
— De ce nu? întrebă Junie.
— Nu sunteţi membri, răspunse Sammy.
— Nu putem fi primiţi? insistă Junie.
— Nu, veni răspunsul.
— De ce nu?
— Pur şi simplu, nu se poate, se încăpăţână Sammy, privind spre tatăl său.
— Aşa este, spuse Vic. Îmi pare rău.
El şi Margo, împreună cu familia Black urcară scările şi intrară în casă.
— Nu am cinat încă, spuse Margo, căreia încă nu-i trecuse criza de ostilitate.
— Nici noi nu vroiam să plecăm imediat, protestă Junie. Pur şi simplu am zis să nu vă faceţi un alt plan. Uite ce este, copii, dacă tot nu aţi început încă pregătirea cinei, de ce nu vreţi să mâncaţi la noi? Avem pulpă de miel, mazăre congelată câtă vrei, iar Bill a cumpărat îngheţată în drum spre casă, i se adresă lui Margo, aproape implorând-o.
— Ce zici?
— Mulţumesc, îi răspunse Margo, dar rămâne mai bine pentru altă dată.
Bill Black nu părea să se fi calmat de tot: se purta rezervat, demn şi oarecum rece faţă de ei.
— După cum ştiţi, sunteţi oricând bineveniţi la noi în casă, le spuse el. Îşi conduse soţia spre ieşirea principală. Dacă vă va face plăcere să mergeţi la o partidă de bowling cu noi, vă aşteptăm cam pe la 20:00. Dacă nu…
Ridică din umeri.
— Ei bine, nu-i nimic.
— Rămâne să ne vedem. Sper că veţi veni, le spuse Junie cu un zâmbet cât se poate de cald, înainte ca uşa să se închidă după ei.
— Ce nesuferită! comentă Margo.
Deschizând robinetul, lăsă apa caldă să curgă într-un ceainic.
— S-ar putea construi o întreagă tehnică psihologică pornind de la modul cum reacţionează oamenii atunci când sunt luaţi prin surprindere, înainte de a avea timp să gândească, zise Vic.
Robotind la pregătirea cinei, Margo îi răspunse:
— Bill Black a avut o reacţie raţională. A ridicat mâinile în sus şi nu le-a coborât până ce nu s-a convins că era doar o armă de

jucărie.

— Mă întreb totuşi ce şanse existau ca el să nimerească exact în momentul acela?

— Unul dintre ei se învârte obligatoriu pe la noi. Îi ştii prea bine cum sunt.

— Adevărat, confirmă el.

Ragle Gumm stătea cu căştile pe urechi în clubul încuiat cu lacăt, ascultând un post cu emisie puternică; din când în când, nota câte ceva. De-a lungul anilor, îşi alcătuise mai multe sisteme de notare foarte rapide, care îi fuseseră utile la munca lui pentru concurs; în timp ce asculta, nu numai că rezuma permanent cele auzite, dar consemna şi comentariile, ideile şi reacţiile lui proprii. Pixul pe care îl ţinea în mână – unul dintre cele dăruite de Bill Black – zbura pur şi simplu.

— Să ştii că scrii foarte repede, unchiule Raggle, îi spuse Sammy. Dar poţi să citeşti, după ce ai terminat?

— Da.

Semnalul provenea, fără nicio îndoială, de la terenul de aterizare din apropiere. Ajunsese deja să recunoască vocea operatorului. Ceea ce-l interesa era să afle natura traficului spre şi dinspre aeroport. Unde se duceau? Treceau pe deasupra capetelor lor cu viteze fantastice. Cât de repede? De ce nu ştia nimeni din oraş despre aceste zboruri? Era vorba de nişte instalaţii militare secrete, de nişte avioane noi, experimentale, de care publicul nu auzise încă? Rachete de recunoaştere… sisteme de urmărire…

— Aş pune pariu că ai contribuit la descifrarea codului japonezilor în timpul războiului mondial, îi spuse Sammy.

Auzind cele zise de băiat, Ragle avu iarăşi senzaţia bruscă şi totală de inutilitate. Închis în clubul construit de un copil, cu o pereche de căşti puse la urechi, ascultând ore întregi la un aparat cu galenă construit de un elev de şcoală generală… urmărind mesajele radioamatorilor şi ale controlorilor de zbor, de parcă ar fi fost el însuşi tot un şcolar.

„Probabil nu sunt întreg la minte”, îşi zise.

„Eu, bărbatul care pretinde că a luptat într-un război. Am patruzeci şi şase de ani, deci adult, după toate aparenţele.”

„Da”, îşi continuă el gândurile.

„Eu sunt un tip care stă pe acasă şi-şi câştigă existenţa, în modul nu cel mai cinstit cu putinţă, trimiţând răspunsuri la concursul *Unde-l găsim mâine pe omuleţul verde?* Concurs

dintr-un ziar. În timp ce alţi adulţi au servicii, soţii şi case ale lor proprii.

Eu sunt un retardat – un psihopat. Am şi halucinaţii. Da”, cugetă el. „Dement. Infantil şi lunatic. Ce-oi căuta eu aici, stând la masa asta? Visez cu ochii deschişi, în cel mai bun caz. Fantezii despre rachete care trec în zbor pe deasupra capetelor noastre, armate şi conspiraţii. Paranoia.

Psihoză paranoică. Îmi imaginez că mă aflu în centrul unor vaste eforturi făcute de milioane de femei şi bărbaţi, presupunând miliarde de dolari şi o muncă nesfârşită… un univers care execută o mişcare de revoluţie în jurul meu. Fiecare moleculă acţionează cu mine în gând. O radiaţie externă care are importanţă… pentru stele. Ragle Gumm în chip de ţel al întregului proces cosmic, de la debut şi până la entropia finală. Toată materia şi spiritul nu există decât pentru a se roti în jurul meu.”

— Unchiule Ragle, crezi că poţi să descifrezi şi codul lor, tot aşa cum ai făcut şi cu cel al japonezilor?

Se ridică în picioare şi-i răspunse:

— Nu există niciun cod. Vorbesc şi ei ca toată lumea. E un bărbat oarecare urcat într-un turn de control, urmărind cum aterizează avioanele militare.

Se întoarse spre băiat, care îl urmărea nemişcat şi foarte atent.

— Un tip obişnuit, de treizeci şi ceva de ani, care joacă biliard o dată pe săptămână şi se dă în vânt după televizor. Ca şi noi.

— Unul dintre inamici, răspunse Sammy.

Ragle îi răspunse supărat:

— Nu trebuie să mai vorbeşti aşa. De ce spui un asemenea lucru, care nu există decât în imaginaţia ta?

„Din vina mea”, îşi zise el. „Eu ţi-am inspirat toate astea.” Vocea din căşti spunea:

— … foarte bine, LF-3488. Am primit forma corectată. Poţi să-i dai bătaie. Da, probabil că te afli chiar deasupra.

Construcţia clubului se clătină.

— Tocmai trece unul dintre ei, spuse Sammy agitat.

Vocea continuă:

— … perfect limpede. Nu, e perfect. Treci chiar acum pe deasupra lui.

„Deasupra *lui*”, îi trecu prin minte lui Ragle.

— … acolo, sub tine, zicea vocea. Da, sub tine se află însuşi Ragle Gumm. OK, te vedem. Poţi să-i dai drumul.

Vibraţiile se potoliră.

— S-a dus, comentă Sammy.

Poate că a aterizat. Punându-şi căştile pe masă, Ragle Gumm se pregăti să plece:

— Ascultă tu acum, îi spuse el băiatului.

— Tu unde te duci?

— Vreau să mă plimb puţin.

Ragle descuie uşa clubului şi ieşi afară, în aerul proaspăt şi rece al serii.

Lumina aprinsă la bucătărie... sora şi cumnatul lui se află acolo. Pregătesc cina.

„Plec”, cugetă Ragle. „Mă duc de aici. Gândul ăsta l-am avut şi înainte. Acum nu mai pot amâna.”

Mergând atent pe aleea ce ocolea casa, ajunse până la veranda din faţă, intră în casă şi se opri direct în camera lui, fără ca Vic sau Margo să-l audă. Ajuns acolo, adună toţi banii pe care reuşi să-i găsească prin sertarele mesei de toaletă, în buzunarele hainelor, uitaţi în plicuri nedesfăcute, şi tot mărunţişul dintr-un vas. Punându-şi o haină, ieşi din casă pe uşa din faţă şi plecă foarte repede, mergând pe trotuar.

Cam după cinci minute apăru un taxi. Făcu semn şi maşina trase lângă el.

— Du-mă la staţia unde opresc cursele Greyhound, îi spuse şoferului.

— Da, domnule Gumm, îi răspunse şoferul.

— Mă cunoşti?

Iată cum se întâlnea iarăşi cu această proiecţie a personalităţii lui infantile şi paranoice: eul infinit. „Toată lumea este conştientă că exist şi se gândeşte la mine.”

— Desigur, răspunse şoferul, punând maşina în mişcare. Dumneata eşti câştigătorul concursului aceluia. Am văzut fotografia din ziar şi mi-am zis, ce să vezi, locuieşte chiar la noi în oraş. Poate că într-o bună zi se va sui la mine în taxi.

„Deci totul se explică”, cugetă Ragle. Ciudatul amestec dintre realitate şi nebunia lui. Adevărata faimă, la care se adăuga cea imaginară.

„Atunci când mă recunosc şoferii de taxi”, stabili el, „probabil că lucrurile se petrec aievea. Dar atunci când cerurile se deschid şi Dumnezeu mi se adresează pe nume... atunci înseamnă că s-a instalat psihoza.”

Nu era prea simplu de făcut distincţia.

Maşina o luă pe străzi întunecate, trecând pe lângă magazine

şi case. În cele din urmă, ajunseră în cartierul comercial din centru, unde maşina opri la bordură, în faţa unei clădiri cu cinci etaje.

— Am ajuns, domnule Gumm, îi comunică şoferul, sărind din maşină, ca să-i deschidă portiera.

Ragle coborî şi vârî mâna în interiorul hainei, scoţând portofelul. Cercetă clădirea, în timp ce şoferul lua bancnota.

În lumina străzii, clădirea i se păru familiară. O recunoştea, chiar şi noaptea.

Era chiar blocul *Gazette.*

Urcându-se înapoi în maşină, spuse:

— Eu vreau să merg la staţia de autobuze *Greyhound.*

— Cum? exclamă şoferul, ca lovit de trăsnet. Asta a fost comanda? Să mă bată… sigur că aşa ai zis.

Sări înapoi în maşină şi porni motorul.

— Sigur că da, mi-aduc aminte. Dar ne-am luat cu vorba despre concursul acela al dumitale, iar eu am început să mă gândesc la ziar. În timp ce conducea, întorcea din când în când capul, rânjindu-i lui Ragle. Am făcut pur şi simplu o confuzie între dumneata şi *Gazette* în mintea mea… mare prost sunt şi eu.

— Nu face nimic, îl linişti Ragle.

Mergeau tot mai departe. În cele din urmă, pierdu şirul străzilor.

Nu avea nici cea mai mică idee unde se aflau; formele întunecate ale fabricilor închise acum defilau undeva la dreapta, împreună cu ceea ce părea a fi o linie de cale ferată. Maşina se clătină poticnindu-se de câteva ori, probabil atunci când trecea peste şine. Văzu şi terenuri virane… un cartier industrial, unde nu se zărea nicio lumină.

„Mă întreb”, se gândi Ragle, „oare ce ar zice şoferul dacă i-aş pretinde să mă scoată din oraş?”

Aplecându-se înainte, îl bătu pe umăr.

— Da, domnule Gumm.

— Nu ai vrea mai bine să mă scoţi din oraş? Renunţ să mai merg la autobuz.

— Îmi pare rău, domnule. Nu pot ieşi pe drumurile dintre oraşe. Există o regulă care îmi interzice. Noi efectuăm transportul în interiorul oraşului şi nu trebuie să facem concurenţă liniei de autobuze. Aş încălca o hotărâre a municipalităţii.

— Câştigi şi dumneata câţiva dolari în plus. Nu trebuie decât

să mergi vreo patruzeci de mile, cu aparatul pornit… aş pune pariu că ai mai făcut chestia asta, în ciuda hotărârii.

— Ba nu am făcut-o niciodată. Poate alţi colegi de-ai mei, dar eu nu. Nu aş vrea să-mi pierd licenţa. Dacă patrula de pe şosea prinde un taxi de oraş la ei în sector, îl pun să tragă pe dreapta, iar dacă are client, paf, i-a şi luat şoferului licenţa, care costă cincizeci de dolari. Iar şoferul şi-a pierdut pâinea.

„Nu cumva şi-au pus în gând să mă împiedice să plec din oraş?” se gândi Ragle în sinea lui. „Or fi pus la cale o maşinaţiune?

Iar m-a apucat nebunia”, îi trecu prin cap.

„Şi totuşi, dacă este aşa?

Cum aş putea şti cu exactitate? Ce dovezi am?”

Lumina albastră a unui tub de neon atârna în mijlocul unei nesfârşite întinderi. Taxiul se apropie de ea şi se opri lângă o bordură.

— Am ajuns, spuse şoferul. Aici este staţia de autobuz.

Deschizând uşa, Ragle coborî pe trotuar. Pe tăbliţă nu era scris Greyhound, ci *Nonpareil coach lines*[4].

— Hei, exclamă el, şocat. Eu spusesem la Greyhound.

— Aici este Greyhound, îi răspunse şoferul. Adică o firmă echivalentă. Unica linie de autobuze. Greyhound nu circulă pe aici. Pentru un oraş de dimensiunile acestea, statul nu concesionează drepturile decât unei singure linii de autobuze. Nonpareil a pătruns aici cu mulţi ani în urmă, înaintea Greyhoundului. Greyhound a încercat să-i cumpere, dar nu au vrut să vândă. Atunci Greyhound a încercat să…

— Foarte bine, i-o tăie Ragle.

Plăti cursa, îi lăsă şi un bacşiş şoferului, apoi traversă trotuarul în direcţia clădirii dreptunghiulare, din cărămidă, unica pe o rază de mai multe mile. De o parte şi alta a ei creşteau buruieni. Peste tot se vedeau sticle sparte… resturi de hârtie. „O zonă lăsată în paragină”, socoti el. În marginea oraşului. La mare distanţă se distingea firma unei benzinării, iar dincolo de ea luminile unei străzi. Nimic altceva. Aerul răcoros al nopţii îl făcu să tremure; deschise uşa din lemn şi intră în sala de aşteptare.

Se trezi învăluit de sunetul distorsionat al unei muzici agresive şi de aerul obosit şi albastru. Sala de aşteptare era supraaglomerată. Băncile fuseseră deja ocupate de marinari

---

[4] Linia de Autobuze Fără Pereche (n. tr.).

adormiţi şi femei borţoase, triste şi obosite peste poate, de bătrâni îmbrăcaţi în paltoane, comis-voiajori cu valizele lor conţinând mostre, copii frumos gătiţi, nervoşi şi agitaţi, între el şi ghişeul de bilete se desfăşura o coadă respectabilă care nu înainta absolut deloc.

Închise uşa şi se aşeză la rând. Nimeni nu-l băgă în seamă. „Uite, acum e un moment când mi-aş dori ca psihoza mea să se îndeplinească”, îşi zise el. „Tare mi-ar conveni ca toate acestea să se rotească în jurul meu, cel puţin până ajunge ghişeul de bilete undeva la îndemână. Oare la ce interval trece pe aici un autobuz al lui Nonpareil Lines”, se întrebă.

Îşi aprinse o ţigară şi încercă să-şi găsească o poziţie cât mai confortabilă. Dacă se sprijinea de perete, picioarele sale nu mai erau obligate să-i suporte toată greutatea. Prea mult nu ajuta nici chestia asta. Oare cât timp avea să-şi petreacă aici?

O jumătate de oră mai târziu, înaintase numai câţiva centimetri. Şi nimeni nu plecase încă din faţa ghişeului. Întinzându-şi gâtul, încercă să-l vadă pe funcţionar. Fără succes. O femeie în vârstă, masivă, ocupa primul loc al cozii; stătea cu spatele spre el şi nu-i rămânea decât să presupună că era pe cale să-şi cumpere biletul. Dar operaţiunea nu se mai sfârşea. În spatele ei, un bărbat subţire, între două vârste, îmbrăcat într-un costum la două rânduri, rodea plictisit o scobitoare. După el, un băiat şi o fată îşi murmurau ceva, fiind absorbiţi total de conversaţia lor. După aceea, coada se contopea într-o masă uniformă, în care nu mai distingea decât spatele bărbatului din faţa lui.

După trei sferturi de oră încă se mai afla în acelaşi loc. „Este posibil ca un nebun să-şi iasă din minţi?” îşi puse el întrebarea. „Cum trebuia să procedezi pentru a-ţi face rost de un bilet de călătorie pe Nonpareil Lines? Voi rămâne oare aici pentru totdeauna?”

O teamă tot mai acută punea stăpânire pe el. Poate că avea să stea la această coadă până la moarte. Într-o realitate neschimbată… acelaşi om înaintea lui, acelaşi tânăr soldat în spatele lui, aceeaşi femeie nefericită, privind în gol de pe banca din dreptul lui.

Tânărul soldat făcu o mişcare necontrolată şi îl izbi din greşeală.

— Scuză-mă, prietene, murmură acesta.

Îi mormăi şi el ceva, în chip de răspuns.

Soldatul îşi împreună degetele şi-şi trosni încheieturile. Îşi

linse buzele, apoi i se adresă lui Ragle:

— Ascultă, amice, pot să te rog ceva? Vrei să-mi ţii şi mie puţin rândul la coadă?

Înainte ca Ragle să-i poată răspunde, soldatul se întoarse spre femeia ce stătea în spatele lui.

— Doamnă, trebuie să mă duc să văd ce face colegul meu; pot să ies puţin din coadă, fără să-mi pierd rândul?

Femeia îi făcu semn că da.

— Mulţumesc, zise soldatul şi îşi croi drum prin masa de oameni către un colţ al sălii de aşteptare.

Un alt soldat stătea acolo aşezat cu picioarele depărtate, cu faţa sprijinită de genunchi şi braţele atârnându-i. Camaradul se lăsă lângă el, îl clătină şi începu să-i vorbească foarte insistent. Soldatul prăbuşit îşi înălţă capul, iar Ragle constată că avea ochii împăienjeniţi şi gura strâmbă, pe jumătate deschisă, exact ca beţivii.

„Bietul băiat”, se gândi el. „A făcut-o lată”. Pe când era în serviciul militar i se întâmplase şi lui de mai multe ori să se trezească în cine ştie ce staţie amărâtă de autobuz, cu o mahmureală îngrozitoare în cap, trebuind apoi să ajungă repede la unitate.

Soldatul se întoarse repede la rând. Foarte agitat, se ciupi de buză, se uită la Ragle şi zise:

— Coada asta nu se mişcă absolut deloc. Cred că stau aici de la ora 17:00.

Figura lui tânără şi blândă era acum chinuită de teamă.

— Trebuie să ajung la unitate. Dacă Phil şi cu mine nu suntem acolo înainte de ora 20:00, ne declară dezertori.

Nu avea mai mult de nouăsprezece sau douăzeci de ani, aprecie Ragle. Blond şi puţin prea slab. Nu încăpea îndoială că el era singurul în stare să rezolve problema; pe colegul lui nu se putea conta.

— Ghinion, spuse Ragle. La ce distanţă se află unitatea voastră?

— E aeroportul acela de lângă şosea, răspunse soldatul. O bază pentru rachete, de fapt. Înainte a fost aeroport.

„Dumnezeule mare”, se gândi Ragle. „Exact acolo unde decolează şi aterizează chestiile alea.”

— Şi cum aţi nimerit tocmai aici? se interesă el pe tonul cel mai neutru cu putinţă.

— Ba bine că nu, în gaura asta puturoasă, răspunse soldatul cu enorm dezgust. Nu, noi venim tocmai de pe litoral; am avut o

săptămână de permisie. Am mers cu maşina.

— Cu maşina, repetă Ragle. Bine, şi atunci cum de vă aflaţi aici?

— Şoferul este Phil, îi explică tânărul soldat. Eu nu ştiu să conduc. Iar el nu s-a trezit. Era o rablă ajunsă în ultimul hal. Am părăsit-o. Nu putea aştepta până ce se trezea el din beţie. Oricum, ar fi fost nevoie şi de un cauciuc nou. Am lăsat-o mai încolo, pe şosea, cu un cauciuc spart. Nu valorează decât vreo cincizeci de dolari, e un Dodge din ’36.

— Dar dacă aş conduce eu, îi propuse Ragle, ai fi de acord să mergi cu maşina?

— Şi cum rămâne cu roata aceea dezumflată? îi întrebă soldatul, măsurându-l atent cu privirea.

— Contribui eu cu chestia asta.

Ţinându-l pe soldat de braţ, îl scoase din coadă şi îl conduse până în colţul sălii unde zăcea colegul lui.

— Poate ar fi mai bine dacă aşteaptă aici până punem maşina în funcţiune, propuse el.

Soldatul Phil nu părea în stare să meargă foarte departe sau foarte repede. Nici nu dădea semne că ar înţelege prea bine unde se află.

— Hei, Phil, domnul ăsta zice că vrea el să conducă. Dă-mi cheile.

— Tu eşti, Wade? mormăi Phil din letargia lui.

Wade se lăsă pe vine şi începu să cotrobăiască în buzunarele amicului.

— Poftim, spuse el, întinzându-i lui Ragle cheia recuperată. Ascultă-mă, i se adresă acum lui Phil. Tu rămâi aici. Ne întoarcem la maşină şi o punem la punct, pe urmă trecem pe aici şi te luăm. Bine? Ai înţeles?

Phil făcu semn din cap.

— Hai s-o luăm din loc, îi propuse Wade lui Ragle.

După ce ieşiră din sala de aşteptare pe strada întunecată şi rece, Wade adăugă:

— Sper din toată inima ca prostul ăsta să nu intre în panică şi s-o şteargă; nu l-am mai găsi în vecii vecilor.

Era o noapte neagră ca smoala. Ragle nu distingea nici măcar pavajul crăpat şi năpădit de buruieni pe care călcau.

— Nu cumva aici şi-a înţărcat dracu’ copiii? spuse Wade. Întotdeauna staţiile astea de autobuz se construiesc în mahalale, dacă oraşul este suficient de mare să aibă aşa ceva, iar dacă nu, atunci o construiesc la mama naibii, ca pe asta.

Mergea strivind sub tălpi tot felul de rămăşiţe, pe care nu le putea vedea.

— Grozav de întuneric, comentă el. Oare cum or fi socotit doar câte o lumină la fiecare două mile?

Un strigăt răguşit venit din spatele lor îi făcu să se oprească. Ragle se întoarse şi îl văzu pe celălalt soldat stând sub lumina albastră de neon de la Nonpareil Coach Lines. Clătinându-se, ieşise după ei; acum se înclina când într-o parte, când în cealaltă, urlând, şi după ce merse câţiva paşi, se opri din nou, lăsând jos cele două valize pe care le târa după sine.

— Iisuse Cristoase, exclamă Wade. Trebuie să ne întoarcem. Altfel se împleticeşte pe undeva şi nu-l mai găsim.

O porni înapoi, iar lui Ragle nu-i rămase decât să-l urmeze. Probabil că ar dormi toată noaptea pe maidanul ăsta.

Ajunşi lângă soldat, acesta se agăţă de Wade, se sprijini şi spuse:

— Voi doi aţi plecat şi m-aţi părăsit.

— Tu vei rămâne aici, încercă Wade să-l convingă. Rămâi aici cu bagajul, până mergem noi şi aducem maşina.

— Eu trebuie să conduc, răspunse Phil.

Wade îi explică foarte amănunţit situaţia. Învârtindu-se în jurul lor fără rost, Ragle se întreba cât se va mai putea stăpâni. În cele din urmă, Wade luă o valiză şi porni.

— Haide să mergem, îi spuse el lui Ragle. Ia-o pe cealaltă, altfel ăsta o lasă pe undeva şi nu o mai vedem niciodată.

— Probabil m-a dat cineva de-a rostogolul, mormăi Phil.

O luară din loc, poticnindu-se însă de nenumărate ori. Ragle pierdu noţiunea timpului şi a spaţiului; un felinar de stradă creştea, trecea pe deasupra capului lor, scăldându-i o vreme în lumina galbenă şi strălucitoare, stingându-se apoi în urma lor. Pe urmă începea să crească următorul. Trecură de terenul viran, iar în locul lui apăru clădirea greoaie, inertă a unei fabrici. Toţi trei traversară o mulţime de şine. În dreapta, se vedea foarte aproape un şir de platforme de încărcare din beton, cam până la înălţimea umerilor. Phil se împiedică de una dintre ele, apoi se sprijini şi rămase cu capul pe braţ, dormind profund.

O maşină ce se vedea în faţă, trasă la bordură, îi atrase atenţia lui Ragle.

— Asta e?

Cei doi soldaţi se uitară într-acolo.

— Cred că da, spuse Wade bucuros. Hei, Phil… nu-i aia

maşina?

— Sigur că da.

Automobilul era înclinat într-o parte. Avea o pană de cauciuc.

— Acum trebuie să facem rost de o cameră, spuse Wade, aruncând cele două bagaje pe bancheta din spate a maşinii. Punem cricul, scoatem roata şi ne uităm de ce dimensiune avem nevoie.

El şi Ragle descoperiră un cric în portbagaj. Între timp, Phil o luase din loc; l-au văzut ceva mai încolo, cu capul dat pe spate, contemplând cerul.

— O să rămână aşa cam o oră, spuse Wade, în timp ce ridica maşina. Există o staţie Texaco ceva mai încolo, am trecut pe lângă ea chiar înainte de pană.

Dovedind îndemânare şi experienţă, scoase roata şi o rostogoli pe trotuar. Ragle îl urmă.

— Unde-o fi Phil? se interesă Wade, privind în jur.

Constată că acesta dispăruse cu desăvârşire.

— Să-l ia naiba, zise Wade. O fi pornit-o pe undeva.

— Haide să mergem la benzinărie, spuse Ragle. Nu am toată noaptea la dispoziţie, iar tu cu atât mai puţin.

— Asta aşa este. Păi, filosofă Wade, poate că-i vine ideea să se întoarcă şi să se suie în maşină.

Începu să rostogolească destul de repede roata ce trebuia să fie reparată. Ajunseră la benzinărie şi constatară că aici nu mai ardea nicio lumină. Proprietarul închisese şi plecase acasă.

— N-am mai văzut atâta ghinion, comentă Wade.

— Poate că mai există alta prin preajmă, spuse Ragle.

— Nu-mi aduc aminte să mai fi văzut. Ce părere ai de chestia asta? Părea total buimăcit şi incapabil să ia o hotărâre.

— Haide, îl îndemnă Ragle. Să mergem.

După un marş zdravăn, văzură în sfârşit înaintea lor pătratul alb, roşu şi albastru al firmei Standard.

— Amin, pronunţă Wade. Ştii, îi povesti el vesel lui Ragle, tot drumul până aici m-am rugat cât am putut eu mai fierbinte. Şi uite că mi s-a împlinit rugăciunea.

Învârti roata tot mai iute, scoţând un ţipăt de triumf.

— Haide!

Din benzinărie, un băiat spilcuit, îmbrăcat în uniforma albă şi scrobită a firmei, îi măsură fără prea mare interes.

— Hei, domnule, îi strigă Wade, deschizând uşa din sticlă. Nu vrei să ne vinzi o cameră? Haide, mai repede.

Băiatul lăsă deoparte un tabel la care tocmai lucra, îşi ridică

ţigara de pe scrumieră şi veni să vadă roata.

— Pentru ce maşină e ăsta? îl întrebă el pe Wade.

— Dodge Sedan din ’36, veni răspunsul.

Băiatul lumină cauciucul cu o lanternă, încercând să citească dimensiunea. Apoi scoase la iveală un caiet gros, ale cărui pagini tipărite erau prinse cu inele metalice şi începu să-l răsfoiască. Lui Ragle i se păru că studiază fiecare pagină de cel puţin patru ori, întorcându-le mai întâi într-o direcţie, apoi în cea opusă. Într-un târziu îl închise şi îi anunţă:

— Nu vă pot fi de folos.

— În acest caz, ce ne propuneţi? îl întreba Ragle calm. Soldatul acesta şi colegul său trebuie să ajungă neapărat la unitate, altfel vor fi declaraţi dezertori.

Băiatul de la benzinărie se scarpină la nas cu creionul, apoi zise:

— Există o vulcanizare pe autostradă, cam la cinci mile.

— Nu avem cum merge cinci mile pe jos, îi răspunse Ragle.

— Camioneta mea Ford e parcată acolo, spuse băiatul, indicând direcţia cu creionul. Unul dintre voi rămâne aici şi lasă şi roata. Iar celălalt poate să ia camera şi să meargă cu Ford-ul pe autostradă, până la benzinăria Seaside. E în dreptul primului semafor întâlnit în cale. Când aduce camera, o montez eu. Vă costă şase dolari.

Luă un set de chei din cui şi i le întinse lui Ragle.

— Şi, continuă el, dacă tot eşti acolo, există şi un restaurant deschis toată noaptea la marginea şoselei. Aş vrea să-mi aduci şi mie un sandviş cald cu şuncă şi brânză şi o sticlă de lapte cu malţ.

— Ce fel de malţ? întrebă Ragle.

— Ananas, mai bine.

Îi întinse o bancnotă de un dolar.

— Eu rămân aici. Te rog să te grăbeşti, strigă Wade după Ragle.

— OK.

Doar câteva minute mai târziu, Ragle străbătea străzile pustii în camionetă, în direcţia pe care i-o indicase băiatul de la benzinărie. Curând văzu şi luminile de pe autostradă.

„Uite în ce am intrat”, cugetă el.

Capitolul 8

Tânărul îmbrăcat în pantaloni scurţi şi maieu potrivi capătul benzii de pe o bobină în fanta din corpul celeilalte bobine. O roti pe cea goală până se convinse că banda era bine fixată, apoi acţionă butonul de pornire a motorului. Pe ecranul de şaisprezece inci apăru imaginea. Tânărul se aşeză pe marginea patului, pregătindu-se să vadă filmul.

Mai întâi apăru o autostradă împărţită în şase benzi de circulaţie, acoperită cu beton albicios. Pe fâşia centrală creşteau tufişuri şi iarbă. De ambele părţi ale autostrăzii se puteau vedea panouri publicitare, făcând reclamă la tot soiul de produse destinate vânzării cu amănuntul. De-a lungul autostrăzii circulau maşini. Una dintre ele schimbă banda de mers. O alta încetini, pentru a pătrunde pe o bretea laterală.

Apăru o camionetă Ford de culoare galbenă.

Din difuzorul aparatului se auzi o voce:

— Aceasta este o camionetă Ford model 1952.

— Da, răspunse tânărul.

Maşina era acum prezentată din lateral. Apoi se mări şi mai mult pe ecran. Tânărul o observă apoi din faţă.

Se lăsă întunericul. Farurile camionetei se aprinseră. Tânărul o văzu din faţă, lateral şi din spate, imaginea zăbovind mai mult asupra stopurilor.

Pe ecran se făcu iarăşi ziuă. Maşina se deplasa acum în lumina intensă a soarelui. Trecu de pe o bandă pe alta.

— Legislaţia rutieră obligă şoferul să facă un semn cu mâna atunci când schimbă direcţia de mers, spuse vocea.

— Corect, comentă tânărul.

Camioneta se opri pe pietrişul din marginea drumului.

— Legislaţia rutieră obligă şoferul să facă un semn cu mâna atunci când opreşte autovehiculul, se auzi vocea.

Tânărul se ridică şi se duse să deruleze banda.

— Asta am priceput la perfecţie, îşi zise el.

După ce o derulă, puse o nouă bandă. În timp ce era pe cale să o pornească, sună telefonul. Strigă „Alo” chiar din locul în care se găsea.

Ţârâitul se opri, iar din perete se auzi o voce în surdină, pe care nu o recunoscu:

— Încă mai stă la coadă.

— OK, răspunse tânărul.

Se auzi zgomotul ce însoţeşte încheierea unei conversaţii. Tânărul termină fixarea benzii şi porni motorul.

Pe ecran apăru imaginea unui om în uniformă. Pantaloni de culoare maro vârâţi în bocanci, centură din piele, pistol pus în toc, cămaşă maro din pânză groasă, cu cravată la gât, jachetă groasă, de culoare maro, chipiu, ochelari de soare. Bărbatul în uniformă se întoarse, arătându-se din mai multe unghiuri. Apoi se sui pe o motocicletă, porni motorul şi o luă din loc în viteză.

Pe ecran se vedea cum acesta îşi continuă drumul.

— Minunat, spuse tânărul îmbrăcat în pantaloni scurţi şi maieu, îşi pregăti aparatul electric de ras, îl porni şi se bărbieri, urmărind în acelaşi timp filmul.

Poliţistul de pe ecran începu să urmărească o maşină. După un timp o ajunse din urmă şi îi făcu semn să tragă la marginea drumului. Tânărul continuă să se radă cu gesturi reflexe, studiind expresia de pe faţa agentului, care spuse:

— Vă rog să-mi prezentaţi permisul dumneavoastră de conducere!

Tânărul repetă:

— Vă rog să-mi prezentaţi permisul dumneavoastră de conducere!

Uşa maşinii se deschise şi coborî un bărbat între două vârste, îmbrăcat în cămaşă albă şi pantaloni necălcaţi.

— Ce s-a întâmplat? se interesă el.

Poliţistul spuse:

— Ştiţi că în această zonă viteza este limitată, domnule?

Tânărul repetă:

— Ştiţi că în această zonă viteza este limitată, domnule?

Şoferul răspunse:

— Desigur, nu mergeam decât cu patruzeci şi cinci de mile la oră, aşa cum scria pe semnul pe lângă care am trecut.

Îi întinse portofelul poliţistului, care îl luă şi studie permisul. Pe ecran apăru imaginea mărită a acestuia. Rămase acolo până ce tânărul terminase cu bărbieritul, îşi udase obrajii cu after-shave, se clătise cu apă de gură, pulverizase deodorant la subsuoară şi pornise în căutarea unei cămăşi. Permisul dispăru de-abia după aceea.

— Permisul dumneavoastră a expirat, domnule, spuse poliţistul.

Scoţându-şi cămaşa de pe umeraş, tânărul spuse:

— Permisul dumneavoastră a expirat, domnule.

Sună telefonul. Tânărul se grăbi să oprească derularea benzii prin apăsarea unui buton şi strigă:

— Alo!

O voce îl informă:

— Acum discută cu Wade Schulmann.

— OK.

Legătura se întrerupse. Porni banda din nou, de această dată punând-o să ruleze repede înainte. Când reveni la regimul de vizionare, poliţistul se învârtea în jurul unei maşini şi îi spunea doamnei de la volan:

— Vă rog să apăsaţi cu piciorul pedala de frână.

— Nu înţeleg de ce trebuie să fac toate lucrurile acestea, îi răspunse doamna. Mă grăbesc foarte tare, iar ceea ce mi se întâmplă este ridicol şi neplăcut. Pe deasupra, cunosc şi eu legea destul de bine.

Tânărul îşi legă cravata, îşi strânse centura grea din piele, îşi potrivi pistolul şi tocul.

— Îmi pare rău, domnule, spuse el potrivindu-şi chipiul pe cap. Luminile de poziţie nu sunt aprinse. Nu se circulă aşa. Va trebui să ieşiţi de pe carosabil. Pot să văd permisul dumneavoastră de conducere?

Când îşi îmbrăca haina, telefonul sună iarăşi.

— Alo, pronunţă el cercetându-se în oglindă.

— Merge spre maşină cu Wade Schulmann şi cu Philip Bums, se auzi vocea în surdină.

— OK, spuse tânărul.

Apropiindu-se de aparat, alese un stop-cadru ce-l prezenta pe poliţist în prim-plan, din faţă, şi apoi se duse la oglindă, comparând cele două imagini. „Al naibii de bine”, hotărî el.

— Acum intră în benzinăria Standard, îi comunică vocea aceea în surdină. Pregăteşte-te să pleci.

— Am şi pornit.

Închise uşa şi sui rampa întunecată, din beton, până la motocicleta parcată pe ea. Se urcă, lăsându-se apoi cu toată greutatea pe pedala de pornire. Motorul se puse în funcţiune. Împinse încet motocicleta până ce ajunse pe stradă, aprinse farul, apăsă ambreiajul, băgă în viteză, slăbi ambreiajul şi în acelaşi timp apăsă acceleraţia. Vehiculul ţâşni înainte cu mare zgomot; se agăţă de coarne cu stângăcie, până când luă ceva viteză, apoi se relaxă şi se aşeză mai bine în şa. La cea dintâi intersecţie coti spre dreapta.

Ieşise deja pe autostradă când îşi dădu seama că uitase ceva. Dar ce anume? Un element al uniformei sale.

Da, ochelarii de soare.

Oare poliţistul îi purta şi noaptea? Îşi continuă drumul pe şosea, depăşind maşini şi camioane, încercând să-şi aducă aminte. Poate pentru a se proteja de lumina orbitoare a farurilor din faţă. Ţinând ghidonul cu o singură mână, o duse pe cealaltă la buzunarul hainei. Erau chiar acolo. Îi scoase şi îi puse pe nas. Cât de întunecat i se părea cu ochelarii! Pentru un moment nu văzu nimic, doar o imensă obscuritate.

Poate că era o greşeală.

Făcu mai multe încercări, uitându-se la drum când prin lentile, când fără. La stânga lui, un oarecare vehicul imens mergea în linie cu el. Nu îi acordă decât prea puţină atenţie. Un trailer remorcat de un camion; mări viteza motocicletei pentru a-l depăşi. Monstrul nu se lăsă mai prejos, sporind viteza la rândul lui.

„Să fie afurisit”, îşi zise. Uitase ceva cu adevărat. Mănuşile. Mâinile, cea cu care ţinea ghidonul şi cealaltă, cu ochelarii de soare, începuseră să amorţească de frig.

Avea suficient timp să se întoarcă? „Nu”, se hotărî el.

Se strădui să-şi ascută privirile, urmărind dacă nu cumva apăruse camioneta Ford de culoare galbenă. Aceasta avea să intre pe autostradă la următorul semafor.

La stânga, trailerul îl depăşise deja. Observă că treptat îi tăia calea, pătrunzând pe banda lui. „Cristoase!”, tresări el. Punând ochelarii la locul lor, îşi conduse motocicletă spre banda din dreapta. Auzi un claxon; chiar acolo rula o maşină. Coti din nou spre stânga, unde trailerul se apropia tot mai ameninţător. Mâna îi porni într-un gest reflex spre claxon. Care claxon? Motocicletele au claxon? Au sirene. Se aplecă şi acţionă sirena.

De îndată ce se auzi sunetul specific, trailerul încetă să mai exercite presiune asupra lui şi se întoarse pe propria-i bandă, iar maşina din dreapta îi făcu mai mult loc.

Observând aceasta, căpătă mai multă încredere.

Tocmai constata că misiunea pe care o avea de îndeplinit nu era câtuşi de puţin neplăcută, când apăru camioneta Ford de culoare galbenă.

Imediat ce auzi sirena în spatele său, Ragle pricepu că se hotărâseră să pună mâna pe el. Nu încetini. Dar nici nu crescu viteza. Aşteptă până ce putu constata cu siguranţă că pe urmele

sale se afla o motocicletă şi nu o maşină. Mai văzu că nu era vorba decât de una singură.

„Acum trebuie să mă folosesc de simţul timpului şi al spaţiului pe care îl posed”, îşi zise el. „Talentul meu desăvârşit”.

Cântări datele traficului din jur, poziţiile şi vitezele maşinilor. Apoi, după ce îşi fixă totul în memorie, coti scurt în banda din stânga lui, între două maşini. Cea din spate încetini; nu avea de ales. Fără să se agite prea tare, pătrunsese cu autocamioneta într-o porţiune cu trafic extrem de intens. Apoi, în succesiune rapidă, merse sărind de pe o bandă pe cealaltă până ce ajunse în faţa unui „long-vehicle” care îl ascunse perfect de tot ceea ce se afla în spate. Între timp, sirena continua să se vaiete. Acum nu mai putea spune cu exactitate unde se află motocicleta. „Sunt sigur însă că nici el nu are cum să mă vadă”, îi trecu prin minte.

Din poziţia pe care o ocupase, între imensul camion şi limuzina din faţă, luminile de poziţie nu puteau fi văzute. Iar un alt punct de reper nici nu exista noaptea.

Motocicleta ţâşni deodată pe culoarul din stânga lui. Poliţistul întoarse capul şi-l identifică. Dar nu reuşi să se apropie de camionetă, ci se văzu silit să-şi continue drumul. Circulaţia nu se oprise în loc. Şoferii nu aveau de unde să ştie cine era cel urmărit şi considerau că motociclistul vrea să-şi continue drumul.

„Acum o să mă aştepte”, ghici Ragle. Schimbă imediat culoarul de mers, strecurându-se pe culoarul din stânga, în aşa fel încât să existe două şiruri de maşini între el şi motociclist, atunci când va încerca să-l identifice de pe marginea autostrăzii. Ragle încetini ritmul, obligând maşinile să-l depăşească prin dreapta. Circulaţia se aglomera foarte mult.

Văzu pentru o clipă motocicleta parcată pe pietrişul din afara asfaltului. Poliţistul în uniformă privea undeva înapoi. Nu văzu camioneta, iar Ragle se simţi acum în siguranţă. Apăsă pe acceleraţie; pentru prima oară el era cel care depăşea celelalte maşini.

Nu peste mult timp, observă semaforul pe care îl căuta.

În schimb nu văzu benzinăria Seaside, care ar fi trebuit să se afle acolo, după cum i se spusese.

„Ciudat”, gândi el.

„Cel mai bine ar fi să ies de pe autostradă, îşi făcu socoteala. Să nu mă trezesc din nou că vor să mă oprească. Nu mă îndoiesc că am încălcat o regulă oarecare: camionetei îi lipsesc

benzile reflectorizante albe şi roşii de pe bara de protecţie sau ceva de genul ăsta. Orice ar fi fost suficient pentru a servi drept scuză ca maşinăria infernală să fie pusă în mişcare, iar toate forţele să se poată năpusti asupra mea. Ştiu bine că nu e vorba decât de o psihoză de-a mea”, îşi spuse el, „cu toate acestea nu vreau să fiu prins”.

Făcu un semn cu mâna, apoi părăsi autostrada. Camioneta ieşi pe terenul accidentat şi brăzdat din preajma autostrăzii. De îndată ce se opri, stinse toate luminile şi opri motorul. „Nimeni nu o să mă observe”, îşi zise el. „Dar unde naiba mă aflu? Şi care este mutarea următoare?”

Înălţându-se pe vârfuri, căută în zadar vreun semn al benzinăriei Seaside. Şoseaua care făcea răscruce cu autostrada dispărea în întuneric, neluminată decât pe câţiva metri. Nimic altceva. O rută lipsită de importanţă. Drumul principal de ieşire din oraş era autostrada pe care se afla el.

Departe, în faţă, se distingea o singură firmă luminoasă pe marginea autostrăzii.

„Merg cu maşina până acolo”, se hotărî el. „Oare pot risca să mă întorc pe autostradă?”

Aşteptă până în momentul în care constată că se apropia un val de maşini. Apoi, apăsând acceleraţia până la fund, ţâşni în şosea chiar înaintea lui. Dacă venea şi un poliţist, nu avea cum să distingă ceva nou în mulţimea de lumini ale stopurilor.

Nu peste mult timp, Ragle văzu că firma luminoasă aparţinea unui restaurant. Reuşi să studieze locul în scurtul răstimp cât se apropie: spaţiu de parcare, pietriş. Firmă de neon verticală, *Frank's Bar-B-Q and Drinks – Fripturi şi băuturi, la Frank.* Ferestre luminate pe faţada din stuc a clădirii moderne, cu un etaj, de formă pentagonală. Puţine maşini parcate. Semnaliză şi ieşi în trombă de pe autostradă. Abia reuşi să oprească la vreme camioneta, doar la un pas de peretele restaurantului. Tremurând, cuplă din nou în viteză şi duse maşina pe cealaltă parte a clădirii, ascunsă vederii, printre tomberoanele de gunoi şi grămezile de cutii, în faţa intrării de serviciu. Acolo unde trăgeau camioanele cu marfă, fără îndoială.

După ce coborî, se întoarse în autostradă, pentru a verifica dacă putea fi văzută. „Nu, de aici nu. Şi în niciun caz dintr-o maşină în trecere.” Iar dacă întreba cineva, nu-i rămânea decât să nege orice relaţie între el şi camionetă. Cum i-ar fi putut demonstra că ajunsese cu ea aici? „Am venit pe jos”, ar fi răspuns el. „Sau am venit cu autostopul, iar cel ce m-a adus a

cotit la intersecţie.”

Împingând uşa restaurantului, intră. „Poate ştie cineva unde se află benzinăria Seaside. Probabil de aici ar fi trebuit să cumpăr sandvişul cu şuncă şi laptele cu malţ. De fapt, sunt chiar convins. Pur şi simplu este foarte aglomerat înăuntru. Ca şi la staţia de autobuz. Modelul se repetă.”

Majoritatea separeurilor erau ocupate de cupluri. La barul în formă de alveolă din centrul sălii, mai mulţi bărbaţi îşi serveau cina sau consumau băuturi. Tot locul era învăluit în miros de cârnaţi prăjiţi, iar dintr-un colţ urla un tonomat.

În parcare nu erau suficiente maşini ca să poată fi justificat un număr atât de mare de oameni.

Nu îl băgase încă nimeni în seamă. Închise uşa la loc fără să intre, apoi se îndepărtă în grabă, traversă parcarea şi se duse în spate, către locul unde îşi lăsase camioneta.

„Prea mare. Prea modern. Prea luminat. Prea mulţi oameni. Acesta să fie oare ultimul stadiu al tulburării mele mintale? Neîncrederea în oameni… În grupuri şi în activităţi omeneşti, în culoare, agitaţie şi zgomot. Mă feresc de ele”, se gândi. „În chip pervers. Caut, în schimb, întunericul.”

Se sui cu grijă în camionetă, porni motorul şi apoi, fără lumini, merse cu spatele până ce aduse camioneta cu faţa spre autostradă. Atunci când circulaţia îi permise, intră pe prima bandă. Se afla din nou la drum, ieşind din oraş, în maşina ce-i aparţinea unui străin. Unui băiat de la o staţie de benzină, pe care nu-l mai văzuse în viaţa lui. „De fapt, i-am furat camioneta”, se gândi el. Dar ce altceva ar putea face?

„Ştiu că există o conspiraţie împotriva mea. Cei doi soldaţi, lucrătorul de la benzinărie. Complotează împotriva mea. Şi staţia de autobuze. Şoferul de taxi. Toată lumea. Nu pot să am încredere în nimeni. M-au trimis cu maşina asta ca să mă trezesc agăţat de cel dintâi poliţist care trece pe şosea. Probabil partea din spate a camionetei este luminată şi poţi citi *Spion sovietic.* Similar pretenţiei unui paranoic de a fi lovit”, gândi el.

„Da, chiar aşa. Eu sunt omul care duce în spate un carton pe care stă scris *Dă-mi una după ceafă.* Indiferent cât de mult s-ar strădui, nu se poate răsuci în loc suficient de repede ca să o vadă. Intuiţia lui, în schimb, îi spune că se află acolo. Îi urmăreşte pe ceilalţi şi cântăreşte modul în care acţionează ei. Trage concluzia din felul cum aceştia procedează. Deduce că semnul se află acolo, pentru că-i vede cum se aşază la coadă să-i dea una după ceafă.

Eu nu intru în locuri viu luminate. Nu încep conversaţii cu oameni pe care nu-i ştiu. De fapt, din punctul meu de vedere nu există străini în adevăratul înţeles al cuvântului: toată lumea mă cunoaşte. Şi îmi sunt fie prieteni, fie inamici…”

„Prieteni” cugetă el. „Cine? Unde? Sora mea? Cumnatul meu? Vecinii? În ei am cea mai mare încredere. Dar nu totală.

Deci iată pe ce mă pot baza.”

Continuă să conducă mai departe. Alte firme luminoase nu se mai iviră. Terenul de pe ambele părţi ale autostrăzii zăcea în întuneric, fără a da vreun semn de viaţă. Circulaţia se potolise. Doar din când în când întâlnea luminile câte unei maşini venite din sens opus, de dincolo de fâşia despărţitoare.

Singur.

Privind în jur, constată că maşina avea un radio montat la bord. Recunoscu scala. Cele două butoane.

„Dacă îi dau drumul, o să-i aud discutând despre mine.”

Întinse mâna, ezită o vreme, apoi îl deschise. Aparatul începu să bâzâie. Treptat, lămpile se încălziră; se auzeau şi sunete, majoritatea provenind din bruiaje. Se juca cu butoanele, continuând drumul.

— … după aceea, se auzi o voce stridentă.

— … nu, pronunţă o alta.

— … cât pot eu.

— … foarte bine.

Urmă o serie de pocnete.

„Discută între ei”, îşi zise Ragle. „Undele radio sunt în plină alarmă. Ragle Gumm ne-a eludat! Ragle Gumm ne-a scăpat printre degete!”

— … mai experimentată, chiţăi vocea.

Ragle gândi: „Data viitoare trebuie trimisă o echipă mai experimentată. Bandă de amatori.”

— … am face bine… să nu mai…

„Am face bine să renunţăm”, completă Ragle. „Sunt de părere să nu mai mergem pe urmele lui. E prea viclean. Prea şiret.”

— … zice Schulmann, continuă vocea stridentă.

„Acesta trebuie să fie comandantul Schulmann”, cugetă Ragle. „Comandantul suprem, având cartierul general la Geneva. Trasând planul strategiei strict secrete în vederea sincronizării mişcărilor militare din întreaga lume pentru ca ele să conveargă asupra acestei camionete. Flote de nave militare se îndreaptă cu toată viteza spre mine. Tunul atomic. Toate armele din dotare.”

Vocea aceea stridentă începu să-l calce prea tare pe nervi; stinse radioul. „Parc-ar fi şoareci. Şoareci care se văicăresc, mişunând încoace şi încolo…” simţi cum îl furnică pe piele.

Potrivit kilometrajului, străbătuse vreo douăzeci de mile. O distanţă considerabilă. Niciun oraş. Nicio lumină. Nici măcar circulaţie în momentul acesta. Doar drumul ce i se aşternea înainte şi fâşia despărţitoare, la stânga lui. Şi asfaltul ce sclipea la lumina farurilor, întuneric asupra câmpului nesfârşit. Deasupra, stele. Nici măcar ferme? Niciun fel de semn?

„Dumnezeule! Ce s-ar întâmpla dacă maşina păţeşte ceva pe undeva, pe aici?” îi trecu prin minte. „Unde mă aflu? De fapt, mă aflu *undeva?*”

„Poate nu mă mişc deloc. Prins între două locuri. Roţile se învârt în pietriş… se învârt perpetuu şi inutil. Doar dau iluzia mişcării. Zgomot de motor, zgomot de roţi, faruri pe asfalt. De fapt, maşina este imobilă.”

Cu toate acestea, se simţea extrem de neliniştit şi nu se putea hotărî să oprească maşina. Să coboare şi să se uite în jur. „S-o ia naiba de treabă”, gândea el. „Cel puţin aici, în cabină, sunt în siguranţă. Există ceva în jurul meu. O carcasă metalică. Un tablou de bord în faţă şi un scaun dedesubt. Cadrane, volan, pedale, butoane. Preferabile pustietăţii de afară.”

Deodată, văzu o lumină, undeva departe, la dreapta. Ceva mai încolo, farurile dezvăluiră un semn de intersecţie. Indicatorul prezenta un drum pe care se putea merge spre dreapta sau spre stânga. Încetinind, hotărî să pornească spre dreapta. Era o fâşie de asfalt îngustă şi deteriorată. Camioneta se clătina şi se hurduca; încetini. Un drum abandonat. Neîntreţinut. Roţile din faţă scăpară într-o scobitură; trecu în viteza a doua şi aproape că se opri, mai să rupă una dintre osii. Continuă să meargă cu precauţie. Drumul începu să cotească şi să urce.

În jurul lui apărură dealuri şi vegetaţie abundentă. Roţile nimeriră peste o creangă; auzi cum aceasta se frânge în bucăţi. La un moment dat, o făptură cu blană albă o zbughi înnebunită din calea maşinii. Fandă ca s-o ocolească, nimerind în noroi. Speriat, trase de volan. Îşi aduse aminte iar de coşmarul lui de acum câteva minute… că rămăsese înţepenit, cu roţile învârtindu-se în gol, scufundându-se în solul moale şi fărâmiţat.

Schimbând în viteza întâi, urcă dealul îngrozitor de abrupt. În locul asfaltului, mergea acum pe pământ bătătorit, cu urme adânci lăsate de alte vehicule. Ceva atinse acoperişul camionetei; se aplecă involuntar. La lumina farurilor se vedeau

plante ce năpădiseră peste tot, chiar unde pornea muchia unui povârniş. Apoi drumul cotea brusc la stânga; se opinti şi el în volan. Calea se îngustă; călcă frâna şi maşina trecu încet peste o groapă.

La următoarea curbă, camioneta se înscrise dincolo de marginea drumului. Ambele roţi nimeriră în iarbă, camionul se răsuci lăsându-se într-o parte, iar Ragle apăsă pe frâne, oprind motorul. Simţi cum alunecă de la volan; agăţându-se cu mâinile, reuşi să apuce mânerul uşii. Camioneta se ridică, gemu din toate încheieturile, apoi se linişti, pe jumătate răsturnată.

„Cu asta am terminat-o”, îi trecu prin minte.

După câteva momente, reuşi să deschidă portiera şi să coboare.

Lumina farurilor se strecura printre copaci şi arbuşti. Deasupra, cerul. Drumul aproape se pierdea, continuând să urce. Întorcându-se, Ragle privi spre direcţia din care venise. Foarte departe, sub el, se vedea şirul de lumini al autostrăzii. Însă niciun oraş. Nicio aşezare. Muchia dealului ascundea luminile, pur şi simplu le tăia de pe imagine.

Începu să se caţere, mai mult pe pipăite. Atunci când piciorul drept întâlnea frunze, schimba direcţia spre stânga. „Exact ca un radar”, gândi el. „Dacă nu menţii direcţia cuvenită, te duci de-a berbeleacul.”

Din frunze se auzeau diverse foşnete. Zgomotele se îndepărtau odată cu apropierea lui. „Nişte fiinţe inofensive”, cugetă el. Altfel nu ar lua-o din loc aşa de repede.

Deodată, făcu un pas în gol; se împiedică, apoi reuşi să se reechilibreze. Drumul se îndreptase. Respirând din greu, se opri. Ajunsese în vârful dealului.

La dreapta lui licărea ceva. O casă retrasă de la drum. O fermă. Locuită, se vedea limpede. De la ferestre se revărsa lumină.

Porni către ea, pe un drum negru ce urca spre gard. Pipăind, descoperi o poartă, pe care reuşi să o deschidă cu mari eforturi. Drumul, cu cele două făgaşe adânci, continua spre casă. În fine, după ce căzu de mai multe ori, se prăbuşi pe scările de piatră.

Casa. Ajunsese la ea.

Cu braţele întinse, urcă scările spre verandă. Orbecăi până ce degetele atinseră un clopot demodat.

Trase de el şi aşteptă, încercând să-şi recapete respiraţia, tremurând în frigul nopţii.

Uşa se deschise şi îl întâmpină o femeie posomorâtă, cu părul

castaniu, între două vârste. Purta pantaloni cafenii, o cămaşă în carouri roşii şi maronii şi ghete încheiate cu nasturi. *Doamna Keitelbein,* îi sugeră forul său interior. Dar nu era ea. Rămaseră privind unul la celălalt.

— Da? veni întrebarea.

În spatele ei, din salon, altcineva, un bărbat, îl cerceta cu privirea:

— Ce doriţi?

— Mi s-a stricat maşina, răspunse Ragle.

— O, vă rog să intraţi, îl pofti femeia, deschizându-i larg uşa. Sunteţi rănit? Singur?

Ieşi în verandă, să se asigure că nu mai era şi altcineva.

— Doar eu.

Mobilă de arţar, cu intarsii… un scaun mic, o masă, o bancă lungă cu o maşină de scris portabilă pe ea. Un cămin. Scânduri late şi grinzi pe tavan.

— Frumos, spuse el apropiindu-se de cămin.

În încăpere se mai afla un bărbat, cu o carte deschisă în mână.

— Puteţi să folosiţi telefonul nostru, îi spuse el. Cât a trebuit să mergeţi pe jos?

— Nu prea mult.

Bărbatul avea o figură mare, prietenoasă, netedă ca a unui adolescent. Părea cu mult mai tânăr decât femeia, care-i era probabil mamă. *„La fel ca Walter Keitelbein”,* gândi el. Izbitoare asemănare. Pentru un moment…

— Aţi avut noroc să ne găsiţi, îi spuse ea. Este singura casă locuită de pe acest deal. Toţi ceilalţi au plecat până la vară.

— Înţeleg, spuse Ragle.

— Noi stăm aici tot anul, completă tânărul.

— Eu sunt doamna Kesselman, se prezentă doamna. Iar el este fiul meu.

Ragle îi măsură pe cei doi.

— Ce s-a întâmplat? se interesă doamna Kesselman.

— Am… crezut că am mai auzit acest nume, spuse el.

Ce însemna asta? În orice caz, femeia nu era doamna Keitelbein. Şi nici tânărul nu era Walter. Aşa că asemănarea lor nu avea nicio semnificaţie.

— Ce motive aveţi să parcurgeaţi acest drum? se interesă doamna Kesselman. Când sunt toţi plecaţi, colina aceasta de pământ este un loc uitat de Dumnezeu. Ştiu prea bine că poate părea un paradox, de vreme ce noi înşine locuim aici.

— Îl căutam pe un prieten, explică Ragle.

Asta păru să-i mulţumească pe cei doi Kesselman, care făcură semne aprobatoare din cap.

— Maşina mea a ieşit din drum şi s-a dat peste cap într-una din curbele acelea abrupte, spuse Ragle.

— O, Doamne, spuse doamna Kesselman. Ce nenorocire! A derapat de pe drum? S-a dus până jos?

— Nu, răspunse el. Dar va trebui să fie trasă până în drum. Mi-ar fi teamă să mă sui din nou în ea. S-ar putea să alunece şi mai mult.

— Să nu vă suiţi în maşină, în niciun caz, îl sfătui doamna Kesselman. Au fost situaţii când s-au rostogolit dincolo de marginea pantei şi nu s-au mai oprit până jos. Nu aţi vrea să-i telefonaţi prietenului dumneavoastră şi să-i spuneţi că totul este în regulă?

— Nu-i ştiu numărul de telefon, spuse Ragle.

— Nu puteţi să-l căutaţi în carte? îi sugeră tânărul domn Kesselman.

— Nu-i ştiu numele, spuse Ragle. „Nici măcar dacă este bărbat. Şi nici măcar dacă el sau ea există” adăugă în sinea lui.

Cei doi îi zâmbiră încrezător. Presupunând, bineînţeles, că explicaţia lui nu era pe atât de criptică pe cât părea.

— Nu aţi vrea să sunaţi după un camion special de remorcare? întrebă doamna Kesselman.

Atunci interveni fiul ei.

— N-o să trimită nimeni un camion acum, în miez de noapte. Am mai discutat doar cu diverse garaje. Nimeni nu vrea să mişte.

— E adevărat, spuse doamna Kesselman. Vai, Doamne. Asta e o problemă foarte neplăcută. Ne-a fost întotdeauna teamă să nu ni se întâmple şi nouă. Dar am scăpat până acum. Desigur, după atâţia ani, cunoaştem drumul foarte bine.

— Mi-ar face plăcere să vă conduc până la locuinţa prietenului, dacă aveţi idee cam pe unde este, spuse mai tânărul Kesselman. Sau aş putea să vă duc înapoi, la autostradă, sau până în oraş.

Se uită în direcţia mamei sale, care îi făcu semn că este de acord.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse Ragle.

Dar el nu dorea să plece; se postă în apropierea căminului, încălzindu-se şi bucurându-se de tihna din încăpere. Din anumite puncte de vedere, i se părea cea mai civilizată casă în

care intrase vreodată. Litografiile de pe perete. Ordinea. Niciun bibelou inutil. Totul aranjat cu gust, cărţile, mobila, draperiile… foarte puternicul său simţ înnăscut al ordinii era pe deplin satisfăcut. Certitudinea că exista un stil unitar. „Totul îşi găseşte aici un echilibru estetic adevărat”, constată el. De aceea este atât de odihnitor.

Doamna Kesselman aştepta ca Ragle să întreprindă sau să zică ceva. Dar el stătea în continuare în faţa căminului şi atunci ea zise:

— Nu aţi dori ceva de băut?

— Ba da. Mulţumesc.

— Să văd ce găsesc. Vă rog să mă scuzaţi.

Ieşi din încăpere, unde nu mai rămase decât fiul ei.

— Destul de rece, spuse acesta.

— Da.

Tânărul îi întinse mâna, stângaci.

— Numele meu este Garret, spuse el. Lucrez în domeniul decoraţiunilor interioare.

Deci aşa se explica bunul gust ce domnea în încăpere.

— Îmi place foarte mult aici, spuse Ragle.

— Dumneavoastră în ce domeniu lucraţi? se interesă Garret Kesselman.

— Mă ocup cu ziaristica.

— O, nemaipomenit. Fără glumă. Trebuie să fie o muncă fascinantă. Când eram în şcoală, am făcut şi eu câţiva ani cursuri în domeniul jurnalisticii.

Doamna Kesselman se întoarse cu o tavă pe care se aflau trei pahare mici şi o sticlă de o formă neobişnuită.

— Whisky de Tennessee, spuse ea, aşezând tava pe măsuţa pentru servit cafeaua, acoperită cu sticlă. Din cea mai veche distilerie din ţară. Jack Daniel’s Black Label.

— Nu am auzit niciodată de el, răspunse Ragle, însă sună minunat.

— E un whisky excelent, îl asigură Garret, întinzându-i un pahar. Seamănă întrucâtva cu whisky-ul canadian.

— Eu beau bere, de obicei, spuse Ragle.

Gustă din băutura distilată după o metodă specială şi i se păru mai mult decât onorabilă.

— Minunat, spuse el.

O vreme, nimeni nu mai zise nimic.

— Nu pare momentul cel mai potrivit să bântui în căutarea cuiva, spuse doamna Kesselman când Ragle terminase primul

pahar şi şi-l turna pe-al doilea. De obicei, oamenii traversează dealul la lumina zilei.

Femeia se aşeză chiar în faţa lui. Fiul ei se cocoţă pe braţul canapelei.

— M-am certat cu soţia mea şi nu am mai putut suporta. A trebuit să o iau din loc, explică Ragle.

— Mare păcat, spuse doamna Kesselman.

— Nu am zăbovit nici măcar cât să-mi strâng nişte haine, continuă Ragle. Nu am avut nimic precis în minte, în afară de a pleca oriunde văd cu ochii. Atunci mi-am adus aminte de acest prieten şi m-am gândit că aş putea să mă adăpostesc la el o vreme, până mă pun iarăşi pe picioare. Nu l-am văzut de ani şi ani. Probabil că s-a mutat deja de aici cu mult timp în urmă. E foarte neplăcut când se duce de râpă o căsnicie. Parc-ar fi sfârşitul lumii.

— Da, se arătă de acord doamna Kesselman.

— Nu aş putea rămâne cumva aici peste noapte? întrebă Ragle.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Jenaţi, începură amândoi să răspundă în acelaşi timp. În orice caz, ideea era că nu.

— Undeva trebuie să stau, spuse Ragle.

Îşi vârî mâna în buzunarul hainei, căutându-şi portofelul. Îl scoase la iveală şi-şi numără banii.

— Am câteva sute de dolari la mine. Vă pot plăti, în funcţie de deranjul pe care îl fac.

— Vă rugăm să ne permiteţi să discutăm mai întâi între noi acest lucru, spuse doamna Kesselman.

Ridicându-se, îi făcu semn fiului ei. Cei doi dispărură în camera alăturată; uşa se închise în urma lor.

„Trebuie neapărat să rămân aici, îşi zise Ragle.” Îşi turnă un alt pahar de whisky şi se duse iarăşi lângă foc, să stea la căldură.

„Camioneta”, gândi el. „Cu radio. Probabil le aparţine *lor;* altfel nu ar fi avut radio. Băiatul de la benzinăria Standard… era unul dintre ei. O dovadă”, îşi zise Ragle. „Radioul constituie o dovadă. Nu e o nebunie din mintea mea. E purul adevăr.

Şi îl vei cunoaşte după semnele lor”, cugetă el. „Iar semnele lor sunt că discută prin radio.”

Uşa se deschise. Cei doi se reîntoarseră.

— Am stat de vorbă, spuse ea, aşezându-se pe canapeaua din dreptul lui Ragle.

Fiul rămase alături de ea, cu o figură gravă.

— E limpede pentru noi că ai nevoie de ajutor. Îţi vom permite să rămâi, văzând că te afli într-o situaţie nefericită. Dar dorim să fii cinstit cu noi, lucru pe care am simţit că nu l-ai făcut. Încă nu ne-ai mărturisit totul despre starea ta de acum.

— Aveţi dreptate, răspunse Ragle.

Cei doi avură un schimb de priviri.

— Mergeam fără rost, cu gândul de a mă sinucide, le mărturisi Ragle. Plănuiam să accelerez la viteza maximă şi apoi să ies din drum. Să sfârşesc într-un şanţ. Dar nu m-au ţinut nervii.

Kesselman-ii îl priviră înspăimântaţi.

— Vai, nu, spuse doamna Kesselman. Sări în picioare şi se apropie de el. Domnule Gumm…

— Numele meu nu este Gumm, interveni Ragle.

Dar era evident că îl recunoscuseră. Îl recunoscuseră încă de la început.

Toată lumea din universul ăsta mă cunoaşte. Nu ar trebui să mă surprindă. De fapt, nici nu mă surprinde.

— Am ştiut cine sunteţi, îi dezvălui doamna Kesselman, dar nu am vrut să vă pun într-o situaţie neplăcută, dacă dumneavoastră aţi preferat să nu vă declaraţi identitatea.

— Dacă nu vă este cu supărare, cine este domnul Gumm? se interesă Garret. Spre ruşinea mea, nu ştiu despre cine este vorba.

— Dragul meu, dumnealui este domnul Gumm, cel care se află în fruntea câştigătorilor din *Gazette.* Poate ţi-aduci aminte, săptămâna trecută am văzut un film despre dânsul la televizor. I se adresă apoi lui Ragle: O, ştiu totul despre dumneavoastră. În 1937 am intrat şi eu în concursul *Old Gold.* Am parcurs tot drumul, până în fruntea competiţiei; am răspuns corect la absolut toate problemele.

— S-a folosit de o înşelăciune totuşi, spuse fiul ei.

— Da, e adevărat. O prietenă de-a mea şi cu mine ieşeam în pauza de masă şi – cu cei cinci dolari pe care îi plăteam jumătate-jumătate – cumpăram un ziar din acelea în care se dau rezultatele la cursele de cai de la un vânzător care ni-l strecura de sub tejghea.

— Sper să nu vă supere că dormiţi la subsol, spuse Garret. De fapt, nu este un subsol; l-am transformat într-un spaţiu pentru petreceri, acum câţiva ani. Există o baie şi un pat acolo… l-am folosit pentru oaspeţii care nu mai puteau coborî dealul.

— Sper că nu mai aveţi intenţia… să vă puneţi capăt vieţii,

nu? îl întrebă doamna Kesselman. Sau nu v-a ieşit încă din minte?

— Ba da, spuse Ragle.

— Sunt atât de bucuroasă, îi spuse ea cu uşurare. Având în vedere că şi eu particip la concurs, mi s-ar părea o lovitură foarte grea. Noi toţi sperăm să continuaţi seria câştigurilor.

— Gândeşte-te, numai, zise Garret. Vom rămâne în istorie, pentru că suntem cei ce l-au împiedicat pe… se împiedică puţin în pronunţarea numelui… domnul Gumm să cedeze impulsului de a se autodistruge. Numele noastre vor rămâne legate de al său. Asta înseamnă faimă.

— Faimă, confirmă Ragle.

Se turnă un nou rând de whisky de Tennessee. Cei trei stăteau în salon, sorbind licoarea şi privindu-se în tăcere.

Capitolul 9

Se auzi clopotul de la uşă. Junie Black lăsă revista să-i cadă pe jos şi se ridică să răspundă.

— Telegramă pentru domnul William Black, spuse băiatul îmbrăcat în uniforma lui Western Union. Vă rog să semnaţi aici.

Îi întinse un creion şi un bloc de carton; semnă de primire şi, închizând uşa, o porni către soţului său.

— E pentru tine, îi comunică ea întinzându-i-o.

Bill Black despături hârtia, se întoarse în aşa fel încât ea să nu-i poată privi peste umăr şi-i citi conţinutul.

MOTOCICLETA A SCĂPAT CAMIONETA. GUMM
A TRECUT DE RESTAURANT. RĂMÂNE SĂ GHICEŞTI TU.

„Niciodată să nu trimiţi un băiat să îndeplinească munca unui bărbat”, îşi zise Bill Black. „Tu poţi ghici la fel de bine ca şi mine. Se uită la ceasul de la mână. 21:30. Era târziu. Mult prea târziu.

— Ce zice acolo? întrebă Junie.

— Nimic.

„Mă întreb dacă îl vor descoperi”, se gândea el. „Sper că da. Pentru că, dacă nu reuşesc, unii dintre noi nu vom mai fi în viaţă mâine pe vremea asta. Dumnezeu ştie câte mii de oameni morţi. Vieţile noastre depind de Ragle Gumm. De el şi de jocul la care participă.”

— E o adevărată catastrofă, spuse Junie. N-am dreptate? Îmi dau seama după expresia de pe figura ta.

— Afaceri, o asigură el. Afaceri de-ale municipalităţii.

— Ce spui? Nu mă minţi! Pun pariu că este în legătură cu Ragle.

Îi smulse pe neaşteptate telegrama din mâini şi fugi cu ea din cameră.

— Chiar aşa este! ţipă ea, reuşind să citească foaia de hârtie. Ce-ai fost în stare să faci… ai angajat pe cineva să-l omoare? Ştiu că a dispărut; am discutat cu Margo la telefon şi mi-a zis…

Bărbatul reuşi să-i ia telegrama înapoi.

— Habar n-ai tu ce înseamnă asta, îi aruncă el, străduindu-se din răsputeri să se controleze.

— Ba ştiu foarte bine ce înseamnă. De îndată ce am aflat de la Margo că Ragle a dispărut…

— Ragle nu a dispărut, spuse el, aproape la capătul răbdării. A plecat pur şi simplu.

— De unde ştii?

— Treaba mea.

— Ştii, pentru că tu eşti răspunzător de asta.

Într-un fel are dreptate, consimţi Bill Black. Sunt răspunzător, deoarece mi-am închipuit că este o glumă atunci când el şi Vic au apărut din clubul ăla.

— OK, recunosc, sunt într-adevăr răspunzător. Ochii ei îşi schimbară culoarea. Pupilele i se micşorară.

— Vai, cât te urăsc, izbucni ea, clătinând din cap. Mi-ar face plăcere să-ţi pot tăia gâtul.

— Dă-i drumul, o încurajă el. Poate nici nu ar fi o idee atât de rea.

— Mă duc la ei, spuse Junie.

— De ce?

— Vreau să le mărturisesc vinovăţia ta.

Plecă grăbită spre uşa din faţă, dar el o urmări şi o prinse.

— Dă-mi drumul, strigă ea smulgându-se din strânsoare. Vreau să le spun că Ragle şi cu mine ne-am îndrăgostit şi că dacă el va supravieţui după bestialităţile…

— Stai jos, o îndemnă el. Linişteşte-te.

Apoi îşi reaminti că Ragle nu se află în preajmă şi nu lucrează la dezlegarea pentru ziua următoare. Panica începu să crească, să pună stăpânire asupra lui.

— Îmi vine să mă ascund în dulap, îi mărturisi el. Nu, mai degrabă aş vrea să intru sub podea, sau sub pământ.

— Te încearcă un sentiment infantil de vinovăţie, îl luă ea în derâdere.

— Mi-e frică. Pur şi simplu frică, îi mărturisi Bill.

— Ţi-este ruşine.

— Nu. Frică infantilă. Frică matură.

— „Frică matură”, îl imită Junie. Aşa ceva nu există.

— Ba da, se încăpăţână el.

Garret îi oferi un prosop de baie, un altul mai mic şi un săpun.

— Va trebui să vă descurcaţi fără pijama, îi spuse el lui Ragle. Baia se află aici.

Deschise o uşă, dincolo de care pornea un coridor îngust, amintind de cele de pe vapoare, la capătul căruia se vedea o

sală de baie înghesuită, ca un dulap.

— Minunat, spuse Ragle, cuprins de starea de somnolenţă pe care ţi-o dă băutura. Îţi mulţumesc. Pe mâine.

— Sunt o mulţime de cărţi şi reviste în cameră, îi spuse Garret. În caz că nu puteţi dormi şi doriţi să citiţi. Există şi o tablă de şah şi alte jocuri. Din păcate, nu pentru o singură persoană.

Tânărul plecă. Ragle îi auzi paşii pe scara ce urca la parter. Apoi zgomotul uşii de la capătul treptelor.

Aşezându-se pe pat, Ragle îşi scoase pantofii, lăsându-i să cadă pe podea. Apoi îi ridică, ţinându-i cu câte un deget vârât în fiecare, căutând un loc în care să-i aşeze. Observă un raft ce ocupa întregul perete, pe care se găseau o lampă, un ceas cu arc şi un mic aparat radio într-o carcasă albă, din plastic.

De îndată ce văzu radioul, îşi puse pantofii, se încheie la cămaşă şi se năpusti afară din cameră.

„Aproape că au reuşit să mă păcălească. Dar până la urmă s-au demascat.” Sări câte două trepte şi deschise uşa de sus. Nu se scursese mai mult de un minut de când pe aici trecuse Garret Kesselman. Ragle se opri în vestibul, ascultând cu atenţie. De undeva se auzea vocea doamnei Kesselman.

„Tocmai ia legătura cu ei. Îi cheamă la telefon sau îi anunţă prin radio.” Concentrându-se să nu facă zgomot, străbătu vestibulul întunecos către locul de unde venea vocea. Se apropie de o uşă întredeschisă, prin care pătrundea lumină. Constată că dincolo de uşă era sufrageria.

Doamna Kesselman, îmbrăcată în halat şi cu papuci de casă în picioare, cu părul prins într-un soi de turban, hrănea un câine mic şi negru dintr-o farfurie pusă pe podea. Amândoi tresăriră surprinşi atunci când el deschise uşa. Câinele se trase înapoi şi începu să latre repede şi sacadat.

— Vai, ce m-aţi speriat! exclamă doamna Kesselman.

Ţinea în mâini o cutie cu biscuiţi speciali pentru câini.

— Aveţi nevoie de ceva?

— În camera mea există un aparat de radio.

— Da, răspunse doamna.

— Aşa comunică ei, insistă Ragle.

— Cine?

— Ei. Nu ştiu cine sunt, dar se află peste tot în jurul meu. Ei se află acum pe urmele mele.

„Şi”, gândi el mai departe, „tu şi cu fiul tău faceţi parte dintre ei. Aproape că m-aţi dus cu preşul de data asta. Ghinionul v-a

împins să uitaţi de radio. Probabil că nu aţi mai avut timp să-l ascundeţi.”

Din vestibul apăru şi Garret.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el îngrijorat.

— Dragul meu, vreau să stau de vorbă doar cu domnul Gumm. Nu te supăra!

— Eu însă doresc să fie şi el de faţă.

Se apropie de Garret, care clipi des şi se trase îndărăt, făcând gesturi neajutorate din mâini. Închise uşa.

— Nu pot şti dacă nu cumva aţi anunţat că mă aflu aici. Sper însă că nu aţi avut suficient timp.

„Nu ştiu unde m-aş mai putea duce de aici”, gândi el. „Mai ales în noaptea asta.”

— Nu înţeleg la ce faceţi aluzie! spuse doamna Kesselman.

Aplecându-se, începu iarăşi să-i pună mâncare câinelui. Acesta îl mai lătră de câteva ori pe Ragle, apoi se întoarse la farfuria lui.

— Sunteţi urmărit de un grup de oameni şi afirmaţi că şi noi facem parte dintre ei. Atunci înseamnă că intenţia dumneavoastră de a vă sinucide este o pură invenţie.

— Aşa este, recunoscu el.

— De ce vă urmăresc? întrebă Garret.

— Pentru că sunt buricul universului, răspunse Ragle. Sau cel puţin asta deduc din acţiunile lor. Procedează ca şi cum m-aş afla în această postură. Este unicul indiciu pe care îl posed. S-au chinuit teribil să construiască în jurul meu o lume aparentă, pentru ca eu să fiu paşnic. Clădiri, maşini, ba chiar un oraş întreg, care pare natural, dar de fapt este total ireal. Ceea ce nu înţeleg eu este concursul.

— Ah, spuse doamna Kesselman. Concursul dumneavoastră.

— Mi se pare evident că pentru ei are un rol esenţial, continuă Ragle. În schimb pe mine mă derutează teribil lucrul acesta. Cunoaşteţi amănunte?

— Nu ştiu mai mult decât dumneavoastră. Desigur, mereu se aude că toate concursurile astea mari ar fi aranjate… dar făcând abstracţie de zvonuri, care circulă, orice ai face…

— Adică, insistă Ragle, ştiţi cumva care este semnificaţia reală a jocului?

Se aşternu liniştea. Femeia continuă să-l hrănească pe căţel, cu spatele la Ragle. Garret se aşeză pe un scaun şi-şi puse picior peste picior, îşi rezemă capul pe mâinile împreunate la ceafă, încercând cu tot dinadinsul să pară calm.

— Aveţi idee ce fac eu de fapt în fiecare zi? îi întrebă Ragle. Când s-ar zice că stabilesc locul unde se va ivi data viitoare omuleţul verde? Bănuiala mea este că îndeplinesc o cu totul altă misiune. Un lucru ştiut de ei, dar de care eu nu am habar.

Cei doi erau în continuare tăcuţi.

— I-aţi anunţat? îi întrebă Ragle.

Garret se agita stânjenit. Doamna Kesselman păru afectată, dar continuă să-l hrănească pe micul animal.

— Pot să-mi arunc o privire prin casă? le ceru Ragle.

— Desigur, îi răspunse doamna Kesselman, ridicându-se. Uite ce este, domnule Gumm. Noi facem tot ceea ce ne stă în putinţă să vă găzduim cum se cuvine. Dar…

Făcu un gest violent şi izbucni:

— Sincer vorbind, ne-aţi indispus pe amândoi atât de tare, încât nu ştim ce să mai facem. Nu v-am văzut în viaţa noastră. Sunteţi nebun… asta să fie problema? Poate chiar sunteţi: judecând după comportament, nici nu ai putea trage altă concluzie. Aş fi preferat să nu ajungeţi aici. Aş fi preferat…

Ezită.

— Ei bine, începusem să spun că ar fi fost preferabil să vă răsturnaţi cu maşina, de pe drum. Nu mi se pare cinstit, din punctul nostru de vedere, să fim siliţi să suportăm tot acest calvar.

— Aşa este, murmură şi Garret.

„Oare am făcut o greşeală?” se întrebă Ragle.

— Vreau nişte explicaţii în legătură cu aparatul de radio, pretinse el.

— Nu-i nimic de explicat. E un radio obişnuit, cu cinci lămpi, pe care l-am cumpărat imediat după cel de-al doilea război mondial. Zace acolo de ani şi ani. Nici nu ştiu dacă mai funcţionează. Acum părea cu adevărat supărată. Mâinile îi tremurau, iar pe faţă i se citea încordarea şi oboseala chinuitoare. Toată lumea are câte un aparat de radio. Sau chiar două ori trei.

Ragle deschise pe rând uşile sufrageriei. Una dintre ele dădea spre o cămară, plină cu rafturi şi lăzi.

— Vreau să cercetez toată casa. Intraţi aici, să nu fie nevoie să-mi fac griji în legătură cu voi cât timp lipsesc.

Broasca era prevăzută cu o cheie.

— Vă rugăm, începu doamna Kesselman, privindu-l cu ochii mari, aproape incapabilă să mai articuleze un cuvânt.

— Doar câteva minute, o linişti el.

Mama şi fiul se priviră scurt. Cu un gest de resemnare, intrară amândoi tăcuţi în cămară. Ragle închise uşa şi o încuie, apoi puse cheia în buzunar.

Acum se simţea mai liniştit.

Câinele cel negru se uita ţintă la el. „Oare de ce mă urmăreşte?” se întrebă. Atunci observă că îşi terminase mâncarea şi spera să mai primească. Pachetul rămăsese pe masa lungă de sufragerie; îi mai puse biscuiţi în farfurie, iar câinele începu din nou să mănânce.

Vocea lui Garret se auzi distinct din interiorul cămării:

— … luăm lucrurile aşa cum sunt, e nebun.

— Nu sunt nebun, îi răspunse Ragle. Am urmărit cum lucrul acesta creşte gradat în jurul meu. Sau, cel puţin, am devenit treptat conştient de existenţa lui.

— Uite ce este, domnule Gumm, îi zise doamna Kesselman prin uşa cămării. Pentru noi este limpede că dumneata crezi ceea ce spui. Dar nu-ţi dai seama ce faci? Îi obligi pe toţi să fie împotriva dumitale, tocmai pentru că îţi închipui că au ceva cu dumneata.

— Cazul nostru, adăugă şi Garret.

Era mult adevăr în afirmaţia lor. Ragle le răspunse şovăind:

— Nu-mi pot permite nici cel mai mic risc.

— Şi totuşi, vei fi silit să-ţi asumi riscul cu cineva, îi spuse doamna Kesselman. Altfel nu vei putea trăi.

— Am să cercetez casa, pe urmă o să iau o hotărâre.

Vocea femeii continuă să se audă liniştită şi civilizată:

— Cel puţin telefonează familiei dumitale şi spune-le că nu ţi s-a întâmplat nimic. Îmi închipui că sunt foarte tulburaţi.

— Sau ne puteţi lăsa pe noi să-i sunăm, interveni Garret. Să nu anunţe cumva la poliţie…

Ragle ieşi din sufragerie. Mai întâi inspectă salonul. Totul părea la locul lui. De fapt, ce anume căuta? Era aceeaşi veche poveste… nu avea cum să ştie până ce nu găsea. Şi poate nici atunci nu avea să fie sigur.

Pe perete, în spatele unei mici spinete, era fixat un telefon din plastic de culoare roz, cu un fir răsucit, tot din material plastic. Iar alături, într-un raft, cartea de telefon. O luă de la locul ei.

Era un exemplar identic cu cel găsit de Sammy printre dărâmături. Pe prima pagină, netipărită, erau trecute în creion negru, creion roşu, pix şi stilou tot felul de numere şi nume. Adrese, unele date, ore, evenimente… o carte de telefon în vigoare, folosită în această casă de cei ce locuiau aici. Numere

din centralele Walnut, Sherman, Kentfield, Devonshire.

Chiar numărul trecut pe telefonul din perete era de Kentfield.

Nu avea nevoie de mai mult.

Luând cartea cu sine, se întoarse în sufragerie. Scoase cheia şi deschise uşa cămării, dând-o de perete.

Cămara era goală. În peretele din spate fusese tăiată o gaură de dimensiuni considerabile, prin lemn şi mortar, pe unde se vedea unul dintre dormitoare. În câteva minute reuşiseră să-şi croiască o cale de scăpare. Alături, pe podea, se vedeau două scule mărunte, ca nişte capete de burghiu; una era îndoită şi crestată. „Probabil nu avusese dimensiunea potrivită. Prea mică. Iar cealaltă nu fusese deloc folosită”, ghici el. Descoperiseră scula cea mai nimerită şi îşi terminaseră treaba, plecând atât de repede încât nu mai strânseseră şi celelalte accesorii ale instrumentului de tăiat.

Ridicând cele două scule şi ţinându-le în palmă, constată că nu se asemănau cu nimic din ceea ce văzuse el până atunci. În toată viaţa lui.

Se prefăceau că-i vorbesc, raţional şi calm, însă în acelaşi timp tăiau peretele.

„Nu am nici cea mai mică şansă”, îşi zise el. „Cel mai bine ar fi să renunţ.”

Făcu un tur grăbit prin toată casa. Nici urmă de ei. Vântul de seară târzie izbea uşa din spate încolo şi încoace. Pe aici plecaseră. Nu se mai aflau în casă. Simţi acum pustietatea clădirii. Doar el şi câinele. Dar nici măcar acesta nu se mai vedea; plecase probabil împreună cu stăpânii.

Ar fi putut să pornească orbeşte pe drum; poate ar fi găsit în toată casa o lanternă pe care să o ia cu el.

Chiar şi o haină groasă, pe care să o îmbrace. Cu puţin noroc, ar fi putut să parcurgă o distanţă bună înainte să sosească ajutoarele aduse de cei doi. Se putea ascunde în pădure, aşteptând dimineaţa. Sau să încerce să meargă până la autostradă… să coboare pe jos tot dealul, indiferent cât de lung era drumul.

Perspectiva îi păru sumbră. Renunţă imediat la idee, el avea nevoie de odihnă şi somn, nu de bântuit coclauri.

Sau… putea să rămână în casă şi să o exploreze cât mai amănunţit cu putinţă. Să afle cât mai multe lucruri înainte ca ei să-l înhaţe din nou.

Această ultimă soluţie îl atrase cel mai mult.

Se întoarse în salon. De această dată deschise sertarele,

dulapurile, cercetând chiar şi obiectele obişnuite, aşa cum era televizorul din colţ.

Deasupra televizorului se vedea un magnetofon, montat într-un cadru din lemn de mahon. Apăsă un buton şi puse în mişcare o rolă cu bandă, fixată deja pe mecanism. După câteva momente, ecranul televizorului se lumină. Înţelese că banda respectivă purta şi semnale video, pe lângă cele acustice. Se trase înapoi şi privi.

Pe ecran îşi făcu apariţia Ragle Gumm, mai întâi din faţă, apoi din profil. Ragle Gumm se plimba pe o stradă cu locuinţe, trecând pe lângă maşini şi spaţii acoperite cu gazon. Apoi un prim-plan al feţei.

Din difuzorul televizorului se auzi o voce:

— Acesta este Ragle Gumm.

Ragle Gumm stătea acum întins pe un şezlong, în grădina din spatele casei, purtând o cămaşă sport hawaiană şi pantaloni scurţi.

— Veţi auzi un fragment ce ilustrează modul în care vorbeşte, răsună vocea din difuzor. Ragle ascultă apoi propriul său glas: „… ajung acasă înaintea ta, atunci mă ocup eu. Dacă nu, continui tu mâine. Eşti de acord?”

„Ăştia ştiu şi ce lapte am supt”, cugetă el. „Nu le-a scăpat absolut nimic.”

Opri banda. Imaginea rămase pe stop-cadru. Apoi închise aparatul: imaginea se concentra într-un singur punct luminos, care se stinse şi el imediat.

„Nu-i de mirare că mă recunoaşte toată lumea. Au fost pregătiţi pentru asta.

Când o să încep să-mi imaginez că sunt nebun, o să-mi amintesc de această maşinărie cu bandă. De acest program de pregătire în vederea identificării subiectului, adică eu însumi.

Mă întreb în câte case se găsesc benzi şi aparate de acest gen. Şi pe ce întindere. În fiecare clădire pe lângă care am trecut vreodată. În fiecare stradă. În fiecare oraş, poate.

Pe întreg globul pământesc?”

Auzi zgomotul unui motor, venind de departe. Se trezi din letargie şi intră în acţiune.

Înţelese că nu mai avea mult timp la dispoziţie. Deschise uşa de la intrare, iar sunetul crescu în intensitate. În întunericul de la poalele dealului se aprinseră două lumini gemene, după care se stinseră iarăşi, vremelnic.

„Dar ce rost au toate astea? se întrebă el. Cine sunt ei?

Cum arată lucrurile de fapt? Trebuie să văd…”

Alergând prin casă, trecu în revistă obiect după obiect, dintr-o cameră într-alta. Mobilele, cărţile, alimentele din bucătărie, articolele personale de prin sertare, hainele atârnând prin dulapuri… ce anume îi putea transmite mesajul cel mai semnificativ?

Pe veranda din spate se opri. Ajunsese la capătul casei. O maşină de spălat, o cârpă de praf agăţată de o poliţă, un săpun marca Dash, un teanc de reviste şi ziare.

Înfigând mâna în teanc, extrase câte putu, scăpând multe pe jos, deschizându-le la întâmplare.

Data înscrisă pe un ziar îl făcu să se oprească din cercetări; rămase încremenit, cu paginile în mână.

10 mai 1997.

Cu aproape patruzeci de ani în viitor. Începu să parcurgă titlurile. O harababură fără noimă, alcătuită din nimicuri fără legătură între ele: o crimă, o emisiune de titluri valorice pentru obţinerea fondurilor necesare pentru construirea spaţiilor de parcare, decesul unui faimos om de ştiinţă, revoltă în Argentina.

Şi, aproape de marginea de jos, titlul:

DEPOZITELE DE MINEREURI DE PE VENUS
DEVIN OBIECT DE DISPUTĂ

Litigiu în cadrul sistemului internaţional al curţilor de justiţie referitor la dreptul de posesiune asupra proprietăţilor de pe Venus… citi cât de repede putea, apoi aruncă ziarul şi trecu la reviste.

Un exemplar din *Time,* purtând data de 7 aprilie 1997. Făcându-l sul, îl băgă în buzunarul pantalonului. Alte exemplare din *Time;* le răsfoi cu lăcomie, străduindu-se să devoreze toate articolele dintr-o dată, încercând să înţeleagă şi să reţină câte ceva. Modă, poduri, pictură, medicamente, hochei pe gheaţă… totul, lumea viitorului prezentată în cuvinte îngrijite. Rezumate limpezi ale fiecărui aspect al societăţii ce nu-şi începuse încă existenţa…

Care *îşi începuse* existenţa. Care exista acum.

Ţinea în mână un exemplar la zi al revistei. Era în anul 1997. Nu în 1959.

Zgomotul unui vehicul ce se oprise pe drum, în dreptul casei, îl făcu să apuce rapid restul revistelor.

Un braţ întreg… dădu apoi să deschidă uşa din spate, ce

dădea spre curte.

Voci. Prin curte se mişcau oameni; se ivi o rază de lumină. În grabă, izbi teancul de zid, iar majoritatea publicaţiilor se risipiră pe jos. Îngenunche şi le adună la un loc.

— Uite-l, pronunţă o voce, iar raza de lumină se îndreptă spre el, orbindu-l.

Se întoarse cu spatele; ridică un exemplar din *Time* şi se uită atent.

Era din data de 14 ianuarie 1996 şi pe copertă îşi recunoscu propriul portret. Reproducerea unei picturi, în culori. Şi dedesubt cuvintele:

RAGLE GUMM – OMUL ANULUI

Aşezându-se pe o treaptă, deschise revista la articolul respectiv. Fotografia lui de când era copil. Mama şi tatăl lui. Elev de şcoală generală. Întorcea paginile într-o frenezie. El aşa cum era acum, după cel de-al doilea război mondial, sau care o fi fost războiul ăla în care luptase el... uniformă militară, zâmbetul adresat aparatului de fotografiat.

Femeia care fusese prima lui nevastă.

Apoi o panoramă spectaculoasă, turlele şi minaretele ascuţite, aparent citadine, aparţinând de fapt unei instalaţii industriale.

Revista îi fu smulsă din mâini. Îşi ridică privirile şi constată, spre surprinderea lui, că oamenii care îl ridicaseră din verandă şi acum îl cărau purtau salopete cafenii, foarte familiare lui.

— Aveţi grijă la poartă, zise unul dintre ei.

Văzu ca prin vis copaci întunecaţi, bărbaţi care călcau peste straturile de flori, zdrobind plantele sub bocanci şi raze de lanternă luminând aleea pietruită ce ieşea din curte. În mijlocul drumului se aflau mai multe camioane, din acelea de intervenţie vopsite verde-oliv, de o tonă şi jumătate, cu motoarele huruind, având farurile aprinse. Şi ele familiare. Ca şi salopetele cafenii.

Camioanele municipalităţii. Oameni din echipele de intervenţie ale municipalităţii.

Atunci unul dintre oameni îi apropie de faţă un balon din plastic, pe care îl strânse între degete. Acesta se sparse şi eliberă un nor de fum.

Ţinut de patru oameni, Ragle Gumm nu avu de ales şi inspiră gazul. O lanternă lumina fumul galben ce-l învăluia; închise ochii.

— Să nu-l răniţi, murmură o voce. Aveţi grijă cum vă purtaţi

cu el.

Simţi răceala şi umezeala tablei camionului. „Ca şi cum ar fi fost pus în compartimentul unui frigider”, îi trecu prin minte. „Pentru produse de la ţară, care trebuie să fie transportate la oraş. Spre a fi livrate pe piaţă, proaspete, a doua zi.”

Capitolul 10

Lumina puternică a soarelui dimineţii umplea camera de strălucire. Îşi duse mâinile la pleoape; se simţea bolnav.

— Am să trag jaluzelele, pronunţă o voce.

Recunoscând glasul, deschise ochii. Victor Nielson stătea la fereastră, aranjând perdelele.

— M-am întors, spuse Ragle. Nu am reuşit să ajung nicăieri. N-am făcut nici măcar un pas. Îşi aduse aminte de fugă, de cum se căţărase pe deal, printre tufişuri. Am ajuns sus, continuă el. Aproape până la vârf. Apoi m-au dat de-a rostogolul, înapoi. „Cine?” se întrebă el. Spuse apoi cu voce tare: Cine m-a adus aici?

— Un taximetrist solid, care cred că avea pe puţin vreo sută cincizeci de kilograme, îi răspunse Vic. A intrat cu tine pe uşă şi te-a aşezat drept pe canapea. După un moment, adăugă: Ne costă, sau te costă, dacă vrei să plăteşti nota, unsprezece dolari.

— Unde m-au găsit?

— Într-un restaurant.

— Ce restaurant?

— N-am auzit niciodată de el. Puţin în afara oraşului. În partea de nord. În zona industrială, lângă şinele de cale ferată şi depozitele de mărfuri.

— Încearcă să-ţi aduci aminte numele restaurantului, îl rugă Ragle.

I se părea important pentru el. De fapt, habar nu avea de ce.

— Pot să o întreb pe Margo, spuse Vic. Nu se culcase, amândoi eram treji. Aşteaptă-mă un minut.

Ieşi din cameră. După câteva momente, Margo apăru lângă patul lui Ragle.

— Restaurantul se numeşte *Frank’s Bar-B-Q,* spuse ea.

— Mulţumesc.

— Cum te simţi? se interesă ea.

— Mai bine.

— Să-ţi pregătesc ceva uşor să mănânci?

— Nu, mulţumesc.

— Erai făcut pulbere. Dar nu cu bere. Aveai buzunarele pline de cartofi prăjiţi, îl informă Vic.

— Altceva? întrebă Ragle.

Mai trebuia să fie ceva, îşi aducea vag aminte că pusese în ele ceva preţios, un lucru absolut vital, pe care dorea să-l păstreze şi să-l aducă cu sine.

— Numai un şerveţel de hârtie de la *Frank's Bar-B-Q,* spuse Margo.

— Şi o groază de mărunţiş. Bănuţi de un sfert de dolar şi de zece cenţi.

— Poate că ai vorbit la telefon, îi sugeră Vic.

— Am vorbit, spuse el. Cred. Se întâmplase ceva cu un telefon. O carte de telefon. Mi-aduc aminte de un nume, continuă el. Jack Daniels.

— Aşa îl chema pe şoferul de taxi, îi explică Vic.

— De unde ştii? se interesă Margo.

— Ragle îi tot zicea aşa şoferului.

— Dar camioanele de intervenţie ale municipalităţii? întrebă Ragle.

— Despre ele nu ai zis nimic, îi comunică Margo. Dar este uşor de bănuit de ce te urmăreşte acest gând.

— De ce?

Margo ridică iarăşi jaluzelele.

— Se află aici de la răsăritul soarelui, încă înainte de ora 7:00. Vacarmul ţi-a influenţat probabil subconştientul.

Ragle se ridică în capul oaselor şi privi pe fereastră. Două camioane de culoarea verde-oliv fuseseră parcate lângă bordura de pe cealaltă parte a străzii. O echipă de muncitori ai municipalităţii, îmbrăcaţi în salopetele lor cafenii începuseră să sape strada; vuietul ciocanelor mecanice îl irită brusc şi realiză că de fapt auzea acest zgomot de multă vreme.

— S-ar zice că au de gând să rămână un timp prin preajmă, spuse Vic. Probabil s-a spart vreo ţeavă.

— Sunt nervoasă ori de câte ori se apucă să sape străzile, spuse Margo. Întotdeauna mi-este teamă că vor pleca fără să acopere găurile. Fără să-şi termine munca.

— Ştiu ei foarte bine ce treabă au, o asigură Vic. Apoi le făcu semn de rămas bun şi plecă la muncă.

Mai târziu, după ce coborâse din pat pe picioare nesigure, se spălase, se bărbierise şi se îmbrăcase, Ragle Gumm intră în bucătărie şi îşi pregăti un pahar cu suc de roşii şi un ou moale cu pâine fără unt.

Aşezat la masă, sorbi din cafeaua ce i-o lăsase Margo pe aragaz. Nu prea îi ardea de mâncare. Zgomotul ritmic al

ciocanelor, ra-ta-ta-ta-ta-ta, îl urmărea de la distanţă. „Oare cât va dura porcăria asta?”, se întrebă el.

Aprinse o ţigară, apoi luă ziarul de dimineaţă. Vic sau Margo îl aduseseră lăsându-l pe un scaun lângă masă, unde erau siguri că avea să-l găsească.

Chiar şi simpla atingere a hârtiei îi provocă dezgust. Aproape că nu putea suporta să-l ţină în mână.

Trecu peste primele pagini şi le împături, apoi se uită la cea consacrată concursului. Acolo apăreau, ca de obicei, numele câştigătorilor. Şi numele lui, într-o casetă specială. În toată splendoarea lui.

— Cum arată astăzi concursul? se interesă Margo, din cealaltă cameră.

Îmbrăcată în pantaloni ca de toreador şi o cămaşă albă de-a lui Vic, se pornise să lustruiască televizorul.

— La fel ca de obicei, răspunse el.

Vederea numelui propriu pe pagina de ziar îi provocă o senzaţie de nelinişte şi disconfort, iar senzaţia de greaţă cu care se sculase în acea dimineaţă îi reveni.

— E foarte ciudat, îi mărturisi el surorii lui. Să-ţi vezi numele tipărit. Chestia asta poate, brusc, să te calce pe nervi. Ca un adevărat şoc.

— Eu nu mi-am văzut niciodată numele tipărit. Cu excepţia câtorva dintre articolele despre tine.

„Da”, gândi el. „Articole despre mine.”

— Sunt o persoană foarte importantă, spuse el, punând ziarul jos.

— O, chiar aşa, îi confirmă Margo.

— Am sentimentul că influenţez rasa umană prin ceea ce fac.

Ea se îndreptă din şale şi se opri din treabă.

— Afirmaţia ta mi se pare curioasă. Nu prea înţeleg cum de…

Nu-şi duse gândul până la capăt.

— De fapt, un concurs e un concurs şi nimic mai mult.

Mergând la el în cameră, începu să-şi pregătească graficele, diagramele, tabelele şi dispozitivele. Cam o oră mai târziu, era profund adâncit în rezolvarea problemei din ziua respectivă.

Pe la prânz, Margo bătu la uşă.

— Ragle, poţi să faci o mică pauză? Dacă nu ai timp, nu face nimic.

El deschise, bucuros de întrerupere.

— Junie Black vrea să-ţi vorbească, îi explică Margo. Jură că nu-ţi răpeşte decât un minut. Eu i-am zis că nu ai terminat.

Făcu un gest, iar Junie Black apăru din direcţia salonului.

— Te-ai îmbrăcat de gală, remarcă Margo, după ce o măsurase cu privirea.

— Mă duc în centru, la cumpărături.

Purta o rochie împletită din lână roşie, ciorapi şi pantofi cu toc, iar pe umeri îşi aruncase o haină scurtă; avea părul coafat şi se fardase destul de puternic. Ochii ei păreau întunecaţi, iar genele erau foarte lungi, ca la teatru.

— Închide uşa, îi spuse ea lui Ragle, după ce intră în încăpere. Vreau să-ţi vorbesc.

Ragle închise uşa.

— Ascultă, începu Junie. Te simţi bine?

— Da.

— Ştiu ce ţi s-a întâmplat. Îşi puse mâinile pe umerii lui, apoi se retrase, cuprinsă de un fior de frică. Lua-l-ar naiba! I-am spus că-l părăsesc dacă-ţi face vreun rău.

— Lui Bill?

— El e vinovat. A pus să fii urmărit şi spionat; a angajat un detectiv particular. Se plimba încolo şi încoace prin cameră, încordată, încercând vădit să se stăpânească. Te-au bătut, nu-i aşa?

— Nu. Nu cred că m-au bătut.

Junie cântări cuvintele lui.

— Poate că nu au vrut decât să te sperie.

— Părerea mea este că astea nu au nimic de-a face cu soţul tău, îi răspunse Ragle cu o ezitare. Sau cu tine.

— Eu ştiu sigur că au, spuse Junie clătinând din cap. Am văzut telegrama pe care a primit-o. Cât ai fost tu plecat a primit telegrama, n-a vrut să văd şi eu, dar am reuşit să i-o smulg. Mi-aduc aminte cu exactitate ce scria. Era în legătură cu tine. Un fel de raport despre tine.

— Şi ce spunea?

Se concentra, apelând la toate capacităţile ei mentale, apoi pronunţă cu înfrigurare:

— Spunea aşa: „Văzut camionul lipsă. Gumm a trecut de grătar. Urmează mutarea ta.”

— Eşti sigură? întrebă el, bănuind că bătea câmpii.

— Da, îl asigură ea. Am învăţat-o pe dinafară înainte să mi-o smulgă.

„Camioanele municipalităţii”, gândi el. Afară, în stradă, camioanele de culoare verde-oliv nu plecaseră încă. Oamenii lucrau la pavaj; reuşiseră deja să sape o bucată considerabilă.

— Bill nu are nicio legătură cu serviciile de întreţinere, corect? se interesă el. Nu este el cel care repartizează camioanele de serviciu, greşesc?

— Eu nu ştiu ce anume face acolo la uzina de apă, răspunse Junie. Şi nici nu mă interesează. Mă înţelegi? Nu-mi pasă. Am terminat-o cu el.

Pe neaşteptate, alergă şi-l îmbrăţişă; strângându-l cu putere, îi strigă în ureche:

— Ragle, m-am decis. Răzbunarea asta criminală pe care a pus-o el la cale a fost ultima picătură. Relaţia mea cu Bill s-a încheiat, îşi smulse mănuşa de pe mâna stângă şi-i flutură degetele prin faţa ochilor. Vezi?

— Nu, recunoscu el.

— Verigheta mea. Nu o mai port. Îşi trase mănuşa la loc. Am venit la tine să-ţi comunic acest lucru. Îţi mai aduci aminte când stăteam amândoi pe iarbă, iar tu îmi citeai poezii şi mi-ai zis că mă iubeşti?

— Da.

— Nu-mi pasă ce zice Margo sau alţii. Astăzi, la ora 14:30, am o întâlnire cu un avocat. Vreau să discut cu el despărţirea de Bill. După care noi doi vom fi împreună până la capătul zilelor noastre şi nimeni nu se va putea amesteca. Iar dacă va mai încerca să ne pună piedici prin metodele lui dure şi criminale, chem poliţia.

Luându-şi poşeta, deschise uşa spre culoar.

— Pleci? o întrebă el, realizând că nu-i de glumă.

— Trebuie să ajung în centru, spuse ea.

Aruncă o privire pe culoar, apoi îi trimise o bezea înfocată.

— Încerc să-ţi telefonez mai târziu, îi şopti ea. Să-ţi spun ce-am aflat de la avocat.

Uşa se închise în spatele ei şi Ragle îi auzi paşii grăbiţi pe culoar. Apoi motorul unei maşini în stradă, semn că Junie plecase.

— Ce-a mai fost şi asta? se interesă Margo din bucătărie, unde se afla în acel moment.

— E supărată, îi răspunse el evaziv. S-a certat cu Bill.

— Dacă eşti cu adevărat important pentru întreaga rasă umană, nu ar trebui să te mulţumeşti cu atât de puţin.

— I-aţi spus voi lui Bill Black despre plecarea mea?

— Nu. În schimb i-am spus ei. A venit aici după ce ai dispărut. Am anunţat-o că sunt foarte îngrijorată din cauza ta şi, prin urmare, mă interesează prea puţin ce avea ea de zis. În orice

caz, cred că nu era decât o stratagemă de-a ei ca să te vadă; nu-i ardea să discute cu mine.

Ştergându-şi mâinile pe un şervet de hârtie, continuă:

— Acum arăta minunat. Are un fizic foarte atrăgător. Dar e prea copilăroasă. De multe ori se poartă exact ca fetiţele cu care se joacă Sammy.

Ragle practic nici nu putea să o urmărească. Îl durea capul şi se simţea mult mai bolnav şi răvăşit decât înainte. Ecouri ale nopţii…

Membrii echipei de intervenţie a municipalităţii se sprijineau în lopeţi şi fumau degajaţi, lăsând impresia că preferă să rămână în preajma casei.

„Oare stau pe aici să mă pândească pe mine?” se întrebă Ragle.

Simţi o aversiune puternică şi instinctivă faţă de ei, aversiune ce amintea frica, în multe privinţe. Şi nu avea habar de ce. Încerca din răsputeri să-şi aducă aminte ceea ce i se întâmplase. Camioanele de culoare verde-oliv… fuga şi târâtul. Încercase parcă să se ascundă, la un moment dat. Şi descoperise un lucru valoros, dar îl pierduse sau îi fusese luat cu forţa…

Capitolul 11

Dimineaţa următoare, Junie Black îl căută la telefon.

— Lucrai? se interesă ea.

— Eu lucrez întotdeauna, îi răspunse Ragle.

— Ei bine, am discutat cu domnul Hempkin, avocatul meu.

După tonul ei se vedea că are de gând să intre în detalii.

— O afacere extrem de neplăcută, oftă ea.

— Să mă ţii şi pe mine la curent cu mersul lucrurilor, îi zise el, nerăbdător să se întoarcă la rezolvarea problemei.

Dar, aşa cum i se întâmpla de obicei, se lăsă prins în capcană. Implicat în problemele ei complicate şi histrionice.

— Şi ce a zis?

În definitiv şi la urma urmei, trebuia să o ia în serios; odată ce începea procesul, putea fi chemat în faţa curţii în calitate de complice al soţiei adultere.

— Vai, Ragle. Vreau neapărat să te văd. Trebuie să te simt lângă mine. Foarte aproape de mine. Chestia asta va fi teribil de plicticoasă.

— Spune-mi ce ai aflat.

— Mi-a zis că totul depinde de sentimentele lui Bill. Mare porcărie. Când pot să te văd? Mi-e teamă să trec pe la voi. Margo mi-a aruncat o privire oribilă. Îşi închipuie că îţi dau târcoale pentru că eşti plin de bani, sau de ce naiba? Ori este victima propriei sale minţi bolnave?

— Spune-mi ce ţi-a zis avocatul.

— Nu-mi face nicio plăcere să stau de vorbă cu tine la telefon. De ce nu treci puţin pe aici? Sau te gândeşti că Margo ar intra la idei? Ştii ceva, Ragle, mă simt mult mai bine acum, după ce am luat o hotărâre. Cu tine pot să fiu eu însămi, nu mai trebuie să mă las chinuită de îndoieli nejustificate. Ragle, cred că este cel mai important moment din viaţa mea. Cu adevărat solemn. Mă simt ca într-o catedrală. În dimineaţa asta, când m-am trezit, am avut senzaţia că mă aflu într-un templu, am simţit în jurul meu domnind spiritul sacru. M-am întrebat ce spirit o fi acela şi… am realizat că îţi aparţine.

Rămase tăcută, apoi, aşteptând să contribuie şi el cu ceva.

— Cum a rămas cu Apărarea Civilă? întrebă el.

— Ce-i cu ea? Consider că este o idee bună.

— Vii şi tu la cursuri?

— Nu. Ce vrei să spui?

— Am crezut că a fost planul tău.

— Ragle, îi răspunse ea exasperată, ştii, câteodată eşti aşa de misterios, încât nici eu nu te pot urmări ca lumea.

Constată, în momentul respectiv, că făcuse o greşeală. Nu-i rămânea decât să renunţe la orele de Apărare Civilă. Nu avea rost să încerce să-i explice lui Junie ce intenţionase şi ce-şi închipuise atunci când îl abordase doamna Keitelbein.

— Uite ce este, Junie, eu vreau foarte mult să ne vedem. Poate chiar mai mult decât îţi doreşti tu acest lucru. Dar trebuie neapărat să găsesc afurisitele alea de răspunsuri.

— Ştiu, ştiu, spuse ea cu resemnare. Sunt responsabilităţile tale. Ce părere ai să ne vedem diseară, după ce-ţi expediezi scrisoarea?

— Am să încerc să-ţi telefonez, o asigură el.

Dar soţul ei urma să fie acasă, aşa că nu putea să iasă nimic.

— Poate după-amiaza aceasta, mai târziu. Sper ca astăzi să pot găsi răspunsurile mai devreme.

În ziua respectivă, avusese norocul să înainteze foarte repede.

— Nu, îi răspunse ea. Nu am să fiu acasă în această după-amiază. Iau prânzul cu o veche prietenă. Îmi pare rău, Ragle. Am atât de multe lucruri pe care vreau să ţi le împărtăşesc. Mă gândesc că avem întreaga viaţă înaintea noastră.

Continuă să-i turuie în acest stil; el o ascultă. Într-un târziu îşi luă rămas bun, iar el puse descurajat receptorul în furcă.

Cât de greu îi venea să comunice cu ea!

Tocmai se pregătea să se întoarcă la el în cameră, când telefonul sună iarăşi.

— Vrei să răspund eu? strigă Margo din camera cealaltă.

— Nu, probabil este pentru mine.

Ridică receptorul, aşteptându-se să o audă pe Junie. În locul ei, vocea unei necunoscute mai în vârstă pronunţă nesigur:

— Aş putea vorbi cu… domnul Gumm?

— La telefon, spuse el.

Dezamăgirea îl făcea posac.

— Vai, domnule Gumm. Mă întreb dacă vă aduceţi aminte de orele de Apărare Civilă. La telefon doamna Keitelbein.

— Sigur că da, minţi el. Bună ziua, doamnă Keitelbein. Făcând pe durul, spuse: stimată doamnă, cu regret trebuie să vă…

— E chiar în această după-amiază, îl întrerupse ea. Astăzi e marţi. La ora 14:00.

— Nu pot veni, spuse el. Sunt ocupat până peste cap cu munca mea la concurs. Poate altă dată.

— Vai de mine! Dar, domnule Gumm, m-am grăbit să le vorbesc tuturor despre dumneavoastră. De-abia aşteaptă să vă audă vorbind despre cel de-al doilea război mondial. Am comunicat fiecăruia în parte la telefon şi s-au arătat mai mult decât entuziasmaţi.

— Îmi pare rău.

— E o adevărată nenorocire, spuse ea, sincer copleşită. Sper că veţi reuşi totuşi să ajungeţi. Chiar dacă nu veţi susţine cursul, poate veţi răspunde la întrebări, ştiu că le-ar face o plăcere deosebită. Nu credeţi că v-aţi putea face puţin timp pentru asta? Dacă este nevoie, Walter trece pe la dumneavoastră, să vă ia cu maşina, iar după aceea vă duce înapoi. Cursul nu durează decât cel mult o oră, aşa că în total nu veţi pierde decât o oră şi un sfert, în cel mai rău caz.

— Nu-i nevoie să vină după mine cu maşina. Nu sunt decât câţiva paşi între casele noastre.

— Da, aveţi dreptate, răspunse ea. Locuim doar pe aceeaşi stradă. Atunci sunt convinsă că ne veţi onora. Vă rog, domnule Gumm… consideraţi-o rugăminte personală din partea mea.

— OK, spuse el.

Nu era foarte grav. Nu pierdea decât o oră.

— Vă mulţumesc foarte mult.

Uşurarea şi recunoştinţa îi erau uşor de ghicit în voce.

— Sunt deosebit de încântată.

După ce puse receptorul la locul lui, începu imediat să lucreze la răspunsurile concursului. Nu mai avea la dispoziţie decât câteva ore până ce trebuia să le expedieze, iar sentimentul punctualităţii îl domina, aşa ca întotdeauna.

La ora 14:00 urca scara nevăruită şi abruptă ce ducea la veranda familiei Keitelbein. Odată ajuns, sună clopoţelul.

Deschizându-i uşa, doamna Keitelbein îi ură bun venit.

Dincolo de ea, distinse un grup confuz de doamne în rochii înflorate şi câţiva bărbaţi greu de descris; privirile se aţintiră asupra lui: Ragle înţelese că toată lumea îl aşteptase. Ora putea acum să înceapă. Chiar şi aici, îi trecu prin minte. Cât de important sunt! Dar satisfacţia lui era practic nulă. Unica persoană ce însemna ceva pentru el lipsea.

Doamna Keitelbein îl conduse la catedră, biroul vechi şi solid

din lemn pe care el şi cu Walter îl târâseră din beci. Îi pusese un scaun, să poată sta cu faţa la clasă.

— Poftiţi, îl îndemnă ea, luaţi loc aici.

Doamna Keitelbein se îmbrăcase în mod special pentru acest eveniment; fusta lungă din mătase, semănând cu o mantie şi bluza bogată, cu dantele, îl duseră cu gândul la sărbătoarea de absolvire sau la recitalurile muzicale organizate în liceu.

— Foarte bine, răspunse el.

— Înainte de a începe întrebările, cred că o să prezint câteva aspecte ale apărării civile, ca să intrăm în subiect. Îl bătu pe braţ: este pentru prima oară când la întrunirile noastre ia parte o persoană celebră.

Zâmbind, se aşeză la catedră şi ciocăni de mai multe ori în lemn, în semn că doreşte să se facă linişte.

Asupra masei informe de doamne şi domni se lăsă tăcerea. Murmurul se potoli. Se aşezaseră în primele rânduri de scaune pliante aranjate acolo de Walter. Acesta se postase în spatele încăperii, lângă uşă. Purta pulover şi pantaloni, iar la gât îşi pusese cravată; îl salutase printr-un gest formal.

„Ar fi trebuit să-mi pun o haină”, hotărî Ragle. El plecase de acasă doar în cămaşă, iar acum nu se simţea tocmai la largul lui.

— În timpul ultimei noastre întâlniri, spuse doamna Keitelbein, sprijinindu-se cu braţele încrucişate de birou, cineva a ridicat problema că nu vom putea intercepta toate rachetele străine, în cazul unui atac masiv şi neaşteptat asupra Americii. Afirmaţia este adevărată. Ştim că este imposibil să doborâm toate rachetele. Un procentaj anume dintre ele vor reuşi să pătrundă. Acesta este crudul adevăr, pe care trebuie să-l privim în faţă şi să-l abordăm ca atare.

Bărbaţii şi femeile – care aveau reacţii de personaj colectiv – se posomorâră.

— Dacă ar fi să izbucnească războiul, spuse doamna Keitelbein, ne-am vedea confruntaţi, în cel mai bun caz, doar cu distrugeri teribile. Morţi şi muribunzi cu zecile de milioane. Oraşe în ruine, reziduuri radioactive, recolte contaminate, genele generaţiilor viitoare iremediabil distruse. În cel mai fericit caz, am asista la un dezastru la o scară ce nu s-a mai pomenit pe acest pământ. Fondurile alocate de guvernul nostru pentru apărare, care ni se par o asemenea povară şi risipă, nu înseamnă decât o picătură dintr-un ocean în comparaţie cu această catastrofă.

„E adevărat ce spune ea”, se gândi Ragle. Ascultând-o, începu

să-şi imagineze moartea şi suferinţele… buruieni tentaculare crescând printre ruinele oraşelor, structuri metalice ruginite şi oase semănate pe un câmp acoperit de cenuşă, estompând orice contur. Nicio urmă de viaţă, niciun sunet…

Şi atunci fu cuprins, pe neaşteptate, de o acută senzaţie de primejdie. Se simţi copleşit de iminenţa şi realitatea pericolului. În acea clipă ţipă răguşit şi se ridică pe jumătate din scaun. Doamna Keitelbein îşi întrerupse expunerea. Toate privirile se întoarseră spre el.

„Îmi irosesc vremea”, se gândi el. „Concursuri din ziare. Cum m-am putut îndepărta atât de mult de realitate?”

— Nu vă simţiţi bine? se interesă doamna Keitelbein.

— Sunt… bine, îngăimă el.

O persoană din clasă ridică mâna.

— Da, doamna F., spuse doamna Keitelbein.

— Dacă sovieticii şi-ar lansa rachetele într-un unic grup masiv, nu cumva rachetele noastre antirachetă ar fi în măsură, folosindu-se de focoasele lor termonucleare, să anihileze un procentaj superior decât dacă inamicul ar trimite mai multe valuri succesive de dimensiuni mici? Din ceea ce ne-aţi spus săptămâna trecută…

— Iată o remarcă pertinentă, spuse doamna Keitelbein. De fapt, este posibil să ne irosim tot stocul de rachete antirachetă în primele câteva ore ale războiului, după care să descoperim că inamicul nu plănuieşte să câştige ca urmare a unui unic atac decisiv, asemănător atacului japonez de la Pearl Harbour, ci mai degrabă pe baza „paşilor mărunţi”, executând o serie de atacuri cu arma cu hidrogen, de-a lungul a mai multi ani, dacă este necesar.

Se ridică iarăşi o mână.

— Da, domnişoara P., spuse doamna Keitelbein.

Din masa uniformă se detaşă o umbră estompată:

— Dar sovieticii îşi pot oare permite un atac prelungit pe o asemenea perioadă? Nu-i aşa că, în timpul celui de-al doilea război mondial, naziştii au descoperit că economia lor nu putea suporta pierderile zilnice de bombardiere grele suferite în cursul atacurilor intense şi neîncetate asupra Londrei?

Doamna Keitelbein se întoarse spre Ragle.

— Probabil domnul Gumm ne-ar putea răspunde la această întrebare.

Ragle nu înţelese în primă instanţă că femeia i se adresa lui. Văzu doar, pe neaşteptate, că făcea semn din cap spre el.

— Cum? exclamă el.

— Vorbiţi-ne despre efectul pe care l-au avut pierderile de bombardiere grele asupra naziştilor, explică ea. Din cauza raidurilor asupra Angliei.

— Eu am fost în Pacific. Îmi pare rău. Nu ştiu nimic despre teatrul de război european.

Nu reuşea să-şi aducă aminte nimic despre războiul din Europa; în mintea lui nu mai rămăsese loc decât pentru sentimentul ameninţării imediate. Alungase orice alt gând, orice altă idee. „De ce stau eu aici?” se întrebă el. „Ar trebui să fiu… unde?”

Plimbându-se pe o pajişte de la ţară, împreună cu Junie Black… Întinzând o pătură pe tăpşanul cald şi plăcut, în miresme de fân, sub soarele blând al după-amiezii. „Nu, nu acolo. Deci s-a destrămat şi asta? Formă exterioară goală în loc de substanţă; soarele de fapt nu străluceşte, ziua de fapt nu este caldă, ci rece, cenuşie şi ploioasă; plouă, iar cenuşa aceea afurisită mânjeşte totul, se strecoară pretutindeni. Nu există iarbă, ci doar nişte cioturi carbonizate şi frânte. Heleştee cu apă contaminată…”

În mintea lui fugea acum după Junie, pe un deal gol şi pustiu. Ea se micşoră şi dispăru. „Scheletul vieţii cocoţat pe suportul alb şi fragil al unei sperietori de ciori, în formă de cruce. Rânjind. Cu orbite goale în locul ochilor. Prin care poţi vedea toată lumea”, gândi el. „Eu sunt înăuntru şi mă uit afară. Iscodind printr-o crăpătură şi văzând… golul. Privind în ochii lui.”

— Din câte ştiu eu, spuse doamna Keitelbein, răspunzându-i domnişoarei P., pierderile de piloţi experimentaţi au avut efecte cu mult mai serioase asupra Germaniei decât acelea de aparate de zbor. Erau în stare să construiască avioane pentru a le înlocui pe cele doborâte, în schimb pregătirea unui pilot dura luni de zile. Acest fapt ilustrează una dintre schimbările ce ne aşteaptă în războiul următor, cea dintâi conflagraţie din zodia hidrogenului; rachetele nu vor avea la bord oameni, deci ele nu vor duce niciodată lipsă de piloţi experimentaţi. Lansările de rachete nu vor înceta din cauză că nu există personal pregătit să le piloteze. Câtă vreme vor exista uzine, rachetele vor sosi neîncetat.

Pe birou, înaintea ei, se afla o foaie de hârtie mimeo-grafiată. Ragle înţelese că citise de pe hârtia respectivă. Un program special pregătit de guvern.

„Chiar guvernul este cel ce-şi prezintă opiniile”, cugetă el. „Şi nu o simplă femeie între două vârste, care vrea să facă un lucru util. Acestea sunt adevăruri şi nu simple opinii ale unei singure persoane.

Aceasta este realitatea.”

„Şi din ea fac şi eu parte”, gândi el.

— Avem şi nişte machete pe care dorim să vi le prezentăm, spuse doamna Keitelbein. Fiul meu, Walter, le-a construit… reprezintă diferite instalaţii vitale.

Îi făcu semn fiului ei, care se ridică în picioare şi se apropie de ea.

— Dacă acestei ţări îi este dat să supravieţuiască viitorului război, spuse Walter cu vocea lui tânără, de tenor, trebuie să înveţe să treacă la un nou mod de producţie. Uzina, aşa cum o cunoaştem noi, va fi ştearsă de pe faţa pământului. În schimb va lua fiinţă o reţea industrială subterană.

Dispăru o clipă, timp în care se duse într-una dintre încăperile laterale. Toată lumea aştepta cu nerăbdare. Se întoarse cu o machetă de mari dimensiuni, pe care o aşeză la vedere, pe biroul mamei sale.

— Ceea ce vedeţi reprezintă un sistem de uzine, explică el. Urmează să fie construit cam la o milă sub pământ, unde nu este expus atacurilor.

Toată lumea se ridică în picioare, să observe mai bine. Ragle îşi întoarse capul şi văzu o suprafaţă dreptunghiulară, acoperită de turnuri şi spirale – replici ale unor construcţii – minarete ale unei întreprinderi industriale. Cât de familiară i se părea scena! Iar cei doi, doamna Keitelbein şi Walter, se aplecau asupra machetei… totul se mai petrecuse cândva, era sigur de asta.

Se apropie mai mult de ei.

Pagina unei reviste. Fotografia, dar nu a unei machete, ci a originalului. Original a cărei machetă se afla acum pe birou.

„Există oare o asemenea uzină?”

Văzând cât de atent privea, doamna Keitelbein comentă:

— Este o replică extrem de convingătoare, nu, domnule Gumm?

— Da, confirmă el.

— Ai mai văzut ceva asemănător?

— Da, răspunse el.

— Unde?

Aproape că ştia. Aproape că avea un răspuns la întrebarea ei.

— Ce credeţi că ar putea produce o uzină ca asta? se interesă

domnişoara P.

— Dumneavoastră ce părere aveţi, domnule Gumm? preferă să întrebe la rândul ei doamna Keitelbem.

— Probabil… lingouri de aluminiu.

Nu credea să se fi înşelat.

— Ar putea fabrica orice fel de produs secundar mineral, metalic, din plastic sau din fibre, completă el.

— Sunt mândru de macheta asta, afirmă Walter.

— Ai şi de ce, spuse doamna F.

Lui Ragle îi trecu prin minte: „cunosc fiecare centimetru din ea. Fiecare clădire şi hală. Fiecare birou. Am fost înăuntru”, îşi zise el. „De multe ori.”

După ce ora se termină, luă un autobuz şi coborî în centru, în principalul cartier comercial.

Se plimbă o vreme. Apoi, pe cealaltă parte a drumului, văzu un vast spaţiu de parcare şi o clădire a firmei *Lucky Penny Supermarket.* Ce magazin imens, cugetă el. Aici găseşti orice de vânzare, cu excepţia vapoarelor. Traversă strada şi se sui pe gardul scund de beton din jurul parcării. Ţinând braţele îndepărtate, pentru a-şi menţine echilibrul, îl urmă până în partea din spate a clădirii, unde se găsea platforma înaltă de descărcare, acoperită cu plăci de oţel.

Patru camioane imense pentru transportul la mare distanţă, între state, erau trase acolo. Bărbaţi purtând şorţuri din pânză groasă descărcau pe paleţi cutiile din carton pline de conserve, borcane de maioneză, lăzi cu fructe şi legume proaspete, saci de făină şi de zahăr. O rampă alcătuită din role ce se roteau liber permitea pachetelor mai mici, cum erau cutiile cu bere, să fie descărcate direct din camion în depozitul de mărfuri.

„Trebuie să fie simpatic”, se gândi el. „Să arunci cutiile pe rampa aceea şi să le urmăreşti cum pornesc ca din tun în jos, dispărând prin uşa deschisă. Undeva, exista fără îndoială cineva care le prelua şi le stivuia. Un proces invizibil la capătul opus… nevăzut, primitorul îşi îndeplinea munca lui.”

Îşi aprinse o ţigară şi se apropie de locul respectiv.

Roţile camioanelor aveau diametrul aproape egal cu propria lui înălţime. Probabil că ai un sentiment minunat de forţă când eşti la volanul unui asemenea monstru. Studie plăcile de înmatriculare montate pe uşa din spate a celui dintâi camion. Zece tăbliţe din zece state. Din Rocky Mountains şi până în Utah Salt Fiat şi în Deşertul Nevada… zăpada din munţi, aerul fierbinte al câmpiilor. Muşte moarte, strivite de parbriz. O mie

de baruri. Moteluri, staţii de benzină, firme fluorescente. Munţii mereu prezenţi, la linia orizontului. Monotonia uscată a drumului.

În schimb, aveai satisfacţia de a te afla în mişcare. Sentimentul că ajungi undeva. Deplasarea fizică dintr-un loc într-altul. În fiecare noapte un alt oraş.

Aventură. O poveste de dragoste într-o cafenea de la marginea drumului cu o chelneriţă singuratică, o femeie frumoasă şi dornică să vadă un oraş mare şi să se distreze. O doamnă cu ochii albaştri, cu dinţi frumoşi, cu păr mătăsos şi cu vitalitatea omului sănătos, crescut la ţară.

„Am şi eu propria mea chelneriţă. Junie Black. Propria mea aventură, în zona mai tenebroasă a relaţiei de dragoste cu o femeie măritată, într-un mediu aglomerat, cu case înghesuite, unde maşina stă parcată sub fereastra bucătăriei şi hainele se usucă în curte; prinsă în ghearele unei mulţimi de treburi mărunte, meschine până ce nu mai rămâne nimic altceva decât preocuparea de a le îndeplini la termen.

Şi oare nu este asta suficient pentru mine? Nu sunt mulţumit?

Poate de aceea mă copleşesc temerile. Mi-este frică să nu apară Bill Black cu un pistol în mână şi să mă împuşte, pentru că mă ţin de ghiduşii cu nevastă-sa. Să mă găsească îmbrăţişat cu ea în mijlocul după-amiezii, prins în program între spălat, îngrijitul peluzei şi cumpărături. Sentimentul meu de culpă transformat în… ideea că soarta ar fi o răsplată corectă pentru păcatele mele. Indiferent cât sunt ele de nevinovate.

Cel puţin asta ar zice psihiatrul”, gândi el. „Asta ar declara şi toate soţiile, după ce au citit Harry Stack Sullivan, Karen Horney şi Karl Menninger. Sau poate că nu este vorba decât de ostilitatea mea la adresa lui Black. Se spune că frica este o versiune modificată a ostilităţii reprimate. Problemele mele personale proiectate în exterior, pe un ecran mondial. Cât despre macheta lui Walter, probabil îmi doresc să trăiesc în viitor. Pentru că macheta se referă la un model viitor. Iar atunci când l-am văzut, mi s-a părut cel mai natural lucru.”

Ocoli clădirea şi veni în faţa magazinului universal; trecu prin raza celulei fotoelectrice şi uşa se deschise larg. Dincolo de şirul de case, în raionul de legume şi fructe, Vic Nielson se afla în apropierea unui raft; era ocupat cu separarea cepelor mai puţin arătoase, pe care le arunca apoi într-o găleată.

Ragle se apropie de el şi-l salută.

— O, servus, îi răspunse Vic continuând să-şi vadă de cepe. Ai

terminat cu concursul pe ziua de azi?

— Da, deja am expediat răspunsurile.

— Cum te mai simţi?

— Mai bine. În magazin erau foarte puţini clienţi în acel moment, aşa că îl întrebă: poţi să vii cu mine?

— Câteva minute, da.

— Să mergem undeva unde putem sta de vorbă.

Vic îşi scoase şorţul şi-l lăsă în găleată. Însoţit de Ragle, trecu pe la casele de marcat, unde Vic le spuse celor de acolo că se va întoarce peste zece sau cincisprezece minute. Cei doi ieşiră apoi din magazin, traversară parcarea şi ajunseră pe trotuar.

— Ce-ar fi să mergem la American Diner Cafe, propuse Vic.

— Perfect.

Ragle îl urmă pe Vic, care o luă prin mijlocul traficului aglomerat de la sfârşit de amiază; ca întotdeauna Vic nu ezită câtuşi de puţin să-şi dispute dreptul la prioritate cu maşinile grele de două tone.

— Încă nu te-a lovit niciun automobil? îl întrebă Ragle, după ce un Chrysler trecu atât de aproape, încât simţi căldura gazelor de eşapament la picioare.

— Până acum nu, îi aruncă Vic, mergând cu mâinile în buzunare.

Chiar când intrau în cafenea, Ragle remarcă un camion verde-oliv al municipalităţii care tocmai era parcat într-unul dintre spaţiile libere din apropiere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vic, oprindu-se în loc.

— Priveşte! exclamă Ragle, arătându-i-l cu degetul.

— Ce-i cu el?

— Urăsc din tot sufletul camioanele astea ale municipalităţii, explică el. Probabil echipa de muncitori ce săpa strada în faţa casei lor îl văzuse când plecase spre familia Keitelbein. Hai să renunţăm la cafea, propuse. Putem vorbi şi în magazin.

— Cum vrei tu. Eu trebuie oricum să mă întorc acolo, mai devreme sau mai târziu. Traversară iarăşi strada. Ce ai împotriva ăstora de la municipalitate? Oare nu din cauza lui Bill Black?

— Nu-i exclus, mormăi Ragle.

— Margo mi-a zis că Junie a apărut ieri, după ce am plecat la lucru. Îmbrăcată ca de paradă. Şi că ar fi vorbit ceva despre un avocat.

Ragle intră în magazin, fără să-i răspundă. Vic îl urmă.

— Unde putem merge? întrebă Ragle.

— Vino cu mine.

Folosindu-se de o cheie, Vic descuie cabina casei pentru încasarea cecurilor, aflată în capătul magazinului, lângă raionul de băuturi. Acolo nu se aflau decât două scaune. Vic închise uşa în urma lor şi se aşeză.

— Fereastra este închisă, spuse el, referindu-se la fanta prin care se fac de obicei tranzacţiile. Nu ne poate auzi nimeni. Ce doreai să-mi spui?

— Nu are nicio legătură cu Junie, îl lămuri Ragle de la bun început, aşezându-se şi el. Nu intenţionez să-ţi fac cine ştie ce relatare sordidă…

— Foarte bine, spuse Vic. Oricum, nu sunt într-o dispoziţie prea grozavă. De când te-a adus acasă şoferul acela de taxi, parcă eşti alt om. E foarte greu de precizat ce şi cum, dar am stat de vorbă cu Margo despre chestia asta ieri seară.

— Şi la ce concluzie aţi ajuns?

— Că eşti mai resemnat, spuse Vic.

— Cred că da.

— Sau mai calm.

— Nu, nu sunt mai calm.

— Te-au bătut cumva, acolo, în restaurantul acela?

— Nu.

— Acesta a fost cel dintâi lucru ce mi-a trecut prin minte când Daniels – şoferul de taxi – te-a aruncat pe canapea. Însă nu aveai pe tine niciun semn. În orice caz, ţi-ai aminti clar dacă ai fi fost bătut: asta se simte şi se vede. Odată am păţit-o şi eu, cu ani în urmă. A fost nevoie de luni întregi până să-mi revin. Un lucru ca ăsta nu trece aşa de uşor.

— Tot ceea ce ştiu este că aproape am scăpat.

— De unde?

— De aici. De ei.

Vic îşi înălţă fruntea.

— Am ajuns până aproape dincolo de margine şi am văzut lucrurile aşa cum sunt ele. Şi nu aşa cum au fost ele făcute să arate, spre beneficiul nostru. Dar atunci au pus mâna pe mine şi m-au adus înapoi. Şi au aranjat totul în aşa fel încât să nu-mi aduc aminte suficient de limpede şi să rămân cu un soi de repulsie. Dar…

— Dar ce? repetă Vic.

Stătea cu ochii aţintiţi, prin geamul cabinei, asupra magazinului, şirului de case de marcat şi uşilor.

— Ştiu sigur că nu am petrecut nouă ore în Frank’s Bar-B-Q.

Cred totuşi că am fost şi acolo… Păstrez o imagine a localului. Dar m-am aflat multă vreme într-un alt loc, iar după aceea m-am dus undeva pe o înălţime, într-o casă. Am făcut ceva, împreună cu alţi oameni. Acolo, în casă, am pus mâna pe obiectul de care-ţi vorbeam, ce-o fi fost el. Mai multe amănunte nu-mi aduc aminte, oricât m-aş chinui. Restul s-a pierdut, pentru totdeauna. Cineva mi-a arătat astăzi o machetă a unui lucru şi cred că acolo, în casă, am văzut o fotografie a aceluiaşi lucru. După care au apărut camioanele municipalităţii…

Şirul cuvintelor lui se frânse.

O vreme, niciunul nu mai zise nimic.

Într-un târziu, Vic sparse tăcerea:

— Eşti sigur că nu e vorba doar de teama ca nu cumva Bill Black să afle despre legătura ta cu Junie?

— Nu, nu-i vorba de asta.

— Foarte bine.

— Camioanele acelea mari din spate, începu Ragle, călătoresc la mari distanţe, nu? Mai departe decât majoritatea celorlalte vehicule.

— Parcurg mai puţin decât un avion comercial, un vapor sau decât trenurile rapide, îi răspunse Vic. Dar uneori ajung la câteva mii de mile de aici.

— Mi se pare suficient. Este mult mai departe decât unde am ajuns eu, acum câteva zile.

— Consideri că astfel se poate realiza ceva?

— Cred că da.

— Dar concursul, ce vei face cu el?

— Nu ştiu.

— Nu ar trebui să-l continui?

— Ba da.

— Ai probleme, zise Vic.

— Da, am. Dar vreau să încerc iarăşi. Numai că de data asta ştiu că nu este suficient să o iau din loc ca să scap. Ei nu vor să mă piardă şi mă vor aduce înapoi de fiecare dată.

— Cum intenţionezi să procedezi, vrei să te vâri într-un butoi, să fii dus la producător împreună cu celelalte resturi de ambalaje?

— Poate reuşeşti tu să-mi dai o idee, îl rugă Ragle. Ai ocazia să urmăreşti tot timpul cum sunt încărcate şi descărcate aceste camioane, în timp ce eu le văd astăzi pentru prima oară.

— Tot ceea ce ştiu este că transportă mărfurile de unde sunt ele făcute, fabricate sau culese; n-am idee însă cât de atent sunt

inspectate, de câte ori se deschid uşile sau cât timp rămâne un camion sigilat. S-ar putea să te trezeşti că stă parcat undeva o lună de zile. Sau, dimpotrivă, camionul este curăţat de îndată ce pleacă de aici.

— Nu cunoşti pe vreunul dintre şoferi?

— Nu, răspunse Vic după ce chibzuise mai multă vreme. Chiar nu-i cunosc. Pentru mine au rămas nişte simple nume şi atât. Bob, Mike, Pete, Joe.

— Altă idee nu-mi vine în minte, spuse Ragle.

„Dar voi încerca din nou”, gândi el. „Vreau să văd uzina aceea, nu fotografia, nici macheta. *Lucrul în sine,* cum zicea Kant.”

— Păcat că nu te interesează filosofia, i se adresă el lui Vic.

— Câteodată mă interesează şi pe mine. Însă nu în momentul de faţă. Te referi la probleme de soiul ăsta: cum arată lucrurile de fapt şi de drept? Acum câteva seri, venind spre casă cu autobuzul, am reuşit să văd lucrurile aşa cum sunt ele cu adevărat. Am pătruns prin vălul de iluzie din jur. Ceilalţi călători din maşină nu erau decât nişte sperietori de ciori proptite în scaune. Autobuzul însuşi… Execută o mişcare circulară cu braţele: o cochilie goală, cu câteva elemente de sprijin verticale, plus scaunul meu şi al şoferului. Însă şoferul era real. Şi mă ducea cu adevărat spre casă. Doar pe mine.

Ragle îşi vârî mâna în buzunar şi scoase la iveală cutiuţa metalică pe care o purta la el. O deschise şi i-o arătă lui Vic.

— Ce-i asta?

— Realitatea. Îţi prezint realitatea însăşi.

Vic trase una dintre fâşiile de hârtie şi o citi.

— Pe asta stă scris „ţâşnitoare”, spuse el. Ce semnifică?

— Ceea ce se află şi sub toate celelalte lucruri, îl lămuri Ragle. Cuvântul. Poate este chiar Cuvântul lui Dumnezeu. Logosul. „La început a fost Cuvântul.” Nu-mi dau seama prea bine. Tot ce ştiu este ceea ce văd şi ceea ce mi se întâmplă. Însă cred că trăim într-o altă lume decât aceea pe care o vedem şi mai cred că o vreme am ştiut exact despre ce anume e vorba. Pe urmă am uitat. Din seara aceea. Viitorul, poate.

Înapoindu-i cutia de cuvinte, Vic spuse:

— Vreau să te uiţi la ceva.

Îi arătă cu degetul prin geam, iar Ragle privi şi el în direcţia aceea. La casele de marcat. Tipa înaltă şi solidă, în pulover negru. Cu sânii mari.

— Am mai văzut-o. Nemaipomenită. Chiar ne-ai făcut

cunoştinţă odată, cu un prilej.

Urmări cum fata înregistra preţuri la maşină; lucra şi în acelaşi timp zâmbea vesel, dezvăluindu-şi dantura albă şi frumoasă.

— Vorbesc foarte serios, aş vrea să-ţi cer un lucru. S-ar putea ca observaţia mea să ţi se pară puţin deplasată, dar pentru mine e un lucru serios. Nu crezi că ţi-ai putea rezolva aşa problemele tale de un anumit gen? Liz este inteligentă sau cel puţin are mai multe în cap decât Junie Black. Atrăgătoare este, nici nu încape discuţie. Şi nici nu-i căsătorită. Ai suficienţi bani şi eşti destul de faimos ca să o atragi. Restul nu depinde decât de tine. Scoate-o în lume de câteva ori şi apoi mai stăm de vorbă despre toată chestia asta.

— Nu cred că mi-ar fi de ajutor, îi răspunse Ragle.

— Am să te rog totuşi să te gândeşti la chestia asta, promiţi?

— Mi-ar fi şi greu să nu mă gândesc la ea.

— OK. Dar dacă tu eşti sigur, consider că putem închide discuţia. Cum ai de gând să procedezi, vrei să pui mâna pe unul dintre camioane?

— Crezi că reuşim?

— Am putea încerca.

— Vrei să mă însoţeşti? îl întrebă Ragle.

— E-n regulă. Sunt şi eu dornic să văd. Sigur că da, să arunc o privire afară.

— Atunci, te rog să-mi dai o idee. Tu îţi cunoşti mai bine magazinul, de aceea te las pe tine să concepi un plan de bătaie.

La ora 17:00, Bill Black auzi camioanele de serviciu parcând în spaţiul din faţa ferestrelor biroului său. Imediat răsună bâzâitul interfonului şi se auzi vocea secretarei.

— Domnule Black, domnul Neroni vrea să vă vadă.

— Şi eu doresc să stau de vorbă cu el.

Se ridică şi deschise uşa biroului. Peste puţin timp apăru un bărbat masiv şi musculos, cu părul închis la culoare, purtând încă salopeta cafenie şi pantofii de lucru.

— Poftim înăuntru. Spune-mi ce s-a întâmplat astăzi?

— Am luat notiţe, spuse Neroni, punând o rolă de bandă pe masă. Aceste date trebuie să fie păstrate. Există şi o bandă video, dar încă nu a ajuns la mine. Echipa de la telefoane spune că a fost sunat de soţia dumneavoastră, cam pe la ora 10:00. Nimic deosebit, doar că din câte îşi închipuia el, urma să o întâlnească la cursul de Apărare Civilă. Ea i-a zis că are întâlnire

cu o prietenă, în centrul oraşului. Apoi l-a căutat doamna care organizează cursul de Apărare Civilă, ca să-i aducă aminte de cursul care începea la ora 14. 00. Doamna Keitelbein.

— Nu, îl contrazise Black. Doamna Kesselman.

— O femeie între două vârste, cu un fiu cam la vârsta adolescenţei.

— Corect, îi răspunse Black.

Îşi aminti că făcuse cunoştinţă cu familia Kesselman în urmă cu nişte ani, atunci când fusese conceput întregul proiect. Iar doamna Kesselman trecuse de curând pe la ei, cu dosarul şi cu informaţiile despre Apărarea Civilă.

— Şi a participat la oră? se interesă el.

— Da. Mai întâi a pus răspunsurile la poştă, apoi s-a dus la ei acasă.

Lui Black nu i se comunicase nimic despre cursul de Apărare Civilă şi nu-i cunoştea scopul. Faptul era explicabil, deoarece familia Kesselman nu primea instrucţiuni din departamentul lui.

— A supravegheat cineva cursul de Apărare Civilă? se interesă Black.

— Din câte ştiu eu, nu, îi răspunse Neroni.

— Nu are importanţă. Chiar doamna Kesselman predă, nu?

— Cred că da. Când a sunat la uşă, ea a fost cea care i-a deschis.

În acest moment, Neroni dădu semne de nelinişte şi întrebă:

— Sunteţi sigur că discutăm despre aceeaşi persoană? Doamna Kesselbein?

— În orice caz, ceva de genul ăsta.

Bill Black se simţea la capătul nervilor. Acţiunile lui Ragle Gumm din ultimele zile fuseseră o sursă continuă de nelinişte. Senzaţia de echilibru fragil, nesigur, ce i-o provocaseră aceste întâmplări nu-i dispăruse odată cu întoarcerea lui Ragle.

„Acum ştim că este posibil să scape”, se gândea Black. „În ciuda tuturor măsurilor, riscăm să-l pierdem. El poate reveni treptat la normalitate, să facă planuri şi să le pună în aplicare; iar noi nu vom şti asta decât atunci când va fi prea târziu… Chiar dacă mă ascund într-un dulap, tot nu scap”, îşi zise Black. „Pot să mă îngrop sub haine, în întuneric, acolo unde nu mă vede nimeni… nu-mi serveşte la nimic.”

Capitolul 12

Intrând în parcare, Margo constată că soţul ei nu se afla acolo. Opri motorul Volkswagenului şi urmări o vreme uşile din sticlă ale magazinului.

„De obicei, e gata de plecare la ora asta”, îşi zise ea.

Coborî din automobil şi porni spre magazin.

— Margo, o strigă Vic.

Venea din spatele clădirii, din direcţia platformelor de descărcare. Mersul lui şi încordarea ce i se citea pe faţă sugerau că se petrecuse ceva.

— Ce s-a întâmplat? Nu cumva ai acceptat să munceşti duminica?

Acesta fusese ani întregi un motiv de discordie între ei.

Vic o apucă de braţ şi o conduse înapoi, spre maşină.

— Nu mă întorc acasă cu tine, o anunţă el.

Deschizând portiera, o împinse înăuntru; se urcă şi el, trânti uşa şi ridică geamurile.

Un camion gigantic, trăgând după el o remorcă, porni din spatele magazinului şi se apropie de Volkswagen. „Oare monstrul acela are de gând să ne măture de aici?” se întrebă Margo. „E suficient să ne atingă doar cu bara şi nu mai rămâne nimic întreg din maşină, dar nici din noi.”

— Ce face? se impacientă ea. Am impresia că nu ştie să conducă. Iar camioanele nu ies în mod normal pe aici, aşa-i? Din câte mi-aduc aminte, mi-ai promis…

— Ascultă-mă! o opri Vic. Ragle conduce camionul.

Margo se holbă la el, apoi îşi ridică privirile spre cabină, de unde Ragle îi făcu un semn discret cu mâna.

— Adică ce vrei să spui, că nu vii cu mine? îl luă ea din scurt. Şi intenţionezi să parchezi în faţa casei monstrul ăsta? Îşi imagină camionul tras în dreptul ferestrelor, acolo unde toţi vecinii puteau să-l vadă şi să-şi dea seama că soţul ei lucrează într-o băcănie. Uite ce este, nici să n-aud că aduci cu tine maşina asta oribilă, vorbesc foarte serios.

— Dar nu vin acasă cu ea, îi explică Vic. Fratele tău şi cu mine plecăm într-o călătorie. O îmbrăţişă scurt şi o sărută. Nu ştiu când ne vom întoarce. Să nu-ţi faci griji din cauza noastră. Vreau să te rog ceva…

— Plecaţi amândoi? îl întrerupse ea. Nu mai înţelegea nimic. Explică-mi, ce-i cu toată chestia asta?

— Cel mai important lucru pe care ţi-l cer este să-i comunici lui Bill Black că Ragle şi cu mine muncim aici, la magazin. Nu-i zici nimic altceva; nu-i spune că am plecat şi nici când sau cum am plecat. M-ai înţeles? Indiferent la ce oră vor apărea întrebând unde este Ragle, spune-le că ai vorbit cu el la magazin. Chiar dacă e 2:00 dimineaţa. Zi-le că l-am rugat să mă ajute să fac inventarul, în vederea unui control neaşteptat.

— Pot să te rog un lucru? spuse ea, sperând să obţină o cât de mică informaţie, deşi înţelesese că el nu era dispus să-i mărturisească prea multe. În noaptea aceea, când pe Ragle l-a adus taximetristul acasă, fusese cu Junie Black?

— Dumnezeule, nu, spuse Vic.

— Te duci să-l ascunzi pe undeva, să nu pună Bill Black mâna pe el şi să-l omoare?

— Este vorba de cu totul altceva, draga mea. O sărută iarăşi, o strânse în braţe şi deschise portiera Volkswagenului. Salută-l pe Sammy din partea noastră.

Întorcându-se spre camion, urlă:

— Cum? se aplecă, intrând pe jumătate în Volkswagen şi spuse: Ragle te roagă să-i comunici lui Lowery, cel de la ziar, că a găsit un concurs la care câştigă mai mulţi bani.

Îi zâmbi, apoi se îndreptă spre camion, suindu-se în cabină pe locul pasagerului.

— La revedere, îi strigă fratele ei de la înălţime.

Îi făcură amândoi semne cu mâna. Urlând şi bubuind, scoţând nori negri prin ţeava de eşapament, camionul porni din parcare şi ieşi în stradă. Celelalte maşini încetiniră şi-i făcură loc; cotiră cu stângăcie la dreapta, apoi dispărură dincolo de magazin.

„Au înnebunit amândoi”, se gândi ea. Era într-o stare de spirit mizerabilă. Introduse cheia în contact şi porni motorul. Zgomotul lui acoperi ultimele ecouri ale camionului.

„Vic încearcă să-l salveze pe Ragle”, gândi ea. „Probabil îl duce într-un loc în care să fie în siguranţă. Ştiu sigur că Junie a consultat un avocat. Oare vor să se căsătorească? Poate că Bill refuză să se despartă de ea.

Ce întâmplare îngrozitoare, să o ai cumnată pe Junie Black!”

Meditând la toate acestea, porni încet spre casă.

Camionul înainta prin circulaţia după-amiezi târzii.

— Ce-ar fi ca maşinile astea uriaşe să dispară la o milă în

afara oraşului? spuse Vic.

— Hrana trebuie adusă de undeva de afară, îi răspunse Ragle.

„La fel am proceda şi noi, dacă am organiza o grădină zoologică. Identic”, continuă el în gând.

— Mie mi se pare că oamenii aceia, care descarcă lăzi cu ardei, creveţi şi şerveţele, reprezintă legătura dintre noi şi lumea adevărată. Este o idee logică, în orice caz. Oricum, nu avem prea multe elemente pe care să ne construim raţionamentul.

— Sper că nu o să se sufoce înăuntru, spuse Vic, referindu-se la adevăratul şofer.

Aşteptaseră ca acest şofer să rămână singur după plecarea colegilor săi. Şi în timp ce Ted, aşa se numea el, se afla în remorcă şi stivuia nişte cutii pe un cărucior, ei doi închiseseră uşile grele din metal, apoi le zăvorâseră. Pe urma, în mai puţin de un minut se suiseră în cabină şi porniseră motorul, ca să-l încălzească. În momentul acela apăruse şi Margo, la volanul Volkswagenului.

— Are noroc că nu este un camion din acelea cu sistem de refrigerare, spuse Ragle.

Ceea ce afirmase şi Vic, pe când aşteptau să plece celelalte maşini.

— Nu crezi că ar fi fost mai bine să-l lăsăm în magazin? Nimeni nu caută în depozitele alea din spate.

— Nu mă întreba de ce, însă intuiţia mea îmi spune că ar fi scăpat de îndată.

Vic urmărea atent drumul. Cartierul comercial din centru se topise în urma lor. Circulaţia se mai rărise. Şirul magazinelor fusese acum înlocuit de un cartier rezidenţial: construcţii mici şi moderne, nu mai înalte de un etaj, cu antene pentru televiziune şi rufe atârnând pe frânghii, cu garduri înalte din lemn de sequoia şi maşini parcate pe aleile din faţa caselor.

— Mă întreb unde ne vor opri, spuse Ragle. Sau poate nu o va face nimeni… şi totuşi. Dar probabil atunci ne vom afla deja de cealaltă parte.

— Gândeşte-te puţin, îl rugă Vic după o vreme. Dacă nu ne iese figura, vom fi acuzaţi de răpire; pe mine nu mă vor mai lăsa să lucrez în comerţ, iar ţie îţi vor pretinde să te retragi din concursul „Unde-l găsim mâine pe omuleţul verde?”

Casele deveneau tot mai izolate una de alta. Camionul trecu pe lângă staţii de benzină, cafenele vopsite în culori ţipătoare, tonete de îngheţată şi moteluri. „Trista paradă a motelurilor…

ca şi cum am fi străbătut deja o mie de mile şi am fi pe cale să intrăm într-un oraş necunoscut”, gândea Ragle.

„Nimic nu este mai străin, mai mohorât şi mai respingător decât benzinăriile – benzinării cu preţ redus – şi motelurile din zona de centură a propriei tale urbe. Pur şi simplu ţi-ai dori să nu recunoşti că acestea aparţin oraşului de care altfel eşti legat, măcar atât timp cât vrei să locuieşti în el.

Dar noi nu mai vrem să locuim aici. Plecăm. Pentru totdeauna.

Oare am mai ajuns vreodată atât de departe?” se întrebă el.

Mergeau acum în câmp deschis. O ultimă intersecţie, cu un drum de importanţă minoră, deservind zona industrială lăsată în afara oraşului propriu-zis. Şinele de cale ferată… remarcă un tren de marfă nemaipomenit de lung, rămas în nemişcare. Rezervoare de substanţe chimice, cocoţate pe turnuri, deasupra fabricilor.

— Nimic nu se compară cu priveliştea asta, comentă Vic. Mai ales la apus de soare.

Pe lângă ei nu mai circulau acum decât camioane şi extrem de puţine automobile.

— Uite şi restaurantul tău, îi atrase atenţia Vic.

Ragle văzu firma montată pe dreapta drumului, *Frank’s Bar-B-Q and Drinks.* Părea o construcţie modernă şi curată, în orice caz. În parcare se găseau maşini noi. Camionul trecu huruind mai departe. Localul rămase în urmă.

— Ei, de data asta vei ajunge mai departe, spuse Vic.

În faţa lor, se vedea cum autostrada urca spre un şir de munţi. „Sus de tot”, îşi aminti Ragle. „Poate că am reuşit atunci să mă caţăr până-n vârf. Am încercat să trec cu pasul dincolo de piscurile acelea. E posibil să fi fost chiar aşa de beat?

Nu-i de mirare că nu am reuşit.”

Mergeau departe, tot mai departe. Peisajul deveni monoton. Platouri, înălţimi depersonalizate, ici şi colo câte un panou cu reclame. Şi apoi, fără veste, munţii se domoliră şi se treziră coborând o pantă lungă şi abruptă.

— Uite, chestiile astea îmi dau fiori, comentă Ragle. Să fii la volanul unui camion şi să rulezi pe aşa ceva.

Adusese deja schimbătorul într-o treaptă inferioară de viteză, iar frâna de motor era suficientă pentru a susţine greutatea camionului. Bine că nu aveau încărcătură; chiar şi cu puţina lui experienţă, reuşea astfel să conducă maşina. Cât timp încălzise motorul, învăţase schema schimbării vitezelor.

— Toate ca toate, îi spuse el lui Vic, cred însă că avem un claxon cum n-ai mai auzit.

Îl testă de câteva ori: sunetul era atât de puternic încât le sări inima din piept.

La capătul pantei le atrase atenţia un indicator pictat în galben şi negru. Se distingea şi un grup de barăci sau clădiri construite provizoriu, iar întreg locul avea un aer sinistru.

— Iată-ne ajunşi, spuse Vic. Despre asta vorbeai şi tu.

În faţa adăposturilor erau aliniate camioane. Pe măsură ce se apropiau, observară mai mulţi bărbaţi în uniforme. Pe cealaltă parte a şoselei, vântul serii clătina panoul, pe care se putea citi:

PUNCT DE CONTROL AGRICOL AL STATULUI.
CAMIOANELE VOR FOLOSI CÂNTARUL
DE PE BANDA DIN DREAPTA

— La noi se referă, spuse Vic. Cântarul. Acum au de gând să ne pună pe un cântar. Iar dacă ne mai şi controlează, deschid sigur şi în spate.

Se uită la Ragle:

— Poate ar fi mai bine să ne oprim aici şi să încercăm să facem ceva cu Ted.

„Acum este prea târziu” se gândi Ragle. Inspectorii de stat puteau vedea prea bine atât camionul, cât şi pe ei. Absolut orice mişcare. Lângă prima baracă erau parcate două maşini negre de poliţie, în aşa fel încât puteau porni pe autostradă la primul semnal. „Iar noi nu avem cum fugi mai repede decât ele”, îi trecu prin minte lui Ragle. „Nu avem de ales, trebuie să ne oprim la cântar.”

Un inspector, îmbrăcat în pantaloni de culoare albastră, foarte bine călcaţi, cu cămaşă de un albastru mai încins, purtând insignă şi şapcă, le sări în cale, în timp ce maşina frâna. Fără ca măcar să le acorde o privire mai atentă, le făcu semn să meargă mai departe.

— Nu e nevoie să oprim? exclamă Ragle, începând să înţeleagă. Nu-i decât un simplu truc.

Răspunse gestului de salut al inspectorului, odată cu Vic. Omul le întoarse imediat spatele.

— Nu opresc niciodată camioanele astea mari… doar automobilele. Am ieşit!

Barăcile şi panoul rămaseră în urmă, apoi dispărură cu totul. Reuşiseră să iasă afară! Reuşiseră cu adevărat! Niciun alt tip de

vehicul nu avea scăpare. Doar maşinile cu marfă puteau să intre şi să iasă nestingherite… În oglinda retrovizoare, Ragle văzu că în urma lor veneau alte trei camioane, care trecuseră probabil la fel de uşor. Parcarea plină şi barăcile nu erau decât o pură ficţiune.

— Niciun camion nu trebuie să oprească.

— Ai avut dreptate, îi zise Vic, aşezându-se mai comod în scaun. Dacă am fi încercat să trecem pe aici în Volkswagen, ne-ar fi explicat probabil că tapiţeria este infestată de cine ştie ce insecte. Gândaci japonezi… trebuie să vă întoarceţi pentru dezinsecţie, apoi faceţi o cerere în vederea obţinerii unui certificat valabil timp de o lună, care, de altfel, vă poate fi oricând retras pe termen nedeterminat…

Ragle constată că autostrada suferise o schimbare. Acum, după ce trecuseră de punctul de control, existau două drumuri distincte, fiecare cu câte cinci benzi, absolut drepte şi netede. Şi nici nu mai erau din beton, ci dintr-un material pe care nu-l recunoştea din mers.

„Aici ne aflăm de cealaltă parte”, îşi zise el. „Autostrada de afară, pe care nu trebuia să o vedem niciodată, nici măcar să auzim că există.”

Atât în spatele, cât şi în faţa lor, rulau camioane. Unele aduceau provizii, iar altele erau goale şi părăseau zona, situaţie în care se găseau şi ei. Un du-te-vino continuu şi totuşi nici măcar o maşină nu transporta pasageri. Doar camioane, huruind din puternicele lor motoare diesel.

Acum băgă de seamă că dispăruseră şi panourile cu reclame.

— N-ar fi rău să foloseşti luminile, îl sfătui Vic.

Începea să se întunece, iar vehiculele grele care veneau din sens opus aveau farurile aprinse.

— E bine să respectăm legile. Indiferent care or fi ele.

Ragle procedă după cum i se sugerase. Seara se lăsa liniştită şi pustie. O pasăre zbură foarte aproape de sol, undeva, la mare distanţă, ţinându-şi aripile nemişcate, aterizând pe un gard.

— Cum stăm cu motorina? se interesă Ragle.

Aplecându-se puţin, Vic consultă indicatorul.

— Rezervorul este pe jumătate plin, spuse el. Cinstit vorbind, nu am nici cea mai mică idee cât de departe poate merge un camion ca acesta cu un singur rezervor. Sau poate mai există şi unul suplimentar. Consider că putem ajunge destul de departe aşa, fără încărcătură. Depinde foarte mult de relief. Un vehicul greu consumă foarte mult în pante, ai văzut şi tu camioane care

suie dealuri abrupte cu zece mile la oră, în viteza întâi.

— Poate ar fi bine să-l eliberăm pe Ted, propuse Ragle. Îi venise ideea că banii lor nu aveau probabil nicio valoare. Va trebui să cumpărăm carburant şi mâncare… nu ştiu unde şi nici măcar dacă o să reuşim. Probabil că are la el cărţi de credit. Şi bani valabili.

Vic îi aruncă un teanc de hârtii în poală.

— Le-am scos din torpedou, îi explică el. Cărţi de credit, hărţi, bonuri de masă. Însă nu şi bani. Vedem ce putem obţine cu ajutorul cărţilor de credit. De obicei, sunt foarte practice pentru… făcu o pauză… moteluri, completă el propoziţia. Dacă există aşa ceva! Tu ce crezi că vom găsi?

— Nu ştiu, îi răspunse Ragle.

Întunericul îl împiedica să vadă peisajul din jur; în spaţiile închise dintre oraşe nu existau lumini care să le permită o minimă orientare. Doar terenul drept, care se întâlnea la orizont cu cerul, subliniat de o nuanţă ceva mai deschisă, albăstruie. Apăruseră şi stelele.

— Trebuie să aşteptăm până mâine? întrebă Vic. Va trebui oare să mergem toată noaptea?

— Poate că da.

Într-o curbă, farurile luminară o porţiune de gard şi vegetaţie pitică. Ragle avea sentimentul că mai trecuse deja prin toate acestea, că erau lucruri pe care le trăia a doua oară…

Lângă el, Vic examina lucrurile extrase din torpedou.

— Ce părere ai de chestia asta? Îi arătă o fâşie lungă de hârtie, foarte viu colorată; Ragle o cercetă dintr-o privire şi citi cuvintele înscrise pe ea:

O SINGURĂ LUME FERICITĂ

La fiecare din capete era desenat un şarpe încolăcit în formă de S, de un galben fosforescent.

— E cu lipici. Probabil este destinat barei din spate.

— Un soi de „păstraţi distanţa regulamentară”.

După o pauză, Vic îi spuse aproape în şoaptă:

— Ţin eu volanul şi între timp uită-te la asta mai de aproape. În partea de jos, scrie ceva cu litere mărunte, îi explică el, întinzându-i fâşia de bandă adezivă.

Ţinând obiectul în apropierea luminii din tavanul cabinei, citi următoarele cuvinte:

LEGEA FEDERALĂ PRETINDE CA ACEASTĂ BANDĂ SĂ FIE ÎNTOTDEAUNA EXPUSĂ LA VEDERE.

— Vom mai întâlni o mulţime de lucruri pe care nu le înţelegem, spuse el, dându-i lui Vic fâşia înapoi.

Adevărul era că fusese şi el tulburat de mesaj. Absolut imperativ… dacă nu era vizibil pe bara de protecţie…

— Are mai multe, spuse Vic.

Scoase din torpedou un teanc de zece sau unsprezece benzi identice.

— Probabil lipeşte câte una ori de câte ori călătoreşte. Şi le scoate atunci când intră în oraş.

Cu prima ocazie, când ajunseră într-o porţiune de şosea liberă, Ragle ieşi din drum pe porţiunea acoperită de pietriş. Opri camionul şi trase frâna de mână.

— Mă duc până la remorcă, să văd dacă are suficient aer. Şi am să-l întreb şi despre bandă, adăugă el în timp ce deschidea uşa cabinei.

Nervos, Vic se strecură în locul lui la volan şi-i zise:

— Mă cam îndoiesc că-ţi va da un răspuns corect.

Mergând cu grijă, Ragle îşi croi drum prin întuneric, de-a lungul unei laturi a camionului, trecu de roţi şi se duse în spatele remorcii. Se urcă pe scăriţa de fier şi bătu la uşă.

— Ted, spuse el. Sau cum te-o chema pe tine de fapt. Te simţi în formă?

Din interiorul camionului, se auzi o voce înfundată:

— Mda, domnule Gumm. Sunt în formă.

„Până şi aici”, se gândi Ragle. „Ne-am oprit undeva la marginea autostrăzii, într-o regiune pustie dintre oraşe. Şi totuşi lumea mă recunoaşte.”

— Ascultă-mă, domnule Gumm, îi spuse şoferul, cu faţa aproape de crăpătura dintre uşi. Nu ştii cum este pe afară, aşa-i? N-ai habar. Ascultă-mă atent: nu ai nicio şansă ca să dai peste altceva în afară de necazuri, necazuri pentru tine, necazuri pentru toată lumea. Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Îţi spun purul adevăr. Într-o bună zi ai să-ţi aduci aminte de cuvintele mele şi ai să-mi dai dreptate. Ţine asta!

Un petic de hârtie alunecă printre uşi; Ragle îl prinse din zbor. O carte de vizită, pe spatele căreia şoferul scrisese un număr de telefon.

— La ce-mi serveşte?

— Când ajungi în următorul oraş, trage la marginea drumului

şi du-te să telefonezi la numărul acela.

— Cât mai este până la primul oraş?

Şoferul şovăi puţin, apoi zise:

— Nu ştiu foarte sigur, dar prea mult nu mai poate fi. Nu mi-e uşor să fac aprecieri de aici, de unde mă aflu.

— Ai aer suficient?

— Mda, șoferul părea resemnat, însă şi extrem de încordat, în acelaşi timp. Pentru numele lui Dumnezeu, Gumm, continuă el cu aceeaşi voce stăruitoare, trebuie neapărat să ai încredere în ce-ţi spun. Nu-mi pasă cât mă ţii închis în cuşca asta, dar în cel mult două ore trebuie să intri în legătură cu cineva.

— De ce? se interesă Ragle.

— Nu pot să-ţi spun. Uite ce este, probabil ţi-ai dat şi singur seama de suficiente lucruri, dacă ţi-a trecut prin minte să deturnezi camionul ăsta. Deci anumite aspecte le ştii şi tu. Imposibil să nu fi înţeles cât este de important şi că nu e vorba de capriciul cuiva, care s-a apucat să construiască toate casele şi străzile şi maşinile acelea vechi.

„Dă-i drumul, vorbeşte mai departe”, gândi Ragle.

— Tu nici măcar nu te pricepi să conduci un camion cu remorcă, continuă şoferul. Dacă dai peste o pantă foarte abruptă? Mastodontul ăsta duce cincisprezece tone, când e încărcat; desigur, acum e gol. Însă poţi foarte uşor să loveşti ceva în lateral. Urmează mai multe poduri de cale ferată pe sub care nu încape, din cauza gabaritului. Tu probabil că nu înţelegi despre ce este vorba. Nu ştii să foloseşti nici frâna de motor, nici multe alte lucruri.

Amuţi o vreme.

— Pentru ce este banda aceea adezivă pe care apare un text şi nişte şerpi?

— Dumnezeule mare! exclamă şoferul.

— Trebuie neapărat pusă pe bară?

Acesta începu să înjure, reuşind într-un târziu să se calmeze:

— Ascultă, domnule Gumm, dacă nu ai banda aceea, au să te facă fărâme-fărâmiţe; aşa să mă ajute pe mine Dumnezeu, dacă nu-ţi zic adevărul.

— Şi cum se pune?

— Dă-mi drumul afară şi am să-ţi arăt. De aici începând nu vreau să-ţi mai zic nimic, vocea bărbatului căpătase accente isterice. Fă bine şi dă-mi drumul să ies afară s-o lipesc cum se cuvine, altfel, jur pe ce-am mai sfânt, n-ai să treci de primul tanc care te va detecta.

„Tanc”, gândi Ragle, înspăimântat.

Sărind jos de pe scară, se întoarse la cabină.

— Cred că suntem nevoiţi să-i dăm drumul, îi comunică el lui Vic.

— L-am auzit şi eu. În orice caz, am să mă simt mai bine ştiind că nu-i acolo.

— S-ar putea să-i ajute pe eventualii noştri urmăritori, spuse Ragle.

— E un risc pe care nu ne permitem să ni-l asumăm.

Ragle se întoarse, urcă din nou scara şi deschise uşa.

Ted sări pe pietriş, înjurând morocănos.

— Poftim banda, îi zise Ragle. Ce alte lucruri trebuie să ştim?

— Absolut totul, veni răspunsul cu amărăciune.

Îngenunchind, înlătură un înveliş transparent de pe spatele benzii şi o aplică pe bara din spate, apăsând-o apoi cu pumnul pentru a se lipi perfect.

— Cum ai să cumperi carburantul?

— Folosesc o carte de credit, îi explică Ragle.

— Mă faci să râd, spuse şoferul, ridicându-se în picioare. Puteai să faci asta doar în… se opri… în oraş, completă el. Practic, nu mai e valabilă: o veche carte de credit a firmei Standard Oil, scoasă din circulaţie de vreo douăzeci de ani. Măsurându-l pe Ragle, continuă: totul a fost raţionalizat, kerosenul pentru camioane…

— Kerosen, repetă Ragle. Eu credeam că e nevoie de motorină.

— Nu, răspunse Ted, scuipând cu imensă silă pe pietriş. Nu-i motorină. Ţeava de eşapament este doar de ochii lumii. De fapt camionul este echipat cu turbină. Care arde kerosen. Pe care n-o să-l găseşti de cumpărat. Oriunde o să opreşti, o să-şi dea seama de la bun început că ceva nu-i în regulă. Iar aici, afară… vocea lui atinse din nou un nivel isteric, nu poţi să rişti nimic! Sub niciun motiv!

— Vrei să mergi cu noi, în cabină? îi propuse Ragle. Sau tot în remorcă? Te las pe tine să decizi.

Ragle dorea să pornească la drum cât mai repede.

— Du-te la dracu’! îi zise şoferul.

Întorcându-i spatele, începu să coboare terasamentul, cu mâinile în buzunare şi aplecat puţin înainte.

Urmărind silueta ce dispărea în întuneric, Ragle îşi spuse: „eu sunt vinovat, pentru că i-am deschis uşa. Acum nu mai este nimic de făcut. Nu pot fugi după el să-i dau una în cap. Dacă ar

fi să ne luptăm, mă face praf. Ne-ar răpune pe amândoi.

Şi, pe deasupra, nici nu-i asta soluţia. Nu asta căutăm noi.”

Se întoarse la cabină şi-i comunică lui Vic:

— A fugit. Presupun că a fost bafta noastră că nu s-a dat jos cu un levier în mână.

— Haide să mergem. Nu vrei să conduc eu? Aş fi în stare. A lipit banda aceea la locul ei?

— Da.

— Mă întreb în cât timp le va da de ştire?

— Trebuia oricum să-i dăm drumul, până la urmă.

Rulară o oră fără să întâlnească vreo aşezare umană.

Apoi, pe neaşteptate, când maşina se găsea în vârful unei culmi de unde drumul pornea abrupt în jos, întrevăzură la mare distanţă un pâlc de lumini, chiar pe direcţia autostrăzii.

— Am dat peste ceva, spuse Vic. E greu de zis ce-ar fi mai bine să facem. Să încetinim… sau…

— Trebuie oricum să ne oprim, hotărî Ragle.

Reuşise să distingă deja un şir de maşini, sau alte vehicule asemănătoare, care blocau drumul.

În faţa camionului care încetinise apărură câţiva bărbaţi dotaţi cu lanterne. Unul dintre ei veni până în dreptul cabinei şi strigă:

— Opriţi motorul! Lăsaţi luminile aprinse! Coborâţi!

Nu aveau de ales. Ragle deschise portiera şi coborî, urmat de Vic. Bărbatul purta o uniformă, pe care Ragle nu reuşi să o cerceteze amănunţit, din cauza întunericului. Casca acestuia fusese acoperită cu o vopsea specială, mată. Lumină figura lui Ragle, apoi pe a lui Vic, după care le comandă:

— Deschideţi în spate.

Ragle procedă aşa cum i se ceruse. Trei bărbaţi se urcară în camion şi răscoliră totul în jur. Apoi se întoarseră la uşă şi coborâră.

— OK, le zise unul dintre ei. Îi întinse ceva lui Ragle, o bucată de hârtie. Luând-o, acesta constată că era un fel de formular, cu perforaţii. Puteţi merge mai departe.

— Mulţumesc.

Se căţărară amândoi în cabină, cu picioarele tremurând de emoţie, porniră motorul şi plecară mai departe.

— Să văd şi eu ce-ai primit, spuse Vic imediat ce o luaseră din loc. Ţinând volanul doar cu mâna stângă, Ragle scoase formularul din buzunar.

AUTORIZARE DE LIBERĂ TRECERE
PENTRU ZONA DE FRONTIERĂ Nr. 31 03/04/98

— Iată şi data în care ne aflăm, comentă Ragle.

3 aprilie 1998. Restul ţidulei era acoperit cu diverse perforaţii, în stilul celor făcute de maşinile IBM.

— S-au arătat mulţumiţi, spuse Vic. Nu aveam cu noi ceea ce căutau ei, probabil.

— Purtau uniforme.

— Da, arătau ca nişte soldaţi. Unul avea şi o armă, dar nu aş putea să-ţi dau niciun amănunt despre ea. Bănuiesc că se desfăşoară un război, sau ceva de genul ăsta.

„Sau poate există o dictatură militară”, îi trecu lui Ragle prin cap.

— S-au uitat dacă avem banda aceea lipită pe bară? se interesă Vic. În agitaţia aceea, nu am băgat de seamă.

— Nici eu.

Nu peste multă vreme, în faţa lor apăru ceea ce părea a fi un oraş. O mulţime de lumini, unele în şiruri drepte – probabil sistemul de iluminare al unor străzi – firme luminoase cuprinzând cuvinte… undeva în haină avea numărul de telefon dat de şofer. „Probabil de aici se gândea să telefonăm”, decise el.

— Am trecut cu bine de controlul de la graniţă, spuse Vic. Dacă ne-a reuşit figura asta, cu lanternele vârâte în ochi, probabil că am putea intra şi într-o bodegă şi să comandăm câte o farfurie de clătite.

Îşi suflecă mâneca şi se uită la ceas.

— E 22:30. Nu am mai mâncat nimic de la ora 14:00.

— Oprim. Încercăm să alimentăm. Dacă nu facem rost de carburant, trebuie să abandonăm camionul.

Judecând după indicator, rezervorul era aproape gol. Nivelul coborâse surprinzător de repede. Totuşi, parcurseseră o distanţă apreciabilă şi se aflau pe drum de mai multe ore.

Trecând pe lângă primele case, îi frapă lipsa unui anume lucru.

Staţiile de benzină. De obicei, în zonele unde autostrada se apropie de un oraş, chiar şi de unul mărunt, neînsemnat, vezi un şir lung de benzinării pe ambele părţi ale străzii. Înainte de orice altceva. Aici, nici măcar una.

— Nu-i a bună, comentă el.

În schimb, nu se vedeau nici maşini. Nu există circulaţie şi

nici benzinării. Sau staţii pentru kerosen, dacă acest combustibil înlocuise acum benzina.

Deodată, frână şi pătrunse pe un drum lateral. Opri camionul în dreptul bordurii.

— Sunt de acord cu tine, spuse Vic. Mai bine încercăm să mergem pe jos. Nici nu ne pricepem suficient să conducem monstrul ăsta prin oraş.

Coborâră cu precauţie şi rămaseră amândoi sub lumina chioară a felinarului de deasupra lor. Casele păreau din cele obişnuite. Mici, de formă cubică, cu un singur etaj, având înaintea lor peluze negre, aşa cum arătau ele în întuneric. „Stilul nu s-a schimbat oricum prea mult din anii ’30 încoace”, se gândi Ragle. Mai ales când le vezi noaptea. O siluetă mai înaltă, ce se profila ceva mai departe, aparţinea probabil unei structuri cu mai multe niveluri.

— Dacă ne opresc şi ne cer un act oarecare de identitate, ce facem? Poate ar fi mai bine să ne înţelegem de pe acum, propuse Vic.

— Cum? Nu ştim nici măcar ce ne-ar putea pretinde, vorbele şoferului încă îi stăruiau în minte şi-l tulburau. Haide să vedem, îl îndemnă el pe Vic, plecând în direcţia autostrăzii.

Apropiindu-se de primul grup de lumini, constatară că era unul dintre micile restaurante de la marginea şoselei. Doi băieţi mâncau sandvişuri, aşezaţi în faţa tejghelei. Tineri blonzi, de vârsta liceului.

Aveau părul aranjat într-un soi de coc. Nişte căpiţe înalte, prinse fiecare cu câte un ac mare şi foarte colorat. Purtau haine identice, respectiv sandale, nişte cămeşoaie albastre şi strălucitoare, strânse în jurul lor ca nişte togi şi brăţări de metal pe mâini. Iar atunci când unul întoarse capul, bând dintr-o ceaşcă, Ragle observă că avea obrajii tatuaţi. Iar dinţii lui fuseseră piliţi.

De cealaltă parte a tejghelei se afla o chelneriţă între două vârste, purtând o bluză simplă, verde, având pieptănătură clasică. Dar cei doi băieţi... Îi cercetă consternat, împreună cu Vic, până ce chelneriţa dădu semne că îi băgase de seamă.

— Am face bine să mergem mai departe, zise Ragle.

Dar uşa se deschise, comandată de celula fotoelectrică. „Exact ca la magazinul universal”, gândi Ragle.

Intrară cu sfială, aşezându-se într-un separeu, sub privirile iscoditoare ale băieţilor. Interiorul restaurantului, diversele dispozitive, luminile, afişele erau aparent obişnuite. Reclame

pentru mai multe feluri de mâncare… În schimb preţurile păreau ciudate. 4, 5; 6, 7; 2, 0. Evident, nu era vorba de dolari. Ragle se uită în jur, ca şi cum ar fi fost pe cale să decidă ce anume dorea. Chelneriţa se pregăti să vină spre ei, să le ia comanda.

Unul dintre băieţi făcu semn din creştetul său împodobit cu coc în direcţia lor şi zise suficient de tare pentru a fi auzit:

— Gagiii ăştia cu cravată, miros a frică-frică.

Însoţitorul lui izbucni în râs.

Chelneriţa se opri lângă masa lor şi le ură bună seara.

— Bună seara, răspunse Vic cu un mormăit.

— Ce aţi dori? îi întrebă femeia.

— Ce ne recomandaţi? se interesă Ragle.

— Depinde cât de foame vă este.

„Banii”, gândi Ragle. „Afurisiţii de bani.”

— Aş dori un sandviş cu şuncă şi brânză şi cafea.

— La fel, spuse Vic. Şi nişte tort *à la mode.*

— Poftim? exclamă chelneriţa, notându-şi comanda în carnet.

— Tort de îngheţată, spuse Vic.

— Aha, făcu ea, înapoindu-se la tejghea.

Unul dintre băieţi pronunţă extrem de limpede:

— Gagiii cu cravată, dau multe semne-vechi. Nu cumva…

Îşi vârî degetele mari în urechi, iar prietenul lui chicoti.

După ce le fuseseră aduse sandvişurile şi cafelele şi chelneriţa plecase, un băiat se răsuci pe scaunul lui pivotant cu faţa spre ei. Tatuajul de pe obraji, remarcă Ragle, repeta modelul de pe brăţări. Cercetă atent liniile complicate, identificând în cele din urmă sursa de inspiraţie. Motivele fuseseră copiate de pe vasele ateniene. Palas Atena şi bufniţa ei. Persefona înălţându-se din străfundurile Pământului.

Băiatul li se adresă direct:

— Băi, lunaticilor!

Pe Ragle îl trecură fiori reci. Se prefăcu extrem de preocupat de sandvişul lui; faţă în faţă cu el, Vic, palid şi transpirat, proceda identic.

— Băi, repetă băiatul.

— Lăsaţi-o baltă, dacă nu vreţi să vă dau afară, îi ameninţă chelneriţa.

— Gagiii cu cravată, i se adresă băiatul, făcând din nou gestul cu degetele vârâte în urechi.

Femeia nu păru impresionată.

„Nu mai pot suporta calvarul ăsta”, gândi Ragle. Şoferul

avusese dreptate.

— Hai să mergem, îi spuse lui Vic.

— Bine, se arătă Vic de acord.

Se ridicară, mâncând încă, băură ultima înghiţitură de cafea şi o luară spre ieşire.

„Şi acum nota de plată”, îi trecu lui Ragle prin minte. „Suntem condamnaţi, cu alte cuvinte. Nu avem cum scăpa.”

— Ne grăbim, îi comunică el chelnăriţei. Renunţăm la îngheţată. Cât face?

Îşi vârî mâna în buzunarul hainei, gest de altfel perfect inutil. Femeia făcu adunarea şi le spuse:

— 11,09.

Ragle îşi deschise portofelul. Băieţii îl urmăreau cu atenţie. La fel şi femeia. Când apărură la iveală banii, bancnotele din hârtie, ea zise:

— Vai de mine, nu am mai văzut aşa ceva de ani şi ani. Sper că mai sunt în circulaţie, i se adresă apoi unuia dintre băieţi: ascultă, Ralf, oare guvernul mai acceptă bancnotele acelea vechi, din hârtie?

Cel întrebat încuviinţă din cap.

— Aşteptaţi puţin, le spuse chelneriţa. Socoti iarăşi nota. Face 1,40, spuse ea. Dar va trebui să vă dau restul în jetoane fiduciare. Dacă sunteţi de acord. Cu aerul că şi-ar cere scuze, pescui din sertar o mână de mici obiecte din plastic, dându-le şase ca rest la o hârtie de cinci dolari. Mulţumesc, spuse ea apoi.

Pe când ieşeau din local, chelneriţa se aşeză şi începu să citească dintr-o carte cu coperţi din hârtie, după ce îi netezise paginile.

— Ce mai chin, spuse Vic.

Mergeau umăr lângă umăr, terminându-şi sandvişurile.

— Din cauza afurisiţilor ăia de băieţi!

„Lunatici”, gândi Ragle. „Oare m-au recunoscut?”

La primul colţ se opriră.

— Şi acum, încotro? În orice caz, am aflat că ne putem folosi de banii noştri. Pe deasupra, avem şi nişte bani de-ai lor. Îşi aprinse bricheta să cerceteze un jeton.

— Sunt din plastic. Să înlocuiască metalul, evident. Foarte uşoare. Exact ca jetoanele acelea care foloseau drept cartele în timpul războiului.

„Da”, gândi Ragle. „Cartelele din timpul războiului. Şi bănuţii confecţionaţi dintr-un aliaj oarecare, nu din cupru. Iar acum,

jetoane. Jetoane!”

— În schimb nu există camuflaj, spuse el. Luminile sunt aprinse.

— Nu mai este ca pe vremuri, spuse Vic. Luminile trebuiau să fie stinse… fraza lui se întrerupse la jumătate. Nu mai înţeleg nimic, continuă el. Eu îmi închipui doar că îmi amintesc de al doilea război mondial. Aicea-i toată şmecheria. El s-a petrecut acum cincizeci de ani. Înainte să mă nasc eu. Noi nu aveam cum să fi trăit în anii ’30 şi ’40. Tot ceea ce ştim despre el… probabil că aşa ne-au învăţat.

— Sau poate am citit.

— Nu crezi că acum ştim suficient? Am ieşit afară. Am văzut ce ne interesa. Se cutremură. Şi-au pilit dinţii…

— Vorbeau într-un jargon cum n-am mai auzit, spuse Ragle.

— Ai dreptate.

— S-au împodobit ca membrii unor triburi africane şi s-au îmbrăcat în straiele acelea ciudate.

Dar s-au uitat la mine, iar unul dintre ei a zis, *băi lunaticilor!*

— Ştiu exact ce-i cu mine, continuă Ragle. Dar nu le pasă.

Nu înţelegea bine de ce şi asta îi sporea neliniştea. Nişte simpli spectatori. Feţe tinere şi cinice, de şmecheri.

— Mă surprinde că nu sunt în armată, spuse Vic.

— Probabil vor fi luaţi curând.

Lui i se păruseră destul de necopţi tinerii aceia. Aveau cam şaisprezece sau şaptesprezece ani, nu mai mult.

Încă se aflau la colţul străzii, când în spatele lor răsunară paşi pe strada întunecată şi pustie.

Două umbre se apropiau.

— Băi lunaticilor, spuse cineva. Cei doi apărură agale în cercul de lumină de la intersecţie, cu braţele încrucişate, cu feţe impenetrabile şi impersonale. Ia rămâneţi pe loc, stop-stop!

Capitolul 13

Băiatul din stânga îşi vârî mâna în robă şi scoase o cutie din piele. Din ea îşi alese o ţigară de foi şi nişte foarfeci mici din aur; tăie capul ţigării şi o vârî în gură. Însoţitorul lui îi oferi foc de la o brichetă scumpă, acoperită cu pietre preţioase, executând şi el gesturile ca şi cum ar fi îndeplinit un ritual.

Cel ce fuma spuse:

— Gagiii cu cravată cară la ei mălai mort. Femeia cu servitu' a luat plasă.

„Banii", înţelese Ragle. Chelneriţa nu ar fi trebuit să-i accepte. Băieţii confirmaseră valabilitatea banilor, deşi ştiau şi ei ceea ce spusese şi şoferul; moneda aceasta nu mai era în circulaţie.

— Şi ce-i cu asta? se răsti Vic, încercând să se adapteze la jargonul lor.

Băiatul cu bricheta încrustată cu pietre spuse:

— Vreţi să pună gheara pe voi barosanii? Da? Aşa.

Întinse mâna cu palma în sus.

— Dacă nu vreţi să daţi ochii cu barosanii, ieşiţi pe piaţă cu mălai gros.

— Dă-i nişte jetoane, apucă Vic să-i şoptească lui Ragle.

Acesta numără patru jetoane şi i le oferi.

Băiatul se înclină din talie, atingând pavajul cu frizura aceea ciudată. Celălalt urmări impasibil întreaga scenă.

— Băi, gagiilor, voi aveţi parfumul visului? îi întrebă cu indiferenţă băiatul cu ţigara.

— Gagiii cu cravate sunt cu ochii la asfalt.

Amândoi clătinară acum din cap şi adoptară un aer mai solemn, ca şi cum conversaţia ar fi intrat pe un făgaş mult mai important.

— Pe bune, gagiilor. Bârlog, nexam.

Îşi izbi palmele una de cealaltă, cu un gest ce se dorea expresiv. Ragle şi Vic îl urmăreau fascinaţi.

— Sigur că da, îi dădu dreptate Vic.

Cei doi băieţi se sfătuiră. După care primul, pufăind din ţigară şi holbându-se nervos, spuse:

— Ieşiţi cu mălai mort pentru parfumul visului. Veniţi cu noi?

— Nu, interveni colegul lui repede, lovindu-l în piept cu latul

palmei. Gagiii n-au mălai, aşa că să-şi găsească singuri bârlogul. N-o să le dau acum şi culcuş.

Răsucindu-se pe călcâie, o luă din loc.

— Aşteptaţi o secundă, interveni Ragle, văzând că şi celălalt se pregătea de plecare. Haide să stăm de vorbă.

Băieţii se opriră în loc, se întoarseră şi îl măsurară miraţi din priviri.

Apoi cel cu ţigara de foi întinse mâna şi ceru:

— Ieşi cu mălai mort.

— O bancnotă e suficient, spuse Ragle întinzându-i un dolar.

După ce tinerii ţinură un nou sfat, cel cu ţigara ridică două degete.

— Foarte bine, se arătă Ragle de acord. Mai ai tu nişte bani? îl întrebă pe Vic.

În timp ce căuta prin buzunar, Vic îl întrebă:

— Eşti sigur că vrei să ne băgăm în chestia asta?

Din câte vedea Ragle lucrurile, cealaltă alternativă pe care o aveau era să rămână la acel colţ de stradă, fără a avea cea mai mică idee unde se află sau ce să facă.

— Haide să riscăm, spuse el, oferindu-le bancnotele. Şi acum, să vedem parfumul viselor.

Băieţii înclinară capetele şi se frânseră din mijloc, apoi plecară, urmaţi după o scurtă ezitare de Ragle şi Vic.

În drumul lor străbătură alei pline de mirosuri şi întortocheate, peluze şi drumeaguri. În cele din urmă săriră un gard şi urcară nişte scări, ajungând în faţa unei uşi în care bătură. Cineva le deschise.

— Gagiilor, vă băgaţi repede în cameră, le şoptiră băieţii, strecurându-se în interiorul casei.

În încăpere era o lumină palidă şi pâlpâitoare. Lui Ragle i se păru un apartament obişnuit, cam lipsit de mobile. Printr-o uşă ce rămăsese deschisă, văzu o bucătărie cu masă, chiuvetă, aragaz şi frigider. Alte două uşi erau închise. În încăpere se aflau mai mulţi băieţi, aşezaţi cu toţii pe jos. Singurele mobile erau o masă, un televizor şi un teanc de cărţi. Unii tineri purtau aceleaşi robe, sandale, cocuri şi brăţări. Ceilalţi aveau costume la un singur rând, cămăşi albe, şosete cu modele geometrice şi botine. Toţi păreau foarte interesaţi de cei doi străini.

— Aici e parfumul viselor, spuse băiatul cu ţigara de foi. Ia staţi jos, îi îndemnă el, arătându-le podeaua.

— Cum ai zis? întrebă Vic.

— Nu putem lua parfumul cu noi? se interesă Ragle.

— Nu, le răspunse unul. Se trage pe nas în cameră.

Cel cu ţigara deschise o uşă şi dispăru în altă cameră. După o vreme se întoarse cu o sticlă pe care i-o întinse lui Ragle. Toţi urmăreau cu atenţie desfăşurarea evenimentelor.

De îndată ce desfăcu dopul, recunoscu mirosul.

— E tetraclorură de carbon, spuse Vic.

— Da, confirmă Ragle.

„Copiii ăştia stau aici şi inhalează tetraclorură de carbon”, se gândi el. „Asta înseamnă parfumul viselor”.

— Trage şi tu, îl îndemnă unul dintre băieţi.

Ragle se conformă. Din când în când, în timpul vieţii, avusese uneori ocazia să inspire aşa ceva. Nu avea niciun efect asupra lui, cu excepţia faptului că-i dădea dureri de cap. Îi trecu sticla şi lui Vic:

— Poftim.

— Mulţumesc, nu, îl refuză acesta.

Un tânăr îmbrăcat cu costum rosti cu voce ascuţită:

— Gagiii cu cravată sunt nişte cavaleri.

Toţi zâmbiră ironic.

— Persoana care a vorbit este o fată, spuse Vic. Cea de colo.

Constatară că toţi „băieţii” în costume, cămăşi şi ciorapi cu model erau fete. Părul le fusese ras până la piele. Judecând după trăsăturile lor mai delicate, era limpede că nu se înşelau. Nu se fardaseră. Dacă nu ar fi vorbit, probabil nu s-ar fi trădat.

— Sora cea frumoasă nu vrea parfumul viselor?

În cameră se lăsă tăcerea.

— Gagiule, nu cumva ai idei stranii, din când în când?

Feţele băieţilor se întunecaseră. În cele din urmă, unul se duse în colţul camerei şi luă de acolo o geantă înaltă şi îngustă, de unde scoase un tub din plastic, cu mai multe orificii practicate pe suprafaţă. Introduse un capăt al tubului în nas, acoperi orificiile cu degetele şi apoi începu să interpreteze o melodie, fredonând-o în acelaşi timp. Era un flaut pentru nas.

— Dulce flaut, spuse o fată.

Băiatul scoase flautul, îşi şterse nasul cu o cârpă mică şi colorată pe care o ţinea în mânecă, apoi se adresă străinilor.

— Cum se simte un lunatic?

„A renunţat la jargon”, gândi Ragle. „Deoarece le-a fost stârnită susceptibilitatea”. Toţi din cameră, mai cu seamă fetele, nu-şi dezlipeau privirile de la cei doi bărbaţi.

— Lunatici? exclamă timid una dintre fete. Chiar aşa? îl întrebă ea pe băiat.

— Sigur că da, răspunse acesta. Gagiii cu cravată sunt lunatici. Râse, deşi se simţea că nici el nu este prea sigur. Nu-i corect ce zic eu?

Ragle nu-i răspunse. Vic îl ignoră şi el pe băiat.

— Sunteţi singuri? se interesă un tânăr. Sau mai există şi alţii ca voi prin preajmă?

— Doar noi, răspunse Ragle.

Se holbau la el cu un interes nebun.

— Da. Recunosc. Acest lucru părea să le inspire respect, spre deosebire de toate celelalte. Suntem lunatici.

Niciunul dintre puşti nu mai mişcă în front. Rămaseră înmărmuriţi.

— Deci gagiii cu cravată sunt lunatici. Şi ce-i cu asta?

Ridicând din umeri, se duse să-şi ia instrumentul de suflat.

— Să cânte muzica, spuse una dintre fete.

Acum se împletea sunetul palid, ca un scâncet, a trei flauturi.

— Ne pierdem vremea pe aici, spuse Vic.

— Da, recunoscu el. Mai bine plecăm.

Se pregăti să deschidă uşa, dar în acel moment un băiat îşi scoase instrumentul din nas şi îi zise:

— Băi, gagiilor!

Se opriră în loc.

— Poliţia militară e pe urmele voastre. Cum aţi ieşit, v-au şi umflat.

Începu iarăşi să cânte, iar ceilalţi încuviinţară din cap.

— Ştiţi ce face Poliţia militară cu lunaticii? îi întrebă o fată. Le dă o doză de l.c.

— Ce înseamnă asta? se întrebă Vic.

Toţi râseră, fără a-i răspunde. Sunetele de flaut şi îngânatul melodiei se auzeau mai departe.

— Gagiii cu cravată s-au albit, spuse un băiat, între două respiraţii.

Paşii grei ce urcau pe scară făcură să se clatine întreaga podea.

Muzica încetă. O bătaie în uşă.

„Au pus mâna pe noi", cugetă Ragle. Nu mai mişca nimeni în încăpere când se deschise uşa.

— Puştime afurisită, se auzi o voce enervantă.

O femeie în vârstă, cu părul cărunt, ale cărei forme enorme erau acoperite de un halat din mătase, îşi roti privirea prin cameră. În picioare purta papuci de casă îmblăniţi.

— V-am zis să nu mai suflaţi după ora 22:00. Încetaţi odată!

Îi scrută pe toţi, cu ochii întredeschişi. Atunci îi remarcă pe străini.

— O! exclamă ea bănuitoare. Voi cine sunteţi?

„Au să-i spună”, se gândi Ragle, „apoi ea o să plece bufnind pe scări în jos, cuprinsă de panică. După care o să apară şi Poliţia militară în tancuri, sau cu ce altceva or umbla. Ted, şoferul, a avut şi el destulă vreme să dea sfoară în ţară. Ca şi chelneriţa. Toată lumea a avut suficient timp. În orice caz”, gândi el, „am reuşit să ieşim şi să vedem că nu suntem în 1959, ci în 1998 şi că se duce un război, că puştimea vorbeşte şi se îmbracă precum băştinaşii din Africa de Vest, iar fetele poartă haine bărbăteşti şi-şi rad capetele. Cât despre bani, aşa cum îi ştiam noi, ei au dispărut între timp. Ca şi autocamioanele diesel. Dar nu am aflat ce se ascunde în spatele tuturor acestor lucruri”, se lăsă el deodată cuprins de pesimism. De ce a fost nevoie să ridice oraşul vechi, să construiască maşini vechi şi străzi, să ne amăgească atâţia şi atâţia ani…

— Cine sunt aceşti doi domni? se interesă bătrâna.

După, o pauză, una dintre fete îi spuse, cu un zâmbet răutăcios pe buze:

— Caută camere.

— Cum? exclamă femeia, neîncrezătoare.

— Sigur că da, îi confirmă un băiat. Au apărut aici, căutând o cameră de închiriat. Era să-şi frângă gâtul. Nu ai aprins încă lumina pe verandă?

— Nu, spuse bătrâna. Scoase o batistă şi începu să-şi şteargă fruntea moale şi ridată. Mă retrăsesem la mine în cameră. Li se adresă apoi lui Ragle şi lui Vic: eu sunt doamna Mefee. Această casă îmi aparţine. Ce fel de camere aţi dori?

Înainte ca Ragle să apuce să răspundă, Vic spuse:

— Ne mulţumim cu orice. Ce fel de camere aveţi?

Se uită în direcţia lui Ragle, încercând să-i sugereze că i se luase o piatră de pe inimă.

— Păi, domnilor, spuse ea, începând să se retragă clătinându-se spre scări, dacă aveţi bunăvoinţa să mă urmaţi, vă arăt. Se prinse zdravăn de balustradă şi întoarse capul spre ei. Haideţi, îi îndemnă ea, gâfâind din greu, faţa i se umflase de atâta efort. Am lucruri extrem de atrăgătoare. Aţi dori cumva să staţi împreună?

Măsurându-i cu îndoială, le spuse:

— Haideţi să intrăm la mine în birou, unde putem discuta despre slujba voastră şi… porni iarăşi la vale, oprindu-se la

fiecare pas… şi despre toate celelalte amănunte.

Ajunsă la capătul scării, reuşi să găsească comutatorul electric, după multe mormăieli şi gâfâieli; aprinse un bec fără glob, care le lumină drumul pe o latură a casei, până la veranda din faţă. În ea se vedea un şezlong din trestie, demodat. Demodat chiar şi din punctul lor de vedere. „Unele lucruri nu se schimbă niciodată”, se gândi Ragle.

— Chiar aici, îi strigă doamna Mefee, cu voia dumneavoastră; el şi cu Vic o urmară într-un salon dezordonat, întunecos, mirosind a postav, încărcat cu vechituri, scaune, lămpi, tablouri înrămate pe pereţi, covoare, iar pe cămin zeci de cărţi poştale de felicitare. Deasupra căminului era atârnat un şervet cusut sau ţesut în multe culori, purtând textul:

O SINGURĂ LUME FERICITĂ ADUCE BINECUVÂNTARE
ŞI FERICIRE ÎNTREGII OMENIRI

— Ceea ce aş vrea să aflu în primul rând este dacă aveţi o slujbă stabilă, le spuse doamna Mefee lăsându-se într-un fotoliu.

Aplecându-se înainte, îşi trase în poală un masiv registru de pe birou.

— Da, răspunse Ragle. Avem slujbe stabile.

— În ce domeniu?

— În comerţul cu legume, preciză Vic. Eu mă ocup de raionul special dintr-un magazin universal.

— Cum ai zis? gemu bătrâna, sucindu-şi gâtul, ca să audă mai bine.

O pasăre colorată în negru şi galben cârâi răguşit din colivia ei.

— Stai cuminte, Dwight, spuse ea.

— Fructe şi legume. Vânzare cu amănuntul, preciză Vic.

— Ce fel de legume?

— De toate felurile, completă el plictisit.

— De unde faci rost de ele?

— De la camionagii.

— Aha, spuse ea suflând greu. Iar tu trebuie să fii inspectorul, din câte presupun.

Ragle nu-i răspunse nimic.

— Nu prea am încredere în voi, ăştia care se ocupă cu legume, zise doamna Mefee. A fost unul pe aici chiar săptămâna trecută… nu cred că erai tu, dar exclus nu este. Marfa arăta bine, dar aş fi murit dacă atingeam ceva. Scria mare de tot pe

ele r.a. Nu mă înşel eu. Desigur, omul m-a asigurat că nu au crescut la suprafaţă, ci undeva în beciuri. Dar eu miros când e vorba de r.a.

„Radioactivitate”, gândi Ragle. „Produse crescute la suprafaţă, supuse efectelor radioactivităţii. Înseamnă că au avut loc bombardamente în trecut. Contaminarea recoltelor.” Mintea începu să-i lucreze febril: vedea scena încărcării în camioane a hranei produse sub pământ. *„Pivniţele.* Comerţul ilegal cu roşii şi pepeni contaminaţi…”

— În marfa noastră nu există r.a., răspunse Vic. Radioactivitate, preciză el în şoaptă, ca să fie auzit numai de Ragle.

— Da, îi confirmă acesta.

— Noi venim… de la mare distanţă de aici. Şi am sosit chiar în această seară.

— Înţeleg, spuse doamna Mefee, răsfoind paginile catastifului.

— Am fost amândoi bolnavi, continuă Vic. Ce s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui? zise bătrâna.

Lăsă catastiful. Îşi aşezase pe nas o pereche de ochelari cu rama din os, în spatele cărora ochii ei, măriţi, căpătaseră o licărire vioaie şi vicleană.

— Ce s-a petrecut? repetă şi Ragle. Despre război. Vrei să ne spui?

— E ciudat că nu ştiţi nimic despre război, spuse doamna Mefee, umezindu-şi degetul şi răsfoind mai departe.

— Spune-ne, o îndemnă Vic cu asprime. Pentru numele lui Dumnezeu!

— Sunteţi cumva agenţi de recrutare? îi întrebă doamna Mefee.

— Nu, o asigură Ragle.

— Deşi am sentimente patriotice, nu mi-aş dori să locuiască agenţi de recrutare la mine în casă. Apar prea multe necazuri.

„De la ea n-o să scoatem o relatare directă”, gândi Ragle. „Nu are niciun rost. Mai bine renunţăm.”

Pe masă stăteau rezemate, pe o singură ramă verticală, diverse fotografii în culori ale unui tânăr în uniformă. Ragle se aplecă şi le examină.

— Cine este el? se interesă el.

— Fiul meu, îi răspunse doamna Mefee. Se află mobilizat la Baza de Rachete Anvers. Nu l-am văzut de trei ani încheiaţi. De când a început războiul.

„Deci foarte recent”, cugetă Ragle. „Poate în acelaşi răstimp construiseră şi…

Când începuse concursul. Unde-l găsim mâine pe omuleţul verde? Aproape trei ani…”

Începu să se plimbe fără ţintă prin cameră. Prin arcada largă din lemn închis la culoare şi lustruit văzu o sufragerie. O masă solidă în mijloc, multe scaune, servante, vitrine din sticlă, pline cu farfurii şi ceşti. Iar într-un colţ se afla un pian. Se apropie de el şi luă de pe un raft un teanc de note muzicale. Melodii sentimentale şi ieftine, pe gustul popular, majoritatea cu soldaţi şi fete.

Una dintre melodii se intitula:

LUNATICI PUŞI PE FUGĂ

Luă foaia cu sine şi i-o arătă lui Vic.

— Uită-te la asta, citeşte şi versurile. Iată textul tipărit sub portative:

Eşti o bulă, domnule de pe Lună,
Lumea Unică nicicând nu se va dezbina
Din cauza ta,
Eşti un bufon, domnule din Balon,
Cocoţat pe cer te simţi în largul tău
Viitoru-ţi roz se va dovedi un hău.
Păzea! Unchiul o să te plesnească,
Mâinile sus! Mâinile sus!
Dacă vrei să eviţi al tău apus!

— Ştii să cânţi la pian, domnule? se interesă bătrâna.

— Inamicii… sunt lunaticii, aşa-i? o întrebă Ragle.

„Cerul”, gândi el. „Luna… lunatici.”

Nu pe el şi pe Vic îi fugăreau Poliţia militară. Ci pe inamici. Războiul era purtat între Pământ şi Lună. Iar dacă puştii de la etaj îi luaseră drept lunatici, atunci aceştia erau desigur fiinţe omeneşti. Nu nişte creaturi oarecare. Colonişti, probabil.

„Un război civil.

Acum ştiu ceea ce fac eu. Ştiu care este scopul concursului şi ceea ce sunt eu. Eu sunt salvatorul acestei planete. Atunci când dezleg problema concursului, nu fac decât să aflu ora şi locul când va lovi următoarea rachetă. Iar eu înregistrez nesfârşitul meu şir de soluţii. Iar oamenii aceştia, indiferent cum s-or numi

ei, se grăbesc să împingă o unitate antirachetă pe acel pătrat al diagramei. În acel loc şi la acea oră. Şi astfel rămâne în viaţă toată lumea, puştii cu instrumentele lor de suflat pentru nas, chelneriţa, Ted, şoferul, cumnatul meu, Bill Black, familia Kesselman, familia Keitelbein…

Exact ceea ce începuseră să-mi povestească doamna Keitelbein şi fiul ei. Apărarea Civilă… nu era de fapt decât o istorie a războiului, aşa cum s-a desfăşurat el până în prezent. Modele din 1998, menite să-mi readucă în memorie cele petrecute.

Dar de ce am uitat?”

O întrebă atunci pe doamna Mefee:

— Dar numele de Ragle Gumm vă spune ceva?

— Absolut nimic, răspunse femeia râzând. Din punctul meu de vedere, Ragle Gumm ar putea să se ducă la naiba. Nu este posibil să existe o singură persoană care să realizeze chestia aia; e o echipă întreagă, căreia ei preferă să-i zică Ragle Gumm. Am ştiut de la bun început.

— Cred că greşeşti, doamnă Mefee, răspunse Vic cu un oftat. Părerea mea este că persoana aceasta există cu adevărat şi chiar face ceea ce se spune despre el.

— Şi are dreptate aşa, chiar zi de zi? spuse ea cu şiretenie.

— Da, răspunse Ragle.

Lângă el, Vic încuviinţa din cap.

— Ei, hai, mi se pare cam exagerat, pronunţă ea, pe o notă stridentă.

— Există un talent, o capacitate de a pătrunde secretele unui algoritm.

— Ia ascultaţi, interveni doamna Mefee, sunt cu mult mai bătrână decât voi, băieţi. Eu îmi aduc aminte de vremurile când Ragle Gumm nu era decât un simplu creator de modă; el făcea pălăriile acelea hidoase, Miss Adonis.

— Pălării, repetă Ragle.

— De fapt, mai am pe undeva una dintre ele. Gâfâind din greu, se ridică şi se duse spre un dulap. Poftim. Ţinea în mână o pălărie melon. După cum vedeţi, e bărbătească. Ce să-ţi spun, le-a făcut pe femei să cumpere pălării din astea, doar pentru a scăpa el de tot stocul de vechituri, atunci când bărbaţii s-au hotărât să nu le mai cumpere.

— Şi a scos ceva bani din industria asta? întrebă Vic.

— Creatorii de modă câştigă milioane şi milioane, zise doamna Mefee. Toţi, până la ultimul. Iar el a avut noroc. Ăsta-i

secretul, să ai noroc. De altceva n-ai nevoie. Iar mai târziu, când a început afacerile cu aluminiu sintetic… Căzu puţin pe gânduri. Sau alumină. Baftă curată. A fost unul dintre oamenii aceia care au un noroc fantastic, dar sfârşesc întotdeauna în acelaşi fel; li se termină bafta, până la urmă. Aşa i s-a întâmplat şi lui, continuă cu un aer de profund cunoscător: şi norocul lui a ajuns la capăt, dar nimeni nu a zis public chestia asta. De aia nu-l mai vede nimeni pe Gumm. Pentru că şi-a pus capăt zilelor. Nu-i un simplu zvon. E purul adevăr. Îl ştiu pe unul a cărui soţie a lucrat în Poliţia militară timp de o vară, şi chiar ea a spus că e lucru sigur: Gumm s-a sinucis acum doi ani. Iar prezicerile acelea cu rachetele vin de la alte persoane.

— Înţeleg, spuse Ragle.

Doamna Mefee continuă triumfător:

— Când l-au silit să se conformeze… când a acceptat oferta de a veni la Denver, ca să facă previziunile acestea despre rachete, atunci de-abia şi-au dat seama cu cine au de-a face; că toată faima lui este e o vorbă goală. Decât să suporte ruşinea publică şi dezonoarea, a preferat…

— Trebuie să plecăm, o întrerupse Vic.

— Da, spuse şi Ragle. Bună seara.

Se îndreptară amândoi spre uşă.

— Şi cum rămâne cu acele camere pe care doreaţi să le închiriaţi? îi întrebă doamna Mefee, pornind după ei. Nici măcar nu am apucat să vi le arăt.

— Bună seara, repetă Ragle.

Ieşiră din cameră, străbătură veranda, coborâră scările, apoi ajunseră pe trotuar.

— Aveţi de gând să vă întoarceţi? le strigă doamna Mefee din verandă.

— Mai târziu, îi răspunse Vic.

Cei doi se îndepărtară de casă.

— Am uitat, comentă Ragle. Am uitat toate acestea.

„Dar am continuat să fac preziceri”, gândi el.

„Le-am făcut oricum. Dintr-un punct de vedere, nu contează, deci, pentru că eu am continuat să-mi îndeplinesc datoria.”

— Am fost întotdeauna convins că nu ai ce învăţa din textele melodiilor de muzică uşoară. Se pare că m-am înşelat.

„Iar faptul că nu mă aflu în cameră la mine, lucrând la răspunsurile pentru mâine, aşa cum fac de obicei, poate să ne coste viaţa”, pricepu Ragle. „Nu-i de mirare că Ted, şoferul, încerca să mă convingă atât de insistent. Şi nu e de mirare nici

poza mea de pe coperta revistei *Time,* în postura de om al anului.”

— Mi-am adus aminte, spuse el, oprindu-se în loc. În noaptea aceea. Familia Kesselman. Fotografia uzinei mele de aluminiu.

— Alumină, îl corectă Vic. Aşa a zis ea, cel puţin.

„Oare îmi amintesc totul”, se întrebă Ragle. „Ce mai era în afară de asta?”

— Putem să ne întoarcem, spuse Vic. Trebuie să ne întoarcem. Sau tu, cel puţin. Bănuiesc că era nevoie de o groază de oameni în jurul tău, pentru ca totul să pară natural. Margo, eu însumi, Bill Black. Atunci când am căutat întrerupătorul acela cu fir în baie, nu era decât un reflex condiţionat. Probabil că aici există întrerupătoare de acest fel. Sau am avut eu, în orice caz. Iar când tipii de la magazin au fugit în grup. Probabil că au lucrat într-o prăvălie de aici, împreună. Poate chiar într-una de legume şi fructe, îndeplinind absolut aceeaşi muncă. Toate sunt la fel, dacă facem abstracţie de această diferenţă de patruzeci de ani.

Înaintea lor se vedea un mănunchi de lumini puternice.

— Să încercăm acolo, propuse Ragle, mărind pasul.

Încă mai avea biletul de la Ted. Numărul îl punea probabil în legătură cu autorităţile militare, sau cu cei care organizaseră oraşul lor. Să se întoarcă… dar de ce?

— De ce este nevoie să mă întorc? întrebă el. De ce nu pot să fac totul aici? De ce e nevoie să locuiesc acolo, închipuindu-mi că mă aflu în anul 1959 şi particip la concursul organizat de un ziar?

— Nu mă întreba pe mine, pentru că n-am cum să-ţi răspund.

Pe măsură ce se apropiară, luminile se transformară treptat în cuvinte. O firmă cu neon, în mai multe culori, arzând în întuneric:

DROGHERIE ŞI FARMACIE – WEST

— O drogherie, zise Vic, de aici putem telefona.

Intrară în magazin, o încăpere surprinzător de mică şi îngustă, luminată orbitor, cu poliţe înalte şi vitrine. Nu se vedea niciun client şi niciun vânzător; Ragle se opri în faţa tejghelei şi se uită în jur, căutând telefonul public. „Oare mai există aşa ceva?” se întrebă el.

— Cu ce vă pot ajuta? se auzi vocea unei femei venind nu de departe.

— Am dori să dăm un telefon. Urgent.

— Poate ar fi bine să ne arătaţi cum să folosim telefonul, interveni Vic. Sau poate chiar să ne ajutaţi să formăm numărul.

— Desigur, spuse funcţionara, apărând de undeva din spatele tejghelei cu o mişcare lină, îmbrăcată în halatul ei alb de lucru.

Femeia între două vârste, purtând pantofi fără toc, le zâmbi.

— Bună seara, domnule Gumm.

O recunoscu imediat.

Doamna Keitelbein.

Făcându-i un semn amical, doamna Keitelbein trecu pe lângă el şi se duse la uşă. O închise şi încuie, trase transperantul, apoi se întoarse, rămânând faţă în faţă cu el.

— Spune-mi numărul de telefon, îi spuse ea.

Ragle îi întinse bucata de hârtie.

— Aha, exclamă ea citind-o. Înţeleg. E numărul centralei Serviciilor Forţelor Armate de la Denver. Iar interiorul este 62. Adică… se încruntă. Adică este cineva din cadrul Departamentului de apărare împotriva rachetelor. Dacă se mai află acolo la ora asta, înseamnă că pur şi simplu locuiesc în sediu. Prin urmare, trebuie să fie cineva de rang foarte înalt! Îi înapoie biletul. Cât de mult îţi aduci aminte?

— Destul.

— Te-a ajutat faptul că ţi-am arătat macheta fabricii tale?

— Da.

Era de netăgăduit. După ce o văzuse, se urcase imediat în autobuz şi se dusese la magazin.

— Asta mă bucură.

— Ai stat în preajma mea, spuse el, pentru ca să-mi administrezi doze sistematice de memorie. Prin urmare, trebuie că reprezinţi Serviciile Forţelor Armate.

— Chiar aşa este, spuse ea. Într-un fel.

— De ce am uitat de la bun început?

— Pentru că ai fost împins să uiţi, îi explică doamna Keitelbein. La fel cum ai fost făcut să uiţi ce ţi s-a întâmplat în noaptea aceea, când ai ajuns până în vârful muntelui şi ai dat peste familia Kesselman.

— Dar atunci au apărut camioanele municipalităţii. Angajaţii municipalităţii. Au pus mâna pe mine. Au făcut cu mine ce-au vrut. În dimineaţa următoare au început să repare strada. Ca să mă poată supraveghea pe mine. („Cu alte cuvinte, erau tocmai oamenii care conduceau oraşul. Cei care îl construiseră.” gândi el.) Ei m-au făcut să uit, de la bun început?

— Da, îi spuse ea.

— Dar tu doreşti ca eu să-mi reamintesc.

— Da, pentru că sunt lunatică. Nu aşa ca voi. Fac parte dintre cei pe care Poliţia militară vrea cu adevărat să-i prindă. Tu te hotărâseşi să treci de partea noastră, domnule Gumm. Îţi făcuseşi până şi bagajul. Dar ceva nu a funcţionat. Nu au vrut să te lichideze, pentru că aveau nevoie de tine. Aşa că te-au pus la muncă, să rezolvi enigme dintr-un ziar. În acest fel îţi foloseai talentul în slujba lor… fără să ai mustrări de conştiinţă.

Continua să-i zâmbească, în stilul ei, vesel şi profesional; îmbrăcată în halatul alb, ai fi putut spune că este o asistentă medicală, de stomatologie, prezentându-ţi o nouă metodă de menţinere a igienei bucale. Eficient şi practic. Nu lipsea nici nuanţa de abnegaţie.

— Şi de ce mă hotărâsem să trec de partea voastră? întrebă el.

— Nu-ţi aduci aminte?

— Nu, recunoscu el.

— Atunci am să-ţi dau să citeşti mai multe lucruri. Un fel de set de reorientare, dacă pot să-l numesc astfel.

Aplecându-se, întinse mâna în spatele tejghelei şi scoase un plic subţire, pe care îl deschise:

— În primul rând, trebuie să vezi numărul din 14 ianuarie 1996 al revistei *Time,* cu fotografia ta pe copertă şi biografia. Completă, din punct de vedere al informaţiilor la care publicul a avut acces.

— Şi ce anume li s-a zis oamenilor? se interesă el, gândindu-se la doamna Mefee, amintindu-şi de mormanul ei de bănuieli şi zvonuri.

— Că ai probleme respiratorii care te silesc să trăieşti retras în America de Sud. Într-un orăşel uitat de lume din Peru, numit Ayacucho. Scrie şi în biografie toate aceste lucruri. Îi mai întinse o cărţulie. Un text despre istoria curentă folosit în şcolile secundare. Utilizat ca manual oficial în şcolile din O Singură Lume Fericită.

— Explică-mi şi mie sloganul „O Singură Lume Fericită”, o rugă Ragle.

— Nu este un slogan, ci denumirea oficială adoptată de grupul care consideră despre călătoriile interplanetare că nu au niciun viitor. O Singură Lume Fericită este suficient de bună, de fapt cu mult mai bună decât deșerturile acelea aride, care n-au fost create de Dumnezeu pentru a fi locuite de oameni. Ceea ce

înseamnă cuvântul lunatici presupun că ştii.

— Da, colonişti de pe Lună.

— Nu-i chiar aşa. Dar toate aceste lucruri apar în cărticică, împreună cu o prezentare a originilor războiului. Şi mai este ceva.

Scoase la iveală o broşură intitulată:

LUPTA ÎMPOTRIVA TIRANIEI

— Ce mai e şi asta? întrebă Ragle, cercetând-o.

Broşura îi trezi simţăminte stranii; suferi şocul puternic al senzaţiei că ştia prea bine despre ce este vorba.

— Această broşură a fost răspândită printre miile de muncitori de la firma Ragle Gumm, care lucrau în diversele tale uzine, îi explică doamna Keitelbein. Tu nu ai renunţat la proprietăţile tale, pricepi? Te-ai oferit voluntar să serveşti guvernului în schimbul unei plăţi simbolice… ai făcut un gest patriotic. Ţi-ai pus talentul la bătaie pentru a salva oamenii de bombardamentele lunaticilor. Dar după ce colaboraseşi cu guvernul – Guvernul Unei Singure Lumi Fericite – timp mai îndelungat, în inima ta s-a petrecut o schimbare esenţială. Nu-i de mirare, tu înţelegi totul cu mult înaintea altora.

— Pot să iau astea înapoi cu mine, în oraş? o întrebă el.

Dorea să fie pregătit pentru a descifra soluţia problemei de mâine; reflexul acesta i se întipărise adânc.

— Nu, îl contrazise ea. Ei ştiu că ai fugit. Dacă te întorci, vor încerca iarăşi să facă să-ţi dispară toate amintirile. Aş prefera să rămâi aici şi să le citeşti. E numai ora 23:00. Avem suficient timp. Ştiu că te gândeşti la ziua de mâine. De fapt, nici nu ai de ales.

— Suntem în siguranţă aici? se interesă Vic.

— Da, îi răspunse femeia.

— Şi dacă apare Poliţia militară şi se interesează de noi? insistă Vic.

— Priveşte pe geam, spuse doamna Keitelbein.

Amândoi bărbaţii se duseră la vitrina drogheriei şi se uitară pe stradă.

Aceasta dispăruse. În faţa lor se întindeau câmpuri întunecate şi pustii.

— Ne aflăm pe autostradă, între oraşe, le explică doamna Keitelbein. Chiar din momentul în care aţi pus piciorul aici, ne-am pus în mişcare. Şi acum ne deplasăm. Cam acum o lună am

reuşit să pătrundem în Oraşul Vechi, după cum îl numesc cei din trupele de geniu. Ei l-au construit, aşa că au şi dreptul de a-i da un nume.

După o pauză, continuă:

— Nu v-a trecut prin minte să vă puneţi întrebarea unde locuiţi? Cum se cheamă oraşul vostru? Comitatul? Statul?

— Nu, spuse Ragle, jenat.

— Dar acum ştiţi unde se află?

— Nu, recunoscu el.

— Este în Wyoming, le dezvălui doamna Keitelbein. Iar noi ne aflăm în partea de vest a Wyomingului, lângă graniţa cu Idaho. Oraşul vostru a fost reconstruit pe locul mai multor oraşe vechi, distruse la începutul războiului. Geniştii au reconstituit totul foarte bine, pe baza textelor şi a celorlalte mărturii. Ruinele pe care Margo vrea ca primăria să le cureţe, nu care cumva să li se întâmple ceva copiilor, ruinele în care am plasat cartea de telefon, bileţelele şi revistele, reprezintă un fragment din fostul oraş Kemmerer. Străvechi arsenal al comitatului.

Aşezându-se în faţa tejghelei, Ragle începu să-şi citească biografia din *Time.*

Capitolul 14

Revista se deschise în mâinile lui, dezvăluindu-i lumea reală. Numele, figurile, experienţele s-au întors la el, reîncepându-şi existenţa. Iar din întunericul de afară nu se mai strecura spre el nicio umbră camuflată în salopetă; nimeni nu-l deranja. De această dată i se permitea să stea netulburat, cu revista în mâini, aplecat asupra ei şi sorbindu-i slovele.

OBŢINEŢI MAI MULT PRIN MORAGA,

îşi aminti el. Campania aceea electorală, cu prilejul alegerilor prezidenţiale din 1987. Da, dar şi:

VENIŢI CU WQLFE

Echipa învingătoare. Vedea înaintea ochilor silueta uscăţivă, de funcţionar tipic, a profesorului de drept de la Harvard, şi apoi cea a vicepreşedintelui său. „Câtă deosebire între cei doi”, gândi el. O nepotrivire care a dus la un război civil. Pe deasupra au participat pe aceeaşi listă electorală. Încercând să pună mâna pe voturile tuturor. Claie peste grămadă... e permisă chiar orice combinaţie? Profesorul de drept de la Harvard şi fostul şef de echipă de la calea ferată. Dreptul roman şi englez şi un bărbat care nu cu mult timp în urmă scria pe o listă greutatea sacilor plini cu sare.

— Ţi-aminteşti de John Moraga? îl întrebă el pe Vic.

Pe figura lui Vic se citea confuzie.

— Normal, murmură el.

— E ciudat cum s-a putut dovedi atât de credul un om educat, spuse Ragle. S-a lăsat manevrat de interese economice. Din cauza naivităţii, probabil. Trăia prea departe de lumea asta.

„Foarte multă teorie şi extrem de puţină practică”, reflectă el.

— Nu sunt de acord cu tine, spuse Vic, cu o voce care căpătase deodată accente dure, datorită convingerii ce se ascundea în spatele cuvintelor. Un bărbat hotărât să-şi vadă puse în practică principiile, în pofida tuturor obstacolelor.

Ragle îl măsură cu mirare. Afişa expresia aceea fixă pe care ţi-o dă certitudinea. „Partizanat”, gândi el. „Dezbateri de

cârciumă, în miez de noapte. Eu n-aş folosi nici mort un castron de salată făcut din Minereul Luna. Nu cumpăraţi produsele lunare. Boicotul. Şi toate în numele principiilor."

— Cumpăraţi Minereul Ani, din Antarctica.

— Cumpăraţi lucruri de-ale noastre, completă Vic, fără nicio ezitare.

— De ce? întrebă Ragle. Care-i diferenţa? Te simţi atât de legat de Continentul Antarctica? Era cu adevărat uimit. Minereul Luna sau Minereul Ani. Minereul e minereu.

„Marea dezbatere a politicii externe. Luna nu va avea niciodată vreo valoare pentru noi, din punct de vedere economic", se gândi el. „Poţi să laşi baltă toată chestia. Şi totuşi, dacă are o însemnătate oarecare? Ei, atunci ce-i de făcut?"

„În anul 1993, Preşedintele Moraga a semnat proiectul de lege care punea capăt dezvoltării economice americane pe Lună. Uraaaa! Vââj! Vââj!

Mare paradă pe Fifth Avenue.

După care a urmat insurecţia. Oamenii lui Wolfe, lupii", îşi aminti el.

— „Veniţi cu Wolfe", spuse el.

— O ceată de trădători, după părerea mea, declară Vic cu furie. Rămasă la oarecare distanţă de ei, doamna Keitelbein îi urmărea cu atenţie.

— Legea stipulează limpede că, în cazul în care preşedintele este inapt să-şi îndeplinească atribuţiunile, vicepreşedintele devine preşedinte în exerciţiu, cu drepturi depline, spuse Ragle. Prin urmare, cum poţi vorbi de trădători?

— Preşedinte în exerciţiu nu e tot una cu preşedinte. El nu ar fi trebuit decât să aibă grijă ca dorinţele adevăratului preşedinte să fie puse în aplicare. În niciun caz să nu deturneze şi să distrugă liniile de politică externă ale preşedintelui. Dar el a profitat de boala acestuia. A restituit fondurile destinate proiectelor selenare, pentru a face pe placul unei şlehte de californieni cu capetele pline de prostii şi de visuri şi lipsiţi de orice fel de simţ practic… Vic se sufoca de indignare. Cu mentalitatea unor adolescenţi care se dau în vânt după maşinile de curse, pe care să le conducă în demenţă, cât mai departe. Să sară deodată peste şapte munţi.

— Ideile acestea le-ai adunat de prin cine ştie ce articole de fond. Nu sunt gândurile tale proprii, îl acuză Ragle.

— Există o explicaţie freudiană, ceva în legătură cu vagile

imbolduri sexuale. Altfel ce te poate împinge spre Lună? Şi când te gândeşti câtă energie s-a risipit cu discuţiile acelea despre „scopul ultim al vieţii”. Nişte tâmpenii suspecte. Vic împunse cu degetul în direcţia lui. Pe deasupra, nici nu este legal.

— Dacă nu este legal, argumentă Ragle, vagile imbolduri sexuale nu mai intră oricum în discuţie.

„Logica ta este cam tulbure”, cugetă el. „Ataci din două direcţii. Este nu numai imatur, dar şi împotriva legii. Important e să zici ceva împotrivă, primul lucru ce-ţi vine în minte. De ce eşti atât de pornit contra explorării lunare? Din cauza faptului că te apropii de ceva străin? Ţi-e frică de contaminare? De infiltraţiile prin crăpăturile din pereţi, cu care nu eşti obişnuit…”

Aşa ţipa la radio: „… victima unei grave afecţiuni a rinichilor, preşedintele John Moraga declară de la vila sa din Carolina de Sud că doar după o examinare atentă şi minuţioasă, ţinând seama de cele mai sacre interese ale naţiunii va lua în considerare…”

„Examinare minuţioasă”, cugetă Ragle. „Bolile de rinichi sunt teribil de dureroase… Bietul om.”

— A fost un preşedinte minunat, zise Vic, părând să-i ghicească gândul.

— A fost un idiot, replică Ragle.

Doamna Keitelbein îşi manifestă acordul printr-un gest.

Coloniştii lunari au declarat că nu vor înapoia fondurile pe care le primiseră, pe care agenţiile federale începuseră să le pretindă, pe cale legală. Drept urmare, FBI-ul a arestat întregul grup, sub acuzaţia că au încălcat legea, abuzând de fondurile federale, iar când a fost vorba de utilaje, acuzaţia s-a referit la posesia ilegală a unor proprietăţi federale şi aşa mai departe.

„Un pretext”, consideră Ragle.

Luminile aparatului radio al maşinii pâlpâiau în obscuritatea serii; stăteau întinşi pe spate, strângându-se în braţe, încălziţi şi transpiraţi. Din când în când ronţăiau cartofi prăjiţi din punga rezemată de fusta ei. El se ridică să soarbă nişte bere.

„Ce-i împinge pe oameni să-şi dorească să locuiască pe Lună?” murmură fata.

„Nemulţumiri cronice”, îi răspunse el somnoros. „Oamenilor normali nu le trebuie să se ducă acolo. Oamenii normali sunt mulţumiţi de viaţa pe care o ştiu ei.” Închise ochii şi ascultă muzica de dans difuzată la radio.

„E frumos pe Lună?” întrebă ea.

„O, Doamne, este îngrozitor. Doar stânci şi praf.”

„Când o să ne căsătorim”, îi spuse fata, „aş prefera să trăim în împrejurimile lui Mexico City. E adevărat că preţurile sunt ridicate, în schimb este un loc foarte cosmopolit.”

Articolul din revista ce-o ţinea în mâini îi aduse aminte că avea patruzeci şi şase de ani. Trecuse vreme îndelungată de când stătuse lungit cu fata aceea în maşină şi ascultase muzică de dans la radio. „Nemaipomenit de dulce fusese acea prietenă a lui”, gândi el. „De ce nu or fi prezentat şi o poză de-a ei aici, în articol? Poate că nu ştiu nimic despre ea. O parte nesemnificativă a vieţii mele. Nu a avut influenţă asupra omenirii…”

În luna februarie a anului 1994 a izbucnit o bătălie în *Base One,* Baza Unu, capitala nominală a coloniilor selenare. Soldaţii de la baza de rachete din apropiere au fost trimişi împotriva coloniştilor şi a urmat o luptă aprigă, care a durat cinci ore. În aceeaşi seară, mai multe nave pentru transportul trupelor au părăsit Pământul, având ca destinaţie Luna.

„Uraaa! Vâââj! Vâââj!” îi trecu prin minte.

La scurt timp, se purta un război pe scară largă.

— Am înţeles, spuse Ragle, închizând revista.

— Un război civil este cea mai rea confruntare cu putinţă. O familie luptând împotriva altei familii. Tatăl împotriva fiului.

— Iar expansionism… Cu dificultate, se corectă. Lunaticilor de pe Pământ nu le-a mers prea bine.

— Ei au luptat o vreme, în California şi în New York şi în câteva oraşe mari din mijlocul continentului. Dar până la sfârşitul primului an, partizanii unei Singure Lumi Fericite controlau totul aici, pe Pământ. Doamna Keitelbein îi zâmbi profesional; se rezemă cu spatele de o mobilă din lemn, cu braţele încrucişate. Uneori, noaptea, partizanii lunatici taie linii telefonice şi aruncă poduri în aer. Dar celor mai mulţi dintre supravieţuitori li se administrează acum o doză de l.c. Adică au fost internaţi în lagărele de concentrare, din Nevada şi Arizona.

— În schimb aveţi Luna, interveni Ragle.

— O, sigur că da. Iar în momentul de faţă nu mai depindem, practic, de nimeni. Dispunem de resurse şi de utilaje. Şi de personalul specializat.

— Dar nu vă bombardează?

— Ei, vezi tu, îi răspunse ea, Luna are o faţă întunecată, care

de pe Pământ nu se vede niciodată.

„Da”, gândi el. „Sigur că da. Baza militară ideală. Pământul nu se bucură de un asemenea avantaj. În schimb observatorii selenari au ocazia de a vedea, mai devreme sau mai târziu, întreaga suprafaţă a Pământului prin sistemele lor de ochire.”

— Toate culturile noastre cresc pe soluri artificiale, în rezervoare speciale construite la adâncime, explică doamna Keitelbein. Este exclus să fie contaminate radioactiv. Noi nu avem nici atmosferă, care să răspândească praful în toate părţile. Gravitaţia mai scăzută permite ca o mare parte din acesta să părăsească definitiv Luna… Împrăştiindu-se, pur şi simplu, în spaţiu. Toate instalaţiile şi echipamentele noastre se află, de asemenea, la adâncime. La fel casele şi şcolile. Şi, continuă ea zâmbind, noi respirăm aer conservat. Deci nu ne pot afecta nici bacteriile. Prin urmare, rămânem calmi, chiar dacă suntem puţini. Numai câteva mii.

— Şi între timp bombardaţi Pământul, spuse el.

— Avem un program de atacuri. Alternativa agresivă. Am montat focoase nucleare pe nave obişnuite de transport şi le lansăm în direcţia Pământului. Una sau două pe săptămână… plus loviturile mai mici, rachete de cercetare de care dispunem în număr mare. Precum şi rachete de comunicaţii şi alimentare de dimensiuni mici, potrivite pentru câteva ferme sau pentru o fabrică. Îi menţinem într-o stare de încordare permanentă, deoarece nu pot niciodată să ştie din timp dacă e o lovitură mare, cu un focos cu hidrogen, sau una dintre rachetele acelea pitice. Aşa le amărâm zilele.

— Iar de previziunea acestor lovituri m-am ocupat eu? întrebă Ragle.

— Da, îi confirmă ea.

— Şi cum m-am descurcat?

— Nu atât de bine pe cât ţi-au spus ei. Lowery, adică.

— Înţeleg.

— Dar nici rău. Pentru că şi noi am reuşit să ieşim din rutină, mai mult sau mai puţin… dar ai ghicit suficiente lovituri, mai cu seamă pe cele mari. Motivul este, din câte bănuiesc eu, că ne batem mai mult capul cu ele, deoarece dispunem doar de un număr limitat de lovituri. Involuntar, avem tendinţa de a regulariza utilizarea lor. Iar tu, cu talentul tău, percepi aceste şabloane. Pălării de femeie. Ce vor purta ele anul viitor? Asta presupune stăpânirea unei adevărate ştiinţe oculte.

— Da, se arătă el de acord. Sau simţ artistic.

— Dar de ce ai trecut de partea lor? se revoltă Vic. Doar ne-au bombardat, au ucis femei şi copii…

— Acum el ştie de ce, îi răspunse doamna Keitelbein. Cât timp a studiat revista şi-a adus aminte. Mi-am dat seama urmărindu-i mimica.

— Da, confirmă Ragle. Mi-aduc aminte.

— De ce ai trecut de partea lor? insistă Vic.

— Pentru că ei au dreptate, spuse Ragle. Iar izolaţioniştii se înşală.

— Da, de aceea, confirmă şi femeia.

Când Margo deschise uşa şi constată că în veranda întunecată stătea chiar Bill Black, i se adresă prompt:

— Nu sunt aici. Se află la magazin, unde fac în grabă un inventar. Se pare că o să apară un control pe neaşteptate.

— Totuşi, aş vrea să intru puţin, dacă îmi permiţi, insistă Black.

Îi făcu loc să intre. El închise uşa.

— Ştiam că nu sunt aici. Avea aerul unui om indiferent şi deprimat. Dar nu sunt nici la magazin.

— Acolo i-am văzut eu ultima oară, spuse ea cu greu, pentru că nu-i făcea plăcere să mintă.

„Este exact ceea ce m-au învăţat ei să spun, se consolă ea.”

— Au reuşit să iasă. L-am găsit pe şoferul camionului. I-au dat drumul după ce parcurseseră cam o sută de mile.

— Cum de-ai aflat? exclamă ea, cuprinsă deodată de un val de furie la adresa lui.

De o indignare aproape isterică. Fără a înţelege prea bine, poseda în schimb o intuiţie profundă.

— Tu şi preparatele tale italieneşti, pronunţă ea cu un râs amar. Veneai tot timpul aici şi-l spionai, trebuia să fii mereu în preajma lui. Pe deasupra o mai trimiteai şi pe putoarea aia de nevastă-ta, ca să nu-i dea pace.

— Nu este nevastă-mea, spuse el. Au repartizat-o pe ea, pentru că trebuia să fiu instalat într-un cartier cu locuinţe.

Margo simţea că-i pluteşte capul.

— Dar… ea ştie?

— Nu.

— Nemaipomenit. Şi acum? întrebă ea. Ţie îţi vine la îndemână să stai şi să zâmbeşti ca încrezutul, pentru că ştii adevărul.

— Nu zâmbesc deloc, o contrazise Black. Mă gândesc numai

că atunci când am avut ocazia de a-l aduce înapoi, eu mi-am închipuit că oamenii aceia trebuie să fie familia Kesselman. Că e o simplă neînţelegere, o încurcătură de nume. Mă întreb cine a pus la cale toată farsa. Niciodată n-am avut memoria numelor foarte dezvoltată. Poate că au descoperit chestia asta. Dar eu aveam o mie şase sute de nume de care să ţin cont, pe care să le urmăresc…

— O mie şase sute, repetă ea. Ce vrei să spui?

Intuiţia o duse acum mult mai departe. Sentimentul că lumea din jur este foarte limitată. Străzile, casele, magazinele, maşinile şi oamenii. O mie şase sute de oameni, stând în mijlocul unei scene. Înconjuraţi de obiecte de recuzită, de mobilă pe care să te aşezi, de bucătării în care să găteşti, de maşini pe care să le conduci şi de hrană. Apoi, îndărătul butaforiei, fundalul plat, pictat. Case pictate, sugerând că se află la mai mare distanţă. Oameni pictaţi. Străzi pictate. Sunete ieşind din difuzoare montate în pereţi. Sammy stând singur într-o sală de clasă, ca unic şcolar. Nici măcar profesoara nu este reală. Doar o serie de benzi, pe care băiatul le ascultă pe rând.

— Vom reuşi să aflăm de ce a fost nevoie de toate astea? întrebă ea.

— El ştie. Ragle a înţeles tot.

— De aceea nu avem radiouri.

— Aţi fi auzit tot felul de lucruri la radio, o lămuri Black.

— Dar chiar aşa s-a întâmplat. Am ascultat multe la radio.

Bill Black se strâmbă.

— Era doar o chestiune de timp. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să se întâmple. Noi am sperat însă că el va uita de fiecare dată, în pofida diferitelor accidente.

— Dar a mai apărut cineva, spuse Margo.

— Da. Încă două persoane. În această seară am trimis o echipă la casă – clădirea aceea cu două etaje de la colţ – dar ei au dispărut. Nu mai era nimeni. Au lăsat în urmă toate machetele. I-au făcut un curs de Apărare Civilă. Mergând spre prezent.

— Dacă nu ai nimic altceva de zis, te-aş ruga să pleci, îi spuse ea.

— Am de gând să rămân aici, îi comunică Black. Toată noaptea. S-ar putea să ia decizia de a se întoarce. Trebuie să-l văd cât mai repede cu putinţă. Sunt convins că nu ţi-ar fi făcut plăcere să o aduc şi pe Junie. Eu pot să dorm aici, în salon.

Deschizând uşa de la intrare, aduse înăuntru o mică valiză.

— Periuţa de dinţi, pijamaua şi alte câteva lucruri personale, explică el, pe acelaşi ton deprimat şi inexpresiv.

— Ai dat de necaz, îi spuse ea. N-am dreptate?

— Nici tu nu stai mai bine.

Punându-şi valiza pe un scaun, o deschise şi începu să-şi scoată din ea diversele mărunţişuri.

— Cine eşti tu de fapt? Presupun că nu „Bill Black”.

— Ba sunt chiar Bill Black. Maiorul Bill Black, din Corpul de Planificare Strategică al Statelor Unite, Frontul de Vest. Iniţial, am colaborat împreună cu Ragle la stabilirea coordonatelor locurilor unde vor cădea rachete. În anumite privinţe, am fost elevul său.

— Deci nu lucrezi pentru municipalitate. Pentru uzina de apă.

Uşa din faţă se deschise şi în cadrul ei apăru Junie Black, îmbrăcată într-un pardesiu, ţinând în mână un ceas deşteptător. Obrajii ei erau umflaţi şi roşii; se vedea limpede că plânsese.

— Ţi-ai uitat ceasul, îi spuse ea lui Bill Black, întinzându-i-l. De ce ai venit aici? îl întrebă ea cu glas tremurat. Am făcut eu un lucru necuvenit? Îşi plimbă privirile între el şi Margo. Nu cumva voi doi…? Am ghicit? E o poveste mai veche?

Nimeni nu-i răspunse.

— Vreau o explicaţie, insistă Junie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să dispari. Du-te acasă, o rugă Bill.

— OK, răspunse ea printre suspine. Fac aşa cum zici tu. Te întorci mâine, sau e vorba de un aranjament permanent?

— Nu rămân decât în această seară.

Uşa se închise în urma ei.

— Ce pacoste, comentă Bill Black în urma ei.

— Ea îşi mai închipuie şi acum că este soţia ta.

— Ea va crede în continuare, până ce va fi refăcută, spuse Bill. La fel şi tu. Vei vedea în continuare ceea ce ai fost programată să vezi. Toată pregătirea ce vi s-a făcut a rămas neschimbată în mintea voastră. Impregnată în sistemele voastre de gândire.

— Mi se pare îngrozitor.

— Oh, nu ştiu. Există lucruri mai rele de atât. Asta este o încercare de a vă salva vieţile, în ultimă instanţă.

— Şi Ragle a fost condiţionat? Ca noi toţi, ceilalţi?

— Nu, îi răspunse Black, în timp ce îşi aşeza pijamaua pe canapea.

Margo observă culorile ţipătoare ale acesteia şi desenul floral

de un roşu isteric.

— În cazul lui Ragle, situaţia este puţin diferită. De fapt, el ne-a sugerat întreaga idee. S-a pus singur într-o situaţie dilematică, iar singurul mod de rezolvare pe care l-a găsit a fost fuga de realitate.

„Înseamnă că este cu adevărat nebun”, gândi ea.

— S-a refugiat în iluzia unei linişti, continuă Black, întorcând ceasul adus de Junie. Undeva, într-o perioadă situată înainte de izbucnirea războiului. În copilărie. Spre sfârşitul deceniului al şaselea, pe când era foarte mic.

— Nu cred nici măcar un cuvânt din ce-mi spui tu, protestă ea; nu se putea abţine însă să nu asculte.

— Prin urmare am născocit un sistem prin care îi puteam permite să trăiască în această lume ferită de stres – relativ ferită de stres, vreau să spun – continuându-şi activitatea de interceptare a rachetelor fără să aibă senzaţia unei poveri. Vieţile tuturor oamenilor. El putea să transforme totul într-un joc, într-un concurs de ziar. De la o replică a lui a pornit totul. Odată, când m-am dus la cartierul lui general din Denver, ne-a salutat în felul următor: „Aproape că am găsit soluţia jocului de astăzi.” Cam o săptămână mai târziu, fanteziile lui şi tendinţa de a fugi de realitate atinseseră punctul critic.

— Este cu adevărat fratele meu?

— Nu, răspunse Black, după o ezitare.

— Suntem rude?

— Nu, recunoscu el, fără tragere de inimă.

— Dar Vic, este el cu adevărat soţul meu?

— N-nu.

— Există vreo relaţie reală între cei de faţă? insistă ea.

Black se holbă la ea, apoi răspunse, muşcându-şi buzele:

— Eu… Întâmplarea face că noi doi suntem căsătoriţi. Dar tipul tău de personalitate se potrivea mai bine în cadrul familiei lui Ragle. Din raţiuni practice, s-a ajuns la această soluţie.

Se aşternu o tăcere apăsătoare. Margo se târî cu greu până la bucătărie, unde se aşeză pe un scaun, profund muncită de gânduri.

„Bill Black este soţul meu. Maiorul Bill Black.”

În acest răstimp, el desfăcu o pătură pe canapeaua din salon şi aduse o pernă, pregătindu-se de culcare. Margo se întoarse şi spuse:

— Pot să te întreb ceva?

El îi făcu semn că da.

— Ştii unde se află întrerupătorul acela pe care a încercat Vic să-l acţioneze acum câteva seri, în baie?

— Vic a avut un magazin de legume şi fructe, în Oregon. Poate că acolo. Sau în apartamentul lui din oraş.

— De cât timp suntem căsătoriţi?

— De şase ani.

— Avem şi copii?

— Două fete. De patru şi de cinci ani.

— Dar Sammy?

În camera lui, acesta dormea, cu uşa închisă.

— El nu este rudă cu nimeni? Un copil pe care l-au recrutat pur şi simplu de undeva, cum ai alege un actor care să joace un rol?

— Este băiatul lui Vic. Al lui şi al soţiei sale.

— Cum o cheamă pe ea?

— Nu ai cunoscut-o.

— Nu este cumva fata aia solidă, din Texas, colega lui de la magazin?

— Nu, îi răspunse Black râzând. O cheamă Betty sau Barbara şi nici eu nu am întâlnit-o vreodată.

— Ce mai încurcătură.

— Ai dreptate.

Margo se întoarse în bucătărie şi se aşeză iarăşi pe scaun. Mai târziu, îl auzi deschizând televizorul. Ascultă un concert cam o oră, apoi se culcă pe canapea. Ceva mai târziu o cuprinse şi pe ea moţăitul, la bucătărie.

Telefonul o trezi din somn. Îl ascultă o vreme pe Bill Black cum caută înnebunit prin tot salonul, încercând să găsească aparatul.

— În hol, îl îndrumă ea pe jumătate năucită.

— Alo, pronunţă vocea lui Black.

Ceasul prins pe perete, deasupra chiuvetei, arăta ora 3:30. „Dumnezeule”, gândi ea.

— OK, zise Black.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse în salon. Margo îl ascultă cum se îmbracă, punându-şi lucrurile la loc, în valiză; auzi apoi cum se deschide şi se închide uşa de la intrare. Plecase. Se dusese.

„Fără să mai aştepte”, se gândi ea, frecându-se la ochi şi încercând să se trezească de tot. Înţepenise şi-i era frig; tremurând, se ridică în picioare şi se duse în faţa sobei, încercând să se încălzească.

„Nu se mai întorc”, îi trecu prin minte. „Sau cel puţin Ragle nu se mai întoarce. Altfel Black l-ar fi aşteptat.”

— Mămico! Mămico! o strigă Sammy din dormitor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, intrând la el în cameră.

Sammy se ridicase în pat.

— Cine era la telefon?

— Nimeni, spuse ea. Se aplecă asupra lui, pentru a-l înveli mai bine. Dormi liniştit.

— Tata s-a întors acasă?

— Nu încă.

— Uau! făcu Sammy, întinzându-se la loc, fiind pe cale să adoarmă din nou. Poate că au furat ceva… şi au fugit din oraş.

Rămase în dormitor, aşezată pe marginea patului, fumând o ţigară, străduindu-se să rămână trează.

„Nu cred că se vor mai întoarce”, gândi ea. „Dar îi voi aştepta, totuşi. Pentru orice eventualitate.”

— Adică ce vrei să spui, că au dreptate? se răsti Vic. Vrei să zici că e cinstit să bombardeze oraşe şi spitale şi biserici?

Ragle Gumm îşi aminti de ziua când auzise pentru prima oară despre coloniştii de pe Lună, numiţi deja lunatici, că deschiseseră focul asupra trupelor federale. Nimeni nu fusese foarte surprins. Cei mai mulţi dintre ei erau oameni nemulţumiţi, tinere cupluri nu foarte bine aşezate, bărbaţi ambiţioşi însoţiţi de soţiile lor, foarte puţini cu copii, lipsiţi, fără excepţie, de proprietăţi şi de răspundere. Cea dintâi reacţie a lui fusese regretul că nu putea lupta. Vârsta îi interzicea asta. Poseda, în schimb, un lucru extrem de valoros, pe care îl putea oferi, în mod voluntar, comunităţii.

Fusese pus la treabă, pentru a detecta locurile spre care aveau să fie lansate rachetele, alcătuindu-şi grafice şi diagrame ce-l ajutau să facă previziuni şi cercetări statistice, împreună cu tot personalul său. Maiorul Black fusese ofiţerul lui operativ, un tip foarte inteligent şi dornic să înveţe cum se făceau previziunile. Primul an mersese strună, apoi, însă, imensa responsabilitate îl doborâse. Sentimentul că vieţile tuturor depindeau de el. Atunci, cei din armată hotărâseră să-l ia de pe Pământ. Să-l pună la bordul unei nave şi să-l ducă la una dintre staţiunile balneoclimaterice de pe Venus, unde îşi petreceau foarte mult timp cele mai de seamă personalităţi guvernamentale. Clima de pe Venus sau poate sărurile minerale din ape ori gravitaţia – nimeni nu ştia cu

certitudine – contribuiau foarte mult la vindecarea cancerului şi a bolilor cardiace.

Părăsea Pământul pentru prima oară în viaţă. Călătorind în spaţiu, printre planete. Scutit de povara gravitaţiei. Cea mai mare piedică încetase să-l mai apese. Forţa fundamentală care impune rigoare Universului material. Teoria unificată a câmpurilor concepută de Heisenberg stabilise conexiuni între toate energiile şi fenomenele, sintetizându-le într-o unică experienţă. Acum, când părăsea Pământul la bordul unei nave spaţiale, trecea de la această experienţă la o alta, experienţa libertăţii pure.

Îşi vedea astfel satisfăcută o nevoie de care nu fusese niciodată conştient. O profundă nelinişte ce-l frământa, pe care o purtase în sine întreaga viaţă, fără a o înţelege vreodată. Imboldul de a călători veşnic. De a migra.

Strămoşii lui migraseră. Ei fuseseră nomazi, nu fermieri, culegători de hrană care pătrunseseră în Occident dinspre Asia. Odată ce ajunseseră la Mediterana, se aşezaseră, socotind că acolo se află marginea lumii; nu aveau unde merge mai departe. Apoi, mai târziu, sute de ani mai târziu, au sosit ştiri că mai existau şi alte locuri. Pământuri dincolo de ape. Ei nu ieşiseră prea mult pe mare, cu excepţia migraţiei ratate pe coasta de nord a Africii. Genul acesta de migraţie, traversând în nave, li s-a părut un lucru infernal. Nu aveau idee unde mergeau, dar după o vreme reuşiră să ajungă de pe un continent pe celălalt. Lucrul acesta îi ţinu din nou în loc, o vreme, crezându-se iarăşi la marginea lumii.

Nicicând nu mai fusese o asemenea migraţie. Pentru niciuna dintre specii sau rase. De la o planetă la alta. Putea fi oare ceva mai măreţ? Ei făceau acum, în aceste nave, saltul final. Tot ceea ce este viu îşi are propriile-i migraţii şi călătorii. Este o necesitate universală, o experienţă universală. Dar aceşti oameni descoperiseră stadiul final, necunoscut, din câte ştiau ei, oricărei alte specii sau rase.

Nu avea nicio legătură cu minereurile, resursele sau cu măsurătorile ştiinţifice. Nici măcar cu explorarea şi cu câştigurile. Acestea erau nişte simple pretexte. Motivul adevărat nu este cuprins de gândirea lor conştientă. Dacă i-ar fi pretins cineva, nu ar fi reuşit să-şi formuleze această necesitate, nici în acel moment chiar, când se afla mai mult decât oricând sub imperiul ei. Nimeni nu ar fi reuşit. Un instinct, cel mai primitiv imbold, în acelaşi timp cel mai nobil şi mai complex.

Iar oamenii pretind că Dumnezeu nu ne-a făcut pentru a călători în spaţiu, ce ironie mai mare decât aceasta poate exista?

Lunaticii au dreptate, pentru că ei ştiu că asta n-are nimic de-a face cu rentabilitatea concesiunilor de minereuri. De fapt, ne prefacem doar că exploatăm minereu de pe Lună. Nu este o chestiune politică şi nici măcar de etică. Dar dacă te întreabă cineva, trebuie să dai un răspuns. Trebuie să pretinzi că ştii.

Timp de o săptămână făcu băi în izvoarele calde de la Roosevelt Hot Springs de pe Venus. Apoi fu din nou trimis pe Pământ. La scurt timp după aceea, începu să-şi petreacă timpul lăsându-se purtat de gânduri înapoi, spre copilăria sa. La zilele minunate când taică-său stătea în salon şi citea ziarul, iar copiii urmăreau la televizor Căpitanul Cangur. Când maică-sa mergea în Volkswagen-ul lor nou, iar ştirile de la radio nu pomeneau nimic despre război, ci despre primii sateliţi ai Pământului şi despre imensele speranţe trezite de descoperirea puterii termonucleare. Surse infinite de energie.

Înainte de marile greve, de criza şi confruntarea civilă ce au urmat mai târziu.

Acestea erau ultimele lui amintiri. Îşi petrecea timpul meditând la deceniul al şaselea. Pe urmă, într-o bună zi, s-a trezit trăind chiar în anii ’50. Pentru el, acesta fusese un eveniment nemaipomenit. O minune care te lăsa mut de uimire. Dintr-o dată dispăruseră sirenele, clădirile lagărelor de concentrare, conflictul şi ura, fâşiile obligatorii de pe barele maşinilor, cu textul:

O SINGURĂ LUME FERICITĂ.

Soldaţii îmbrăcaţi în uniformele lor, care nu dispăreau din preajmă-i cât era ziua de lungă, groaza de următorul atac cu rachete, presiunea şi tensiunea insuportabile şi, mai presus de orice, îndoiala ce-i chinuia pe toţi. Teribila vină a războiului civil, purtat cu ferocitate tot mai mare. Frate contra frate. Familii care se distrugeau cu bună-ştiinţă.

Volkswagen-ul încetini şi ocupă un loc din parcare. O doamnă, foarte frumoasă şi zâmbitoare, coborî din maşină şi spuse:

„Eşti gata să te întorci acasă?”

„Au o maşină mică şi eficientă”, se gândi el. „Au făcut o alegere foarte bună. Valoarea ei comercială nu scade prea mult

odată cu trecerea timpului.”

„Aproape gata”, îi răspunse el mamei sale.

„Trebuie să-mi cumpăr câteva lucruri de la drogherie”, spuse tatăl său, închizând portiera maşinii după ce coborâseră.

„Aparate de ras electrice vechi, pe care le dai înapoi”, se gândi el urmărind cum părinţii săi se îndreptau spre raionul de drogherie din Ernie’s Shopping Center. Primeşti şapte dolari cincizeci pentru aparatul tău vechi, indiferent de marcă. Din simpla plăcere de a face cumpărături, nu din cine ştie ce raţiuni meschine. Deasupra capului său panourile sclipitoare. Culorile mereu schimbătoare ale reclamelor. Strălucire şi splendoare. Se învârtea prin parcare, printre maşinile mari, în culori pastel, privea în sus, spre reclame, citea cuvintele din vitrine. Cafea marca Schilling, pentru filtru, 69 de cenţi o livră. „Doamne”, cugetă el. „Ce mai ocazie!”

Ochii lui se bucurau de bogăţia percepută: mărfuri, maşini, oameni şi vitrine; „aici chiar ai cu ce să-ţi încânţi privirile”, se gândi el. Câte lucruri de care te simţi atras! Practic, ai zice că eşti într-un târg. În raionul de băcănie, o femeie oferea gratuit bucăţele de caşcaval. O luă şi el în direcţia aceea. Ce senzaţie plăcută, aceea de a primi ceva pe gratis. Zumzăitul şi murmurul. Intră în magazin şi întinse mâna, tremurând. Femeia se uită în jos, spre el, şi-i zise:

„Cum spui?”

„Mulţumesc.”

„Te distrează să te plimbi peste tot, în timp ce părinţii tăi se ocupă de cumpărături?”

„Desigur”, zise el mestecând caşcavalul.

„Oare nu cumva din cauza faptului că în jur se găseşte orice lucru de care s-ar putea să ai nevoie? Un magazin mare, un supermarket e o lume completă în sine.”

„Cred că aveţi dreptate”, recunoscu el.

„Deci nu ai de ce să te temi”, îi spuse femeia. „Nu ai de ce să fii înfricoşat. Fii calm. Aici poţi să-ţi găseşti pacea.”

„Chiar aşa”, îi răspunse el cu o urmă de indignare, pentru că-l încolţea cu atâtea întrebări. Se uită iarăşi spre tava cu mâncare.

„În care raion eşti acum?”

Privi în jur şi constată că se află în farmacie. Printre tuburile cu pastă de dinţi, reviste, ochelari de soare şi borcane cu loţiuni. „Dar parcă eram în raionul de băcănie”, remarcă el cu surprindere. „Acolo unde poţi gusta, gratis, tot felul de mâncăruri. Oare aici se dau cadou dulciuri şi gumă de

mestecat? N-ar strica deloc.”

— Vezi, îi spuse femeia, nu ţi-au făcut nimic. Pur şi simplu mintea ta a alunecat singură spre trecut. Aşa ţi s-a întâmplat şi acum, numai pentru că ai citit despre vremurile de demult. În tine există mereu această tendinţă. Acum nu mai avea în mână tava cu bucăţele de caşcaval. Ştii cine sunt? îl întrebă ea cu circumspecţie.

— Îmi pari cunoscută, spuse el, oprindu-se apoi, pentru că nu-şi putea aduce aminte.

— Eu sunt doamna Keitelbein, îl lămuri femeia.

— Aşa este, se arătă el de acord. Se îndepărtă de ea. Ai făcut destule pentru mine, îi mărturisi el, cuprins de un val de recunoştinţă.

— O să ieşi din această capcană, îi zise doamna Keitelbein. Dar va fi nevoie de timp. Forţele din tine ce se împotrivesc sunt încă foarte puternice. Ele încearcă să te tragă înapoi, spre trecut.

Aglomeraţia specifică, de sâmbătă după-amiază, îl înconjura din toate părţile. „Ce frumos”, gândea el. Trăiesc în Era de Aur. E cel mai grozav moment în care poate vieţui cineva. Sper ca fericirea mea să nu se sfârşească niciodată.

Tatăl lui îi făcu semn de lângă Volkswagen. Avea braţele încărcate de pachete.

„Haide să mergem.”

„OK”, răspunse el, privind cu încântare tot ceea ce-l înconjura, într-un colţ al parcării, vântul adunase grămezi de hârtii colorate, ambalaje, cutii şi pungi din hârtie. Mintea lui construi imediat modelul, pachetele boţite de ţigări, capacele cutiilor de lapte. Iar în mijlocul deşeurilor era ascuns ceva de valoare. O bancnotă de un dolar, bine împăturită. Aruncată acolo împreună cu toate deşeurile. Aplecându-se, o culese de pe jos şi o despături. Da, o bancnotă de un dolar. Pierdută de cineva, probabil cu multă, foarte multă vreme în urmă.

„Hei, ia uitaţi ce am găsit”, strigă el, fugind în direcţia maşinii, unde se aflau părinţii săi.

Sfatul familiei se întruni pe dată:

„Are voie să păstreze banii? O fi corect aşa?”… se întrebă maică-sa, îngrijorată.

„Oricum, e imposibil să identifici posesorul lor de drept”, o linişti tatăl său, ciufulindu-i părul. „Sigur că da, poţi să-i păstrezi.”

„Dar nu i-a câştigat”, insistă maică-sa.

„I-am găsit”, îngână Ragle Gumm. „Mi-am dat seama că se află acolo, am ştiut că sunt acolo, împreună cu gunoiul.”

„A avut baftă”, zise taică-său. „Cum să-ţi spun, cunosc oameni pentru care e suficient numai să iasă pe stradă că au şi găsit bani. Mie nu mi se întâmplă niciodată.”

„Dar mie-mi iese figura asta”, îngână Ragle Gumm. „Eu îmi dau seama unde sunt, pentru că ştiu cum să fac.”

Mai târziu, tatăl său stătea întins pe canapeaua din salon, spunându-i poveşti din cel de-al doilea război mondial, despre rolul pe care-l jucase el pe frontul din Pacific. Mama sa spăla vasele la bucătărie. Liniştea din casă…

„Ce-ai de gând să faci cu dolarul?”

„Să-l investesc”, îi răspunse Ragle Gumm. „Ca să am bani mai mulţi.”

„Să devii mare afacerist, este? Nu uita însă ce impozite trebuie să plătească trusturile.”

„Mie au să-mi rămână destui bani”, pronunţă el încrezător, stând pe spate la fel ca taică-său, cu mâinile la ceafă şi coatele înainte.

Îşi savura cele mai fericite momente ale vieţii.

— Dar de ce apar asemenea inadvertenţe? o întrebă el pe doamna Keitelbein. Maşina Tucker. Era nemaipomenită, dar…

— Dar ai călătorit, odată, într-o asemenea maşină, preciză doamna Keitelbein.

— Da, spuse el. Sau cel puţin aşa cred. Când eram copil. În acel moment, începu să-şi aducă aminte, i se părea că simte prezenţa maşinii. În Los Angeles, preciză el. Un prieten de-al tatălui meu avea unul dintre prototipuri.

— Vezi, aşa se explică totul.

— Dar nu a intrat în producţie de serie.

— Însă ai avut nevoie de ea, îi spuse doamna Keitelbein. Ţi-era special destinată.

— *Coliba unchiului Tom,* îşi aminti Ragle Gumm. Când Vic le arătase broşura primită de la Clubul „Cartea acestei luni”, i se păruse cel mai natural lucru de pe lume. Cartea aceasta a fost scrisă cu un secol înainte de vremurile noastre. E o carte veche, în adevăratul înţeles al cuvântului.

Doamna Keitelbein luă revista cu articolul şi i-o întinse.

— A însemnat foarte mult pentru tine în copilărie, îi explică ea. Acolo, în articol, există şi o frază în legătură cu romanul. Avusese şi el un exemplar şi îl citise de nenumărate ori. Coperţi

uzate în galben şi negru, ilustraţii care imitau desenele în cărbune, la fel de sinistre ca şi cartea însăşi. Simţi parcă din nou în palmă greutatea cărţii şi suprafaţa prăfuită, rugoasă, a pânzei şi hârtiei. El însuşi, ascuns în liniştea şi în umbrele din curte, cu nasul în jos şi ochii fixaţi asupra cuvintelor. O ţinea tot timpul cu el în cameră şi o recitea mereu, deoarece reprezenta un element stabil, nu se schimba. Îi dădea sentimentul de certitudine. Sentimentul că avea să o regăsească iarăşi şi iarăşi, aşa cum o ştia el. Chiar şi mâzgălitura pe care o făcuse cu creionul pe prima pagină, unde îşi trecuse iniţialele.

— Totul a fost conceput funcţie de pretenţiile tale, îi spuse doamna Keitelbein. Tot ceea ce-ţi trebuia ţie, pentru siguranţa şi confortul tău. La ce-ar fi fost nevoie şi de exactitate? Dacă tu ai fost atât de legat în copilărie de *Coliba unchiului Tom,* a fost şi ea inclusă pe listă.

„Ca într-un vis cu ochii deschişi”, gândi el. „Păstrând numai ceea ce este bun. Excluzând elementele indezirabile.”

— Dacă radiourile reprezentau un risc, atunci ele nu au existat, spuse doamna Keitelbein.

Pe de altă parte, un radio este cel mai natural lucru. Din când în când, pur şi simplu treceau cu vederea câte un aparat de acest gen. Uitau mereu că aşa ceva nu există în iluzia pe care o construiseră; greşeau doar când era vorba de cele mai neînsemnate lucruri. Tot aşa cum este dacă încerci să menţii visele cu ochii deschişi… ele refuză să devină statornice. Când se afla la masă şi juca pocher cu noi, Bill Black a văzut aparatul de radio şi totuşi nu şi-a adus aminte. Era un lucru mult prea obişnuit. Nu l-a frapat câtuşi de puţin, pentru că mintea lui se concentra asupra unor lucruri cu mult mai importante.

Doamna Keitelbein continuă, în maniera ei stăruitoare:

— Deci ai înţeles că au construit pentru tine şi te-au plasat apoi într-un mediu sigur şi controlat, în care îţi puteai îndeplini treaba fără să ai vreun dubiu, fără să fii întrerupt şi fără să înţelegi că te aflai în tabăra vinovată.

— Cum adică, era în tabăra vinovată? se repezi Vic fioros. Nu uita că partea aceea a fost cea atacată!

— Într-un război civil, spuse Ragle, ambele tabere sunt vinovate. E inutil să încerci să descurci ceva. Nu există decât victime.

În perioadele lui de luciditate, înainte de a fi ridicat din birou şi dus apoi în Oraşul Vechi, alcătuise un plan. Îşi adunase cu grijă notiţele şi actele, îşi împachetase tot ce era al lui şi se

pregătise de plecare. Pe căi ocolite, reuşise să ia legătura cu un grup de lunatici din California, aflaţi într-un lagăr de concentrare din Midwest; tratamentul de reeducare ce li se aplica încă nu le afectase credinţa. Chiar de la ei primise instrucţiuni. Urma să-l întâlnească pe un lunatic liber, nedescoperit, în St Louis, la o anumită oră, într-o anumită zi. Dar nu reuşise să mai ajungă până acolo. Cu o zi mai devreme, ei îl arestaseră pe acest om de legătură al lui şi-i smulseseră informaţiile. Aşa se terminase totul.

În lagărele de concentrare, lunaticii prinşi erau supuşi unor sistematice spălări de creier, evitându-se cu mare precauţie pomenirea acestui concept. Era vorba de educaţie în conformitate cu principii noi, o eliberare a individului de prejudecăţi ori convingeri deformate, de obsesii nevrotice şi de idei fixe. Astfel erau ajutaţi să se maturizeze. El nu avea decât de câştigat. Procedurile respective îi erau utile pentru a deveni un om mai bun, mai înţelept.

Când se construise Oraşul Vechi, persoanele care urmau să locuiască în el parcurgeau un program similar cu cel din lagăre. Oamenii se oferiseră voluntari. Cu excepţia lui Ragle Gumm. Cât despre el, tehnicile speciale din lagăr îl ajutaseră să facă ultimii paşi de retragere în trecut.

Graţie lor, proiectul a putut funcţiona, înţelese el. Eu m-am retras, iar ei m-au urmat. Au stat cu ochii pe mine.

— Mare atenţie! Fii foarte atent ce faci, îl avertiză Vic. Nu e o chestie oarecare să treci de partea cealaltă.

— El a luat deja hotărârea, îi spuse doamna Keitelbein. Sunt deja trei ani de atunci.

— Eu nu merg cu tine, îl anunţă Vic.

— Ştiam că nu vei veni, îi răspunse Ragle.

— Ai de gând să o părăseşti pe Margo, pe propria ta soră?

— Da.

— Ai de gând să-i părăseşti pe toţi?

— Da.

— Ca să poată ei să ne bombardeze şi să ne omoare pe toţi?

— Nu, răspunse el.

Pentru că, după ce se oferise voluntar şi renunţase la afaceri plecând să lucreze la Denver, aflase un lucru pe care cei mai importanţi conducători guvernamentali îl ştiau şi care nu fusese vreodată dat publicităţii. Era un secret extrem de bine păzit. Lunaticii, coloniştii de pe Lună, se arătaseră de acord să ajungă la o înţelegere în primele săptămâni ale războiului. Singurul

lucru asupra căruia insistaseră era să se facă un efort considerabil în vederea continuării colonizării, iar ei să nu fie hăituiţi după încetarea ostilităţilor. Fără Ragle Gumm, guvernul de la Denver ar fi fost dispus să accepte aceste propuneri. Ameninţarea atacului cu rachete ar fi fost suficientă. Ura opiniei publice împotriva coloniştilor selenari nu mergea atât de departe; trei ani de lupte şi de suferinţă schimbaseră mult punctele de vedere, de ambele părţi.

— Eşti un trădător, îi spuse Vic.

Ragle îl studie atent pe cumnatul său. Numai că, de fapt, noi nici nu suntem cumnaţi. Nu suntem rude. Nu ne ştiam înainte de Oraşul Vechi.

„Ba da”, îi trecu prin minte. „L-am cunoscut. Când locuiam în Boyd, Oregon. Avea o băcănie în oraş. Îmi cumpăram legumele şi fructele proaspete de la el. Se agita tot timpul în jurul coşurilor cu cartofi, purtând un şorţ alb, zâmbindu-le clienţilor şi făcându-şi griji, nu care cumva să i se strice marfa. Iată cât de bune cunoştinţe eram noi.

Şi nici soră nu am.

Cu toate acestea”, gândi el, „am să-i consider totuşi familia mea, deoarece în cei doi ani şi jumătate petrecuţi în Oraşul Vechi, ei, împreună cu Sammy, au fost pentru mine o adevărată familie. Iar Junie şi Bill Black sunt cu adevărat vecinii mei. Într-adevăr, îi voi părăsi pe toţi, familie şi rude, vecini şi prieteni. Asta şi înseamnă război civil. Într-un fel, este cel mai idealist gen de război. Cel mai eroic. El aduce imense sacrificii şi infime avantaje practice.

O fac deoarece ştiu că aşa este drept. Iar datoria mea reprezintă cel mai important lucru. Toţi ceilalţi, Bill Black şi Victor Nielson, Margo şi Lowery, doamna Keitelbein şi doamna Kesselman… şi-au făcut cu toţii datoria; au fost credincioşi lucrurilor în care cred. Intenţionez să fac şi eu la fel.”

— La revedere, îi spuse lui Vic, întinzându-i mâna.

Vic, a cărui figură era împietrită, îl ignoră.

— Te întorci în Oraşul Vechi? îl întrebă Ragle.

Vic îi făcu semn că da.

— Poate ne vom revedea, spuse Ragle. După război. Nu cred că are să mai dureze prea mult. Mă întreb dacă vor mai menţine Oraşul Vechi. Fără mine în centru.

Vic se întoarse, îndreptându-se spre uşa drogheriei.

— Există vreo metodă de a ieşi de aici? întrebă el, rămânând cu spatele.

— O să-ţi dăm drumul, spuse doamna Keitelbein. Te lăsăm chiar pe şosea, unde poţi găsi uşor pe cineva care să te ducă înapoi cu maşina în Oraşul Vechi.

Vic rămase lângă uşă. „Mai mare ruşinea”, îi trecu lui Ragle Gumm prin minte. „Dar lucruri de acest gen s-au repetat de nenumărate ori. Nu-i nimic nou.”

— M-ai omorî? îl întrebă el pe Vic. Dacă ai putea?

— Nu. Există totuşi şansa să treci înapoi, de partea noastră.

— Haide să mergem, i se adresă Ragle doamnei Keitelbein.

— Cea de a doua călătorie a ta, îi aminti ea. Pleci iarăşi de pe Pământ.

— Aşa este, spuse Ragle.

Un nou lunatic, alăturându-se grupului deja existent.

Dincolo de ferestrele magazinului, o formă prelungă se ridica la verticală, în poziţia de lansare. La baza ei clocoteau aburii. Platforma de acces se lipi de navă, fixându-se în lăcaşul potrivit. O uşă se deschise şi un bărbat scoase capul, clipind des, străduindu-se să distingă ceva în întunericul nopţii. Atunci aprinse o lumină colorată.

Bărbatul din uşa navei semăna izbitor cu Walter Keitelbein. De fapt, era chiar Walter Keitelbein.